

МОРИС УЕСТ АРЛЕКИН

Превод от английски: Милко Стоименов, 1993

chitanka.info

*„Сякаш неизбежно ставаме злодеи;
Глупци по божия принуда.“^[1]*

Шекспир, „Крал
Лир“
I действие, 2 сцена

ГЛАВА ПЪРВА

С Арлекин бяхме приятели от двадесет години. Въпреки това трябва да призная, че той бе единственият човек, комуто съм завиждал с цялата си душа. По едно време дори бях убеден, че го мразя и от това ме излекуваха единствено неговите благородство и здрав разум.

Той е всичко, което аз не съм. Аз съм едро на ръст, широкоплещесто, не особено сполучливо творение на природата. Той е строен, изискан, първокласен ездач; истинско удоволствие е да го наблюдаваш как играе тенис. Знам само един език. Арлекин е полиглот, владеещ отлично половин дузина. Нещо повече, той излага изумителните си познания с надменната лекота и очарование на придворен от епохата на Ренесанса. Аз съм негов антипод — нетърпелив, импулсивен, избухлив и склонен да опростявам нещата. Арлекин е европейец, хладнокръвен, склонен към компромиси, проницателен, търпелив дори с идиоти.

Родил се бе сред богатство. Дядо му основал търговската банка „Арлекин и Сие“, Женева. Баща му сключил няколко международни споразумения и открил клонове в Париж, Лондон и Ню Йорк. Арлекин разшири територията, после наследи президентския пост и най-големия пакет акции с право на глас. Традицията на дома бе свещена за него: доброто име на клиента бе по-важно от гаранциите; веднъж поето, задължението никога не можеше да бъде отменено; никога не се измъкваше от някой договор чрез правни трикове; ръкостискането бе също така обвързващо, както и официалният документ; ако клиентът или семейството му изпаднаха в затруднено положение, се придържаше към девиза на банката: „Amicus certus in re incerta“ (Сигурен приятел в несигурен бизнес).

Аз започнах просто като дребен търговец. Със зъби и нокти си проправих път в пазарите на метали, спечелих пари и ги загубих. В последвалите гладни години бях покорен от грижите, които Арлекин полагаше за мен и учуден от сумите, които той рискуваше единствено заради думата ми. Когато възстанових състоянието си, предоставих му

парите, за да ги инвестира, докато аз се подложих на продължително лечение от пептична язва и се научих, да се задоволявам с по-малко.

Рано сключих брак, който се оказа истински провал. Арлекин се пази до тридесет и петата си година. Тогава се ожени за Жулиет Жерар, която бе срещнал на яхтата ми, докато я увещавах да се омъжи за мен. След този случай не се видяхме цели три години. Отношенията ни на banker и клиент се запазиха, но станаха по-хладни и резервирани, докато се роди синът им. Нареккоха, го на мен Пол и аз го кръстих в църквата. Същия ден Арлекин ми предложи място в съвета на директорите. Приех в изблик на сантименталност и станах представител на „Арлекин и Сие“ с неограничени пълномощия и кръстник, сляпо привързан към русокосото дребосъче, което толкова много приличаше на майка си.

Ще го кажа направо. Бяхме истински приятели, но все още завиждах на Арлекин. Той бе истински образец на еlegantност и в същото време толкова благоразумен, че дори ветераните от света на парите му засвидетелстваха уважение като на по-старши. Бе прекалено голям късметлия, притежаваше прекалено много дарби. Предполагам, че бихте го нарекли очебийно щастлив. Той яздеше, управляваше яхта, отглеждаше расови коне, колекционираше картини и порцелан. Бе обграден от красиви жени, но се бе посветил на съпругата си. Излъчваше такова достойнство, че потискаше по-обикновените хора. В редките моменти на униние се питах защо си губи времето с недодялан тип като мен. Чувствах се като придворен шут; който се пречка в краката на най-изтънчения от принцовете.

Не пиша тези редове с неодобрение към него — Бог ми е свидетел! Трябва да ви е ясно, че шутът обичаше принца и грях му на душата, все още бе влюбен в принцесата. Искам да ви покажа колко високо стоеше Арлекин, колко ясно забележим и уязвим бе той, как не съзнаваше опасността да бъде самият себе си. Дори аз не я виждах много ясно. Жулиет можеше единствено да се досеща за нея и тъй като бе истинска жена, я нарече с друго име.

— ... Чувствам се толкова излишна, Пол. Не мога да му дам нищо, освен тялото си в леглото и още едно дете, когато той поиска. Има двадесет жени, които още утре могат да заемат мястото ми. Няма знамение, че Джордж не вижда това. Аз го виждам. Не съм му необходима и един ден той ще го осъзнае...

Не съм Яго, макар че понякога ми се искаше да бъда. Казах й това, което знаех, че е самата истина.

— Джули, ти си омъжена за щастлив човек. Бъди щастлива с него. Всяко нещо му доставя радост, но ти си най-голямата. Приеми това, а последствията да вървят по дяволите.

Тогава Арлекин влезе шумно, като говореше възбудено, с ново платно под мишница, нов клиент в регистъра и планове за уикенд в Гщаад, където снегът бил дълбок, а времето обещавало да бъде ясно и слънчево.

Скоро след това, през април, двамата с Арлекин заминахме за Пекин, тъй като китайците се бяха заели да развиват търговията си с Европа, а Арлекин искаше дял за себе си и своите клиенти. Почудих се как той, мандаринът на мандарините ще изглежда на фона на спартанските стандарти на народната република. Подцених го, както обикновено. Веднага се почувства свободно като у дома си. Отлично говореше езика и умело владееше калиграфията им. Проявяваше изключителна вежливост и безкрайно търпение. В разстояние на един месец се сприятели с висшия ешелон на властта, уважаван и от политиците, и от технократите. Купуваше антики, нефрит и килими в големи количества. Обсъждаше проекти за производството на антибиотици и прецизни прибори. Създаде си приятели сред учените и антикварите. Проникваше до същността и на най-изтънчените ориенталски вицове и никога не губеше чувството си за хумор. Изигра ролята си безпогрешно и нашите домакини не скриха одобрението си.

Но не всичко бе само обаяние и вещина. Арлекин се опираше на опита си. Нещата, които ме потискаха — необятната земя, размахът на племенното предприемачество, събудиха в него поета и мечтателя. Той можеше да стои захласнат в продължение на цял час и да наблюдава епическите форми на пейзажа: самотен лодкар, който се връща у дома на фона на залязващото слънце; жена, която напоява оризищата с помощта на допотопен механизъм. После ще започне да коментира възбудено, но несвързано.

— ... Има някаква лудост в нашето съществуване, Пол... Живеем с илюзии и отломъци. Разрушили сме племената и сме се осъдили на самотата на градовете. Стремим се към излишни неща и после водим кървави битки, за да защитим това, което не ни трябва. Пилеем пари и намаляваме стойността им. Отвърнали сме лица от Бога

на предците си и посещаваме приемните на магьосници и шарлатани... Знаеш ли, понякога се страхувам много. Живея в градина, обградена със стена и пълна с прелестни поляни и цветя. В кошмарите си се чудя дали това не е долината на убийците...

След Пекин заминахме за Хонконг и Токио, а оттам — за Хавайските острови и Лос Анжелос, където Арлекин внезапно се разболя. Лекарят незабавно го настани в болница и рентгенът разкри тежка инфекция на белите дробове. Отначало се усъмниха за туберкулоза, но след като тестовете дадоха отрицателен резултат, започна нова серия от изследвания. Жулиет долетя от Женева, а аз се върнах в Европа. Арлекин се съживи за няколко дни, но след това състоянието му отново се влоши. Изследваха го за ку-треска и пситакоза и други още по-екзотични болести. Един ден Жулиет ми се обади с тревожни новини. Лекарите подозирали рак на кръвта. Препоръчали биопсия. Арлекин отказал.

— Но защо, Джули... защо?

— Казва, че е възмутен от идеята. Предпочитал да изчака присъдата на природата, както я нарича. Това е негово право. Не искам да го увещавам.

— Потиснат ли е?

— Странно, но не. Много е спокоен. Казва, че се е примирил.

— А ти?

— Аз съм ужасно притеснена. Но той се нуждае от мен, Пол. Поне от това съм доволна.

— Осланяй се на тази мисъл, момичето ми. Предай му, че го обичам. Кажи му, че момчето е здраво и когато се върне, все още ще сме в бизнеса...

Обещанието ми не прозвуча особено убедително. Не можех да обещаая да се справим с лешоядите, които вече започваха да кръжат над главите ни. Всеки ден по телефона или телекса някой загрижен колега се интересуваше за здравето на Арлекин. Задаваха въпроси относно промяна в политиката ни, подхвърляха предложения за сливане в случай на смърт или неспособност на Арлекин да се справи. Внезапно бях затрупан от покани за обеда, вечери, коктейли и малки частни сбирки в половин дузина столици. Няколко отдавна забравени приятели се обадиха с ценни съвети относно състоянието на пазара или пакет акции на изгодна цена. Най-важен от всички бе мистър

Базил Янко, президент на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. Неговият телекс от Ню Йорк бе кратък и ясен:

„Утре в Женева. Настоявам за лична среща с вас в 10:00. Моля потвърдете.

Янко.“

Разбира се, че потвърдих. „Арлекин и Сие“ бе гарантирала всички акции на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“ и асоциираните с нея компании. Инвестицията ни в техни акции бе като разрешително за печатане на пари. Благодарение на препоръката им при нас бяха прехвърлени редица големи сметки. Базил Янко можеше да поиска от мен да танцувам танго по опънато въже и аз щях да го направя.

Не че го харесвах. Напротив, дори външно ми бе противен. Той бе висок, дългнест скелет с миши цвят на лицето, тънки, стиснати устни и черни, малки очи без никакво чувство за хумор в тях. Бе арогантен, властен и лишен от добри обноски. От друга страна, бе признат за най-оригиналния интелект в света на компютърните технологии. Започнал като конструктор в „Хъниуел“, после основал „Криейтив Системс Инкорпорейтид“ и започнал да разработва програми за по-важните институции — правителствени агенции, транснационални корпорации, банки, авиолинии, полицията. Неговите компании действаха във всички европейски страни, в Южна Америка, Австралия, Япония и Великобритания. Богатството му бе легендарно. Системите му бяха конците, които дърпаха живота на милиони кукли. Самите ние ги използвахме. Базил Янко не криеше, че всъщност системите използват нас. Едва бяхме седнали на заседателната маса, когато той ми тикна под носа един плик.

— Прочетете това. Медицинските изследвания на Джордж Арлекин.

Ядосах се и не го скрих.

— Това са лични документи. Как, по дяволите, ги взехте?

— Лесно. Болницата е изследователски институт, който наема компютърно време от нас.

— Страшно неетично е!

— Прочетете ги все пак. Разкриват две възможности. Арлекин е болен от рак на кръвта или от рядка вирусна инфекция. Ако оздравее, ще се възстановява продължително време и за известен период ще намали дейността си.

— И...?

— Ако умре, негови преки наследници са съпругата му и малкият му син. Управлението на „Арлекин и Сие“ ще премине в ръцете на досегашните директори и на всеки нов талант, когото успеят да открият. Добрите банкери са рядкост. Логичното следствие ще бъде намаляване стойността на акциите и на бъдещата печалба.

— Това е вашата логика, мистър Янко.

— Готов съм да се обзаложа. Ако Арлекин умре, искам да купя неговия дял. Ще предложа повече от всеки друг на пазара.

— Това е проблем на изпълнителите на завещанието.

— От които вие сте главният.

— Не го знаех.

— Но е истина.

— А ако Арлекин оживее, в което не се съмнявам?

— Предложението остава. Моля ви да му го предадете, когато бъде в състояние да го обмисли.

— Уверен съм, че ще откаже.

— Като резервен вариант съм готов да купя акциите на неговите съдружници, някои от които имат желание да продават.

— Според учредителния договор Джордж Арлекин има първа опция^[2] за покупка.

— Знам. Но може да реши да се откаже или да продаде опцията.

— Много се съмнявам.

— Прекалено уверен сте, мистър Дезмънд. Позволете да ви кажа, че поведението на психически уравновесения обект може да бъде изчислено с вероятност до седемдесет и пет процента.

— И Арлекин е един от вашите обекти?

— И то от най-важните.

— Ще остане поласкан, когато го узнае.

— Не го надценявайте, Дезмънд, и не подценявайте мен. Обикновено получавам това, което искам.

— Защо искате „Арлекин и Сие“? Стиснатите му устни се отпуснаха в усмивка.

— Знаете ли откъде Арлекин е получил името си? Неговият прапрадядо е бил актьор, който играел Арлекин в комедия дел'арте. О, да, вярно е. Знам семейната история наизуст. За четири поколения са били извършени големи промени. Но това е традиционна роля, нали? Арлекин променя света с едно замахване на пръчката на шута... и след това се смее тихичко на неговото объркване. Между другото... — Той бръкна в чантата си и извади обемиста папка. — Плащате ни, за да проверяваме сигурността на вашите счетоводни системи. Това е докладът за последните шест месеца. Компютърът е показал сериозни аномалии. Ще видите, че някои от тях заслужават незабавни мерки. Ако са ви необходими пояснения или помощ, моите хора са на ваше разположение.

Той стана. Ръката, която ми подаде, бе студена и мека като умряла риба.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си. Моля, предайте поздравите ми на мисис Арлекин, а на съпруга ѝ — пожеланията ми за бързо оздравяване. Приятен ден, мистър Дезмънд.

Когато го изпратих до асансьора, внезапно ми стана студено и ме побиха тръпки. Първите банкери са били жреците, а парите все още бяха езика на ритуалите. Така че, когато кажете на някой банкер, че в сметките му нещо не е наред, то е все едно да му направите магия или да изречете смъртоносна клетва над главата му. Компютърът е могъщ мозък, който може да побере цялото познание от вековете, да създаде математически чудеса само за миг и да даде верни отговори на най-трудните уравнения. Всъщност той подмамва човека към сляпа вяра и после го изоставя на собствената му глупост.

Не можехме да купим мозъка. Наемахме времето му. Ползвахме чужди експерти, за да му обясняват нуждите ни. Назначавахме програмисти, за да го хранят с точни данни. Основавахме моментните си решения на отговорите, които той ни даваше. Но тъй като се страхувахме, че програмистите могат да сгрешат или злоупотребят със служебното си положение, използвахме системи за контрол, за да следим всеки признак за грешка или измама. Така че вярвахме, както правят религиозните хора, че системата е сигурна и неприкосновена, защитена от глупци и мошеници.

Имаше само един проблем: и мозъкът, и програмистите, и системите за контрол бяха членове на едно и също семейство —

„Криейтив Системс Инкорпорейтид“. Главата на семейството бе Базил Янко, който копнееше да ни завладее. Щем — не щем, бяхме затворени в омагьосан кръг, описан от съвременен магьосник. Докладът, който стоеше на бюрото ми все още неотворен, бе неразгадаемо писание, пълно със заклинания и опасни загадки. Трябваше да събера кураж, за да го отворя. Нуждаех се от тишина и спокойствие, за да го проуча. Казах на Сюзън да не ме свързва с никого, заключих вратата и се съсредоточих в четене. Два часа по-късно бях изправен пред жестоката истина: „Арлекин и Сие“ издоена с петнадесет милиона долара. Установена бе и самоличността на дояча — самият Джордж Арлекин.

А сега един лесен въпрос: подобно на равина, който се измъкнал от синагогата в събота, играл голф и вкарал топката с първия удар, се питам на кого да кажа. Престъпникът — или жертвата — лежеше в болница на седем хиляди мили оттук и очакваше някой мъж в бяла престилка да му съобщи дали ще живее или не. Трябваше да намеря петнадесет милиона, преди да дойдат финансовите ревизори. Ако се наложеше да рискувам личните си авоари, това щеше да ми осигури пет милиона, но оставаха още десет. На кого можех да обясня нуждата си? Кой би ми помогнал с толкова голяма сума? Там, където играят пари, героите са много малко. Банкерите са чувствителни като актинии. Бутнете ги с пръст и те ще се свият на мека топка, треперееща от страх и възмущение.

Трябваше да проверя доклада, независимо дали е верен или не. Но на кого да се доверя? Компютърните специалисти също се държат един за друг. Освен това компютърната информация е като секса. Можете да я продадете на двадесет души и пак да я притежавате. И кой го е грижа, при условие че не я продавате под носа на минаващия полицаи? Ако не ми вярвате, мога да ви го докажа. Един от клиентите ни похарчи двадесет милиона за проучване на крайбрежни петролни залежи и откри, че конкурентите му вече сондирали на неговия участък, далече преди той да направи последните си изчисления.

Бе един часът. В един и половина трябваше да обядвам и говоря пред „Клуб Комерсиал дьо Женев“. Знаех, че ако изтърва дори половин дума на съмнение или обезсърчение, тя ще обиколи света, още преди борсата в Ню Йорк да отвори врати. Заключих доклада в куфарчето си, освежих се в банята на Арлекин, отключих вратата, свързах телефона

и повиках Сюзън. Тъй като и без друго щях да ѝ го кажа, по-добре беше да го направя веднага.

Сюзън е секретарката на Арлекин. Тя е на четиридесет години плюс-минус една и бе влюбена в него от деня, в който прекрачи прага на кабинета му. Макар и леко прошарена, все още е много хубава жена, със стегнато тяло и остър ум и трезво отношение към секса и приятелството. За известно време бяхме любовници по погрешка. Сега сме приятели по свое желание. Бих поверил живота си в ръцете ѝ, но нямах право да постъпя по същия начин и с този на Арлекин. Така че не ѝ казах цялата истина. Това, че я прие, без да ме разпитва или да изрази възмущение, доказва цената ѝ.

— Сюзи, загазили сме много.

— Базил Янко?

— Да.

— Мразя този човек.

— И аз. Но трябва да преговарям с него. Трябва да действам бързо. Никой не трябва да знае къде отивам и с кого се срещам. Ясно ли е?

— Напълно.

— Телефонирай и поръчай самолет за три часа следобед. Свържи ме с Карл Крюгер в Хамбург. Обади се в клуба и им кажи, че ще закъснея за обяда, но ще пристигна навреме за речта. После отиди в апартамента ми, събери багаж в една чанта, вземи ме след обяда и ме откарай на летището. Искам да продиктувам телеграма, която да се кодира и изпрати до всички директори на клонове. Някой е проникнал в компютрите ни. Изцедили са ни с петнадесет милиона.

— Мили Боже! Джордж знае ли?

— Не.

— Ще му кажеш ли?

— Не и докато лекарите не се произнесат.

— Той замесен ли е?

— До ушите. Сюзи, трябва, да ми имаш доверие.

— Вярвам ти, Пол. Но и ти трябва да ми се довериш.

— Това, което не знаеш, ще ни помогне. Да го оставим така за момента.

— Имай предвид едно нещо, Пол. Арлекин е по-силен, отколкото си мислиш.

— Трябва да бъде такъв, Сюзи... Бъди добро момиче и проведи разговорите.

Карл Крюгер, президент на „Крюгер & Ко“ АД, седеше на бюрото си и се тъпчеше с кренвирши и бира, докато младшите му служители обядваха с клиентите си в „Четири сезона“. Можех да си го представя — шестдесет и пет годишен, посивял като прибалтийска мечка, мърморещ недоволен против това, че го прекъсвам.

— *Виж какво!* Вие в Женева си играете с парите. Ние тук трябва да работим, за да ги спечелим. Какво, по дяволите, искаш?

— Вечеря, легло и разговор довечера.

— Никакъв шанс! Хилде е в града. Знаеш какво означава това. Тя е единствената жена, с която мога да се справям тези дни.

— Тогава ще поговорим набързо и ще я заведем на вечеря. Моля те, Карл!

— Изглеждаш разтревожен, Пол. Нещо не е ли наред?

— Нищо не е наред. Арлекин е в една болница в Калифорния. В чинията си имам обяд, достоен за куче. Нуждая се от теб, стари приятелю.

— Шест часа у нас. И ако закъснея заради теб, ти ще спиш с Хилде. *Wiedersehen!*

— *Wiedersehen*, Карл. И благодаря.

Пристигнах навреме за обяда. Отделих двадесет минути за изпълнени с оптимизъм празни приказки, на които сутрешните вестници щяха да посветят по половин колона. Самолетът излетя в три и петнадесет, а в шест без петнадесет вече чуках на вратата на крепостта на Крюгер на „Алстер Парк“.

Ако срещнете Карл Крюгер, няма да ви допадне. Англичаните ще ви кажат, че той е тесногръд юнкер, който помагал на Хитлер, а после подкупил американците, за да получи добра характеристика, и се заел да възстанови състоянието си във Федералната република. Може и така да е било, а може и да не е; не знам. Това, което знам, е, че Хели Анспахер се кълне, че той е дал милиони, за да спаси съпруга ѝ от главорезите след заговора на Щауфенберг, че Хаим Херцел дължи живота си на него, а Джим Брандс се е крил в къщата му в продължение на три седмици, след като е бил ранен при полицейска хайка в Любек. Но всичко това е минало, прекалено сложно, за да го разберем.

Той е толкова широк, колкото и висок, с къдрава стоманеносива коса, огромни месести ръце и лице, нашарено с червеникави белези по рождение и кафеникави петна. На вид е очукан като стар боксьор, но мисълта му е ясна и два пъти по-бърза от вашата или моята. Той ме посрещна, сякаш бях изгубеният брат, прегърна ме през рамо и ме побутна, олюлявайки се, към камината.

— Мили Боже! Пребледнял си като калугерка! Нека наля малко огън в стомаха ти. Съобщих на Хилде, че ще дойдеш. Каза, че ще те поздрави лично... Скоч, нали... Знаеш ли, Пол, когато срещнах Хилде за първи път, тя се снимаше в долнопробни филми за Грегъри в Мюнхен. Това беше преди двадесет години, а днес тя все още е красива. И така, първо работата. За какво искаш да говорим?

— Петнадесет милиона долара.

— Какво продаваш?

— Нищо. Това е липсата по нашите сметки. Изиграли са ни, Карл.

— Кой го е извършил?

— Според доклада — Джордж Арлекин. — А според теб?

— Не е той.

— Попита ли го?

— Ще го направя, когато разбера дали ще живее, или ще умре.

— Значи не е Джордж. Тогава кой?

— Някой, който има достъп до компютърната ни мрежа.

— Име?

— Според мен Базил Янко.

— Защо? Той е тъпкан с пари.

— Иска да ни завладее. Каза ми го днес, когато ми предаде доклада относно сигурността на системата.

— И какво искаш от мен, Пол?

— Да ме прикриеш с десет милиона, за да останем чисти, докато аз оправам счетоводните книги и извърша необходимите преводи.

— Откъде ще дойдат останалите пет?

— От мен. Това е всичко, което имам.

— Ти си сантиментален глупак. Ще спасиш Арлекин, но Янко пак ще има доказателства за злоупотребата.

— Ако я прикрием, ще му бъде по-трудно да ги използва. А ако опита, това може да насочи следите и към съучастие. Може въобще да

не се наложи да посегна на резервния капитал, Карл. За Бога, стабилни сме като Гибралтар. Но трябва да спечеля време, докато получа пълномощия от Арлекин и организирам независимо разследване.

— Защо се обръщаш към мен, а не към акционерите ви?

— Според Янко той ги е сложил в джоба си. Ти си единственият, на когото вярвам, че няма да каже и дума — без значение дали ще помогнеш или не.

— И кой ще извърши разследването?

— Това е другият проблем. Нуждая се от международен експерт или добре известна фирма за сигурност и разследвания. Те са много малко и в момента, в който се обърна към някоя от тях, Янко ще научи.

— И ще подкупи твоя човек под носа ти.

— Или по-лошо. В тази игра загиват хора, Карл.

— Кой е казал, че парите не миришат? Ти си в тежко положение, млади ми Пол. Нaley си още уиски. Трябва да помисля.

Мислещият Карл Крюгер приличаше на каменотрошачка, която смила чакъл. Той се разхождаше напред-назад из просторната стая, пуфтеше, оригваше се и мърмореше под носа си. Дръпна пердетата, разположи едрото си тяло на перваза и се загледа в светлините на стария ханзейски град, издигнат с парите на бюргерите и пуснал корени толкова дълбоко в балтийската кал, че бе оцелял дори при катаклизмите на масираните бомбардировки и следвоенното разделяне на Райха. Неговите жители са банкери, търговци, корабостроители, моряци-гуляйджии, влюбени в родния си град и неговите исторически привилегии. Те са хитри и упорити, бързо се сприятеляват, но са трудни противници. Ако Карл Крюгер реши да ме подкрепи, ще започна да се боря. Без него оставам беззащитен срещу бурята. Най-накрая той се обърна към мен със строго изражение на лицето и въпросителен поглед.

— Срещал съм се с Базил Янко. Мисля, че го разбирам. Той е гений, който играе големи игри. Кой е твоят Джордж Арлекин? Плейбой, палячо, аматьор? Парите са работа за мъже. Този град е доказателство за това. Твоят Арлекин пилее времето си, сякаш това е детска игра.

— И ти ли му завиждаш, Карл?

— Да му завиждам? Боже мой! Да завиждам на някого, който се нуждае от петнадесет милиона, защото не е в състояние да контролира

собствените си сметки!

— Престани, Карл! Много добре знаеш, че може да се проникне във всяка система. В Лондон има човек, чиито клиенти искат от него точно това. Ако получи гаранции, той ще те обере до шушка и ще внесе парите в лична сметка. Всъщност ти ме питаш дали Арлекин заслужава да бъде спасен. Според мен, да. Не е необходимо да живееш като отшелник, за да докажеш, че си добър банкер. Живееш също така добре, както и той. На времето ти беше същият. Ще го унищожиш само защото не харесваш начина му на живот?

— Не това е същността на въпроса. Защо Янко е избрал него? Защо не мен? Защо не половин дузина други, чиито имена и двамата можем да назовем? Избрал е Арлекин, защото в него, както и в цялата ви система, има някаква слабост. Искам да знам каква е тя.

— Не трябва да питаш мен, Карл.

— Защо?

— Защото той ми е добър приятел, аз съм кръстник на сина му и съм влюбен в жена му.

— Всемогъщи Боже! Значи вместо да му я отнемеш, ти се превръщаш в мъченик заради приятелството ви! По-голям глупак си, отколкото те мислех!

— Какъв е отговорът ти, Карл, след като вече знаеш?

— Ще ти помогна... при едно условие.

— Какво е то?

— Независимо дали умира или не, Арлекин трябва да знае. Искам първа опция върху неговите акции и правата му върху останалите дялове. Ако не се съгласи, аз се оттеглям.

— Жестоки условия, Карл!

— Това е Хамбург, братле! Нищо не се върши даром. Никога не отпуская примката, ако не искаш плячката да избяга!

— Ще предам условията ти на Арлекин.

— Непременно. Сега, за твоя детектив... Не можеш да наемеш компютърен специалист, защото Янко ще знае всеки твой ход. Съгласен ли си?

— Да.

— Можеш да се обърнеш към полицията.

— Работим под юрисдикцията на много държави. Ще предизвикаме скандал във всяка една от тях.

— Можеш да използваш частен детектив.

— Но пак ще имам нужда от компютърен специалист, който да провери системата.

— Според мен ще имаш нужда от нещо повече.

— Не те разбирам.

— Янко разполага с всичко — пари, информация, световно влияние. Той има неограничена власт. Може да създаде една лъжа и мигновено да я продаде на половината свят. Захванеш ли се веднъж с него, трябва да се стремиш да го унищожиш, преди той да те разори. Ето защо питам дали Джордж Арлекин има куража да се заеме с това. Ако не, по-добре да продаде дела си още сега, докато има кой да го купи.

— Ще му кажа и това, Карл.

— Ако той е готов да се бори, в Ню Йорк живее един мъж, който може да му помогне. Използва няколко имена, но истинското му е Арон Богданович. Той също е гений в своята област, но най-голямото му достойнство е, че не може да бъде купен.

— С какво се занимава?...

— Терор.

Само за един миг се отдалечихме на цели две хиляди години от старата къща на „Алстер Парк“. Върнахме се в мрачните гори, наречени Хамма, със запалените огньове, пияните войни и похотливите им страсти след победата. В този призрачен миг прозрях истинското име на нашия занаят — кървава битка за пари и власт, а вълците стояха в очакване да изядат това, което остане след войните.

Карл Крюгер се отпусна тежко на стола, наля алкохол в чашата си и го изпи на един дъх. Впери в мен язвителен поглед и се подсмихна.

— Мислиш, че се шегувам, а?

— Не.

— Искаш ли да попиташ нещо?

— Да. Откъде познаваш Арон Богданович?

— Аз съм негов банков агент.

— За кого работи?

— Държавата Израел.

— Защо ще се заеме с услуга на частни лица?

— Задължен ми е лично. Измъкнах от Латвия брат му и сестра му.

— И с какво може да ни помогне?

— С почти всичко. Терорът е многостранна дейност. Обществеността вижда само най-грубите ѝ прояви — убийството на някой агент или отвличането на самолет. Спекуланти понижават стойността на валутата ни; араби прекратяват петролните доставки. В този смисъл докладът на Янко до теб е терористичен акт.

— Как да се свържа с твоя Арон Богданович?

— Собственик е на магазин за цветя на Трето авеню, между Четиридесет и девета и Петдесета улица. Ще влезеш и ще покажеш бележка от мен. По-добре да я напиша още сега. Скоро ще пристигне Хилде и ни предстои бурна нощ.

Бях ерген, симпатичен при това и отдавна бях навършил пълнолетие. Ако Карл и Хилде искаха да прекараме нощта в града, бях готов да им правя компания. Вечеряхме в къщата, тъй като Карл разполагаше с най-добрия готвач в цял Шлезвиг-Холщайн. Хилде, която е закръглена, приятна и жизнерадостна, като младо момиче, бе поела ролята на домакиня. После Карл, зачервен и възбуден, реши да нахлуе в Санкт Паули. Не можах да го спра, а и на Хилде ѝ се ходеше там. И така, между полунощ и четири сутринта пребродохме *Reeperbahn*: барове, заведения със секспрограми, лесбийски вертепи, клубове на хомосексуалисти и моряшки кръчми, където Карл свири на акордеон и игра клог^[3] по постлания със стърготини под. Очаквах всеки момент да получи удар, но вместо това той завърши изпълнението си с актьорски замах. Докато Хилде разкопчаваше ризата, а аз събувах обувките му, той отвори едното си око и произнесе с патос:

— Разбираш ли, млади ми Пол, ако не можеш да се биеш с тях, остава ти само едно нещо. Ако не можеш да направиш и него, лягаш долу и умираш.

Беше добър, запомнящ се финал на тази пьянска вечер. Съмнявах се дали щях да успея да го поднеса според вкуса на Джордж Арлекин — най-миролюбивия, най-любезния човек.

Тридесет и шест часа по-късно бях вече в Лос Анжелис, разхождах се с Жулиет в градината на хотел „Бел Еър“ и споделях възторга ѝ от новините: Джордж отървал смъртната присъда, до една

седмица щял да излезе от болницата, а след месец щял да бъде готов да започне работа без големи натоварвания.

Жулиет беше пълна с планове.

— Решихме да отидем в Акапулко. Лола Франк ни дава вилата си под наем. Там има прислуга, която да се грижи за нас. Има лодка и... О, Пол, това ще е като втори меден месец! Нямам търпение да отидем там. Ще подскачам при всяко извънмяване на телефона. Джордж е сякаш друг човек, толкова спокоен и сдържан. Сякаш е трябвало да съхрани всяка частица от силата си за критичния ден. Не се оплакано нито веднъж. Винаги е бил внимателен с мен, но живееше в свой собствен, потънал в здрач свят. Дори когато му съобщиха добрите новини, той бе неестествено спокоен. Усмихна се и благодари на лекаря за грижите му. Когато останахме сами, ме прегърна силно и се разплака за малко. После каза нещо много странно: „Сега знам името на ангела.“ Попитах го какво има предвид, но той ми отвърна, че било нещо, което не искал да обяснява... — Кога мога да го посетя?

Днес следобед: Защо не отидеш сам и не го изненадаш?

Ако си сигурна, че...

— Разбира се. Това ще ми даде възможност да отида на фризьор и да обиколя магазините. Но няма да му позволиш да говори за работа, нали?

— Само за малко, обещавам.

— Ще ти се зарадва много. О, Пол! Днес е прекрасен, прекрасен ден.

Според мен денят беше отвратителен. Разбрах защо в далечното минало прерязвали гърлата на тези, които донасяли лоши вести. Докато карах към болницата, за да се срещна с Арлекин, се чувствах така, сякаш сам прерязвах своето. Мина ми през ум да премълча за неприятностите, но не можех да го направя. Нямах правата да действам без съгласието на Арлекин.

Когато го видях, сърцето ми се сви. Той седеше в един фотьойл, облечен в копринена пижама и халат и бе толкова блед, че изглеждаше прозрачен. Ръката, която поех, бе суха и слаба. Само усмивката бе същата: лъчезарна, малко тъжна, но дяволита, както преди. Не претендираше за внимание, както, обичат да правят болните. Избегна да отговори на въпросите ми с вдигане на рамене.

— Всичко свърши, Пол. Много съм щастлив. Радвам се и за Джули. Искам да изляза по-скоро оттук. Казват ми, че възстановяването щяло да протече бавно. Ще можеш ли да се справиш още малко?

— Разбира се. Но трябва да поговорим по работа. В състояние ли си?

— Естествено. Давай.

— Новините са лоши, Джордж. Той се засмя и сви рамене.

— И най-лошите да са, аз пак ще остана щастлив. Съобщих му ги. Изслуша ме със затворени очи, без да ме прекъсва, с глава, отпусната на гърдите, и ръце, кротко положени в скута. Когато свърших, попита:

— Как е било извършено, Пол?

— Всичко е в доклада. Нуждаем се от експерт, който да провери детайлите, защото става въпрос за множество трансакции, но по същество методът е прост. Подкупваш програмиста, за да подаде на компютъра неверни инструкции. Ако не бъдат отменени, компютърът ще ги изпълнява до второ пришествие... Знаеш как действаме на борсата. Купуваме и продаваме за цели групи клиенти и чак след това разпределяме ценните книжа, приходите и разходите. Компютърът ни е бил програмиран да отбелязва неверни разходи при трансакции и да превежда приходите по кодирана сметка в „Юниън Бенк“ в Цюрих. Титуляр на сметката си ти.

— Никога през живота си не съм имал сметка в „Юниън Бенк“.

— Според доклада подписите на документите за откриването ѝ и на чековете са твои.

— Искаш да кажеш, че са оперирали със сметката?

— От нея е било изтеглено всичко.

— Чрез фалшификация!

— Ще трябва да го докажем и да посочим фалшификатора. Освен това ще трябва да открием кой е проникнал в компютрите на клоновете ни и кой е платил всичко това.

— Защо самите ние не сме разкрили несъответствията?

— Защото се доверяваме на компютрите. И ако трансакциите за деня съвпаднат, не ги поставяме под съмнение. И тъй като операциите, които извършваме, са толкова много, единствено счетоводителите и ревизорите обръщат внимание на крайния резултат.

— Пол, това е лудост! Да оберва собствената си компания... Не мога да го проумея!

— Някой е искал да те превърне в мишена. И мисля, че това е Базил Янко.

— Ако е вярно, ние можем да се отървем от него и да наемем друг.

— Не, по дяволите! Забрави ли колко време изисква инсталирането на една система и обучаването на операторите? Нещо повече, смятам, че това е само предупреждение — начало на шантаж.

— То пак е криминално престъпление.

— Ако успеем да го докажем. Трябва да възстановим също така липсващите средства в банката. Необходими са ми твоите указания. За момента двамата с Карл Крюгер сме ги гарантирали, но Карл иска своя дял от плячката.

— Нека го получи, Пол.

— В такъв случай ще ми бъде необходимо пълномощно, за да оперирам с активите, поне докато не си в състояние да пътуваш и действаш сам.

— Трябва да се доверя някому, Пол. На кого друг, ако не на теб?

— Значи ще се борим с Базил Янко.

— Не съм казал това.

Не можах да повярвам на ушите си. На устните му се появи едва забележима тъжна усмивка.

— Не се изненадвай чак толкова, Пол. Току-що се върнах от границата с отвъдното. Знам от колко малко багаж има нужда човек. Трябва да ти кажа, че не съм сигурен дали искам да запазя „Арлекин и Сие“. Не бих искал да стане собственост на Базил Янко, но не бих попречил на Карл Крюгер да я купи. Това е приемливо разрешение. Джули и момчето са осигурени. А аз излизам от безумната надпревара.

— Ако продадеш при тези обстоятелства, това означава, че действаш по принуда.

— Това е едната страна на монетата.

— Тогава ще ти покажа и другата. Ако ти отстъпиш, онези копелета печелят. И понеже са спечелили, те ще опитат отново и не всяка жертва ще се измъкне така щастливо като Джордж Арлекин.

Той пребледня внезапно и започна да се поти. Почувствах се като престъпник за това, че го притиснах толкова силно. Помогнах му да си

легне, измих лицето му и изчаках, докато на хлътналите, му бузи се появи малко цвят. Единствените думи, които успях да намеря, бяха изтъркани и състрадателни.

— Събра ти се прекалено много. Извинявай, Джордж. Оставаме приятели, каквото и да решиш.

Той сграбчи китката ми с измършавялата си ръка и се обърна към мен с молба.

— Ще ти открия една тайна, Пол. Трудно е да се сражаваш с ангела на злото, защото той не иска ти да се бориш. Той иска единствено да почиваш и да спиш. Много е съблазнително да затвориш очи и да се отпуснеш. Не ме съди сега. Дай ми малко време.

— Нямаме никакво, Джордж.

— Знам.

— Да кажа ли на Джули?

— Още не. Напоследък имахме лични проблеми.

— Да остана ли още малко.

— Не, благодаря. Изтощен съм. Елате утре с Джули. Все още беше рано. Не ми се искаше да се прибирам в хотела с неговите помръкнали звезди и посивели служители. Желаех да остана сам, свободен да побъбря за най-обикновени неща: цената на бифтека, коликите на таксиметровия шофьор или как момичетата не били това, което трябвало. Обикновеният живот ми допада. Той е по-лесен и човек го прекарва сред повече приятели. Влязох в един мрачен, полупразен бар. Поръчах бърбън, настаних се край бармана и в продължение на половин час се оплаквахме един на друг.

Току-що бяхме оправили Близкия изток и се заемахме със скандалите в американската администрация, когато телефонът иззвъня. Барманът вдигна слушалката и след това се обърна към мен.

— Вие ли сте Пол Дезмънд?

— Да.

— На телефона е Ню Йорк.

— Ню Йорк?

— Така казаха. Ще приемете ли разговора? Той ми подаде слушалката и аз смутено казах:

— Ало.

— Мистър Дезмънд? Тук е Базил Янко. Обаждам се, за да ви поздравя с добре дошъл в Съединените щати.

— Как ме открихте?

— Нашата организация е изключително ефикасна, мистър Дезмънд. Имате ли някакви новини за мен?

— Един съвет, мистър Янко. Не нахлувайте в личния ми живот. Той се разсмя мрачно.

— Можем ли да ви помогнем с нещо по време на престоя ви?

— Не.

— Добре тогава, приятен ден. Ще поддържаме връзка. Au revoir, мистър Дезмънд.

Затворих телефона и се върнах към бърбъна си. Барманът ме изгледа проникателно. — Лоши новини?

Заложих на губеща карта.

— Много лошо. Не можем винаги да печелим. Още едно?

— Благодаря.

Загледах се мрачно в чашата си, докато той ми разказваше надълго и нашироко как през нощта, след като се развел, спечелил джакпот в Лас Вегас и спал — о, Господи! — с най-готината мацка, която бил срещал през последните двацет години — танцорка във вариете.

Неговият късмет ми вдъхна кураж дотолкова, че реших да се обадя на своя приятел и клиент Франсис Ксавиер Мендоса, който живееше в Брентууд. Той е малко чудо — кастилски джентълмен, непоковарен от простацината на Западното крайбрежие. Има трима сина и една дъщеря. Всяка неделя и през светите празници отива на литургия, отглежда едно от най-добрите вина в Напа вели, а през свободното си време превежда на английски стиховете на Антонио Мачадо. Що се отнася до калифорнийската политика, той е нещо като хамелеон — винаги има власт и влияние, но не можеш да кажеш нищо по-конкретно.

Когато му съобщих, че трябва да го видя, той ме покани по съвсем старомоден начин.

— Моят дом е и твой. Идвай веднага.

След четиридесет минути, когато вече се бяхме разположили в градината му, го попитах:

— Какво можеш да ми кажеш за Базил Янко и „Криейтив Системс Инкорпорейтид“?

Орловият му нос се сбърчи от отвращение.

— За този ли? Животно, но животно с власт. Половината от големите предприятия по Крайбрежието ползват услугите му и му лижат подметките, когато плащат сметката. Не бих искал да имам нещо общо с него.

— Какво не му е наред?

— Официално нищо. Трябва да го призная. Осигурява най-доброто компютърно обслужване в страната — системи, програми, сигурност и всичко останало. Върши чудеса. Но станеш ли му веднъж клиент, няма отървяване. Той контролира системите ти и узнава всеки твой ход. Една-единствена грешка и Янко вече се е настанил в кабинета на президента. Направи го с трима мои приятели и един враг, за когото това бе най-лошото, което можеше да му се случи. Защо питаш, Пол?

— Ние също го използваме. Смятаме, че е подправял данни.

— *Au de mi!*^[4] Много лошо.

— Вършил го е и тук?

— Според слуховете да, но няма доказателства.

— Можем ли да намерим, ако се разровим?

— В Калифорния! Никакъв шанс! За Бога! Президентът е компрометиран, Конгресът — уплашен, а хората — покварени. Съмнявам се дали мога да ти посоча двадесет души в този град, които да не са били подкупвани от някого. Не мога да посоча дори десет, които да посрещнат спокойно една финансова ревизия.

— Тъжна присъда.

— Тъжна и злокобна. По-лесно мога да ти намеря убиец, отколкото честен или смел човек. Знам — той разпери ръце в жест на отчаяние, — че както винаги преувеличавам. Аз съм като Диоген, който се мръщи в бъчвата си. Но такива са времената. Когато живееш на кредит, както правим ние, американците, винаги можеш да бъдеш изнуден. Когато правиш кариера в някоя корпорация, ти се боиш от човека над теб и от този под теб. В това е силата на Янко. Той знае тайните на всеки. А това, което не знае, си го измисля, за да го вкара в документите, и когато си поиска да го представи за най-чиста истина.

— Тогава как може да бъде победен?

— Само по един начин. Да проникнеш в неговия свят. Да го следиш, оставайки на сянка — може би в продължение на години — докато някой ден го подмамиш на светлото и го разгромиш. Във всеки

случай ще се нуждаеш от здрави нерви за тази игра. А когато обядваш, трябва винаги да сядаш с лице към вратата и с гръб, опрян на дебела тухлена стена... Това е добър съвет. Запомни го. Ще се поинтересувам. Ако открия нещо полезно, веднага ще те уведомя.

— Ти си свестен човек, Франсис.

— Заслугата не е моя. Майка ми, Бог да я прости, ми дърпаше ушите и ме възпита така. А сега позволи ми да ти предложа шери. Най-доброто и много се гордея с него.

Той наля гордо течността и вдигна тост — за здраве, пари, любов и време, за да се насладим и на трите. Докато го пиех, изпитвах зловещото чувство, че Базил Янко наднича зад рамото ми и се хили злокобно и иронично.

Преди години, когато бях в Токио, продавах желязна руда, която все още лежеше в земята, и харчех комисионната си, преди още да я бях спечелил, се сприятелих с Киюши Кавай, старейшината на японските гравьори. Още тогава той бе възрастен, но много жизнен и проникателен. Когато и да се почувствах зле — което се случваше често — отивах в работилницата и го наблюдавах с часове наред как дълбае плочката, смесва цветовете и мъмри чираците, ако очертанията не ставаха свършени.

Когато Киюши се почувстваше зле — което се случваше рядко, но водеше до катаклизми — той ме замъкваше в един клуб на травестити в Шиюку, където мъжете бяха облечени като гейши, а малкото момичета — като седемте самураи. Те се суетяха край майстора, докато той ги рисуваше. Непрекъснато му поднасяха саке, а той импровизираше някое хайку^[5] и го изписваше с няколко красиви замаха на четката. Тези случки ме разстройваха, защото след безкрайния низ от саке и киринска^[6] бира бе трудно да различиш момичетата от момчетата и трябваше да отведа стареца вкъщи, преди да започне да се подписва на банкнотите и да ги раздава като сувенири.

По време на една от тези екскурзии той сподели рецептата си за добър живот. Когато изтрезня, го накарах да ми я изпише в стил „Канджи^[7]“, и там, където окачвах свитъка, бе моят дом. Надписът гласеше: „Никога не смесвай боите, когато духа западен вятър, и никога не прави любов с жена с лице на лисица.“ Това е поговорка, трудна за обясняване посред нощ, така че я използвам за пролог към историята на един много тежък ден.

Той започна със серия от нещастия. Събудих се рано и отидох да поплувам в басейна, подхлъзнах се и си изкълчих глезена. После падна смог и в продължение на пет минути кихах със зачервени очи. Съюзът се обади от Женева в осем часа. Съобщих ѝ добрите новини за оздравяването на Арлекин, а тя отвърна с комюнике от тамошния фронт. Управителите на клонове били разтревожени от съобщението ми. Изведнъж се обезпокоили за авоарите на клиентите и за собствените си кожи и настояли да изясня указанията си. Тъй като не можех да направя нищо, преди да получа пълномощия от Арлекин, продиктувах едно успокоително съобщение, с което ги уведомих, че техният президент е жив и здрав и скоро отново ще се здрависа с тях. В разстояние на четиридесет и осем часа ще последват нови инструкции — така поне се надявах. Като капак на всичко се обади Жулиет и ме помоли да закусим заедно. Тя бе разстроена, защото малкият Пол бил болен от варицела, а глупавата бавачка означавала събитието с многословна телеграма, написана на швейцарски немски, и докато пристигне, текстът бил изопачен. И други неща ѝ тежаха, така че бях избран за изповедник.

— Пол, ние сме стари приятели. Нямаме тайни един от друг.

— Напротив, моето момиче, имаме, защото не можем да живеем без тях. Започни отначало.

— Ти си в лошо настроение.

— Да, ядосан съм, отвратителен съм и днес имам ужасен ден. Нещо друго?

— Безпокоя се за Джордж.

— За Джордж и теб или само за Джордж?

— Само за Джордж.

— Вчера ми говореше за втори меден месец. Какво се е променило?

— Снощи ми събщи, че обмислял дали да не продаде „Арлекин и Сие“.

— Каза ли ти защо или на кого?

— Не... Мислех, че ти знаеш.

— Чуй ме добре, Джули, нека не си играем игрички. Обичам много и двамата ви, но със съпруга ти работим заедно, а аз не издавам чужди тайни.

— Значи сте говорили за това.

— Не съм казал такова нещо.

— Върви по дяволите и ти, Пол Дезмънд!

— Тръгвам си, скъпа.

— Не, моля те! Почакай! Извинявай. Държа се ужасно. Но наистина се безпокоя. Джордж се е променил. Нямах представа до каква степен. — За Бога! Той прекара продължително боледуване. Отслабнал е, потиснат е. Това е естествено. Не очакваш от него да танцува фанданго^[8], нали?

— Защо иска да продаде банката?

— Може би желае да получи печалбата си, да вложи парите някъде и да направи околосветско пътешествие. Защо не?

— И на какво ще заприлича без нея?

— На щастлив човек.

— Или на поредния богат безделник.

— През всичките години на нашето приятелство нито веднъж не е проявил леност.

— Тогава ще се превърна в дилетант, който не се е посветил на нищо.

— Той се е посветил на теб.

— Така ли? Съмнявам се.

— Не знам, Джули. Аз съм само един стар ерген.

— Пол, мразя, когато се хилиш и отклоняваш от темата.

— Какво искаш да направя? Ти си голямо, омъжено момиче. Знаеш и думите, и мелодията. Изпей ги на Джордж.

— Ще прозвучи фалшиво.

— Не ти вярвам. Просто не искаш да вземеш решение.

— Относно какво?

— Дали да му смачкаш фасона като на малко момче или да се издигнеш до истинска жена.

— Знаеш ли защо?

— Не искам да знам. Това е твоя работа, не моя... Арлекин иска от нас да отидем следобед в болницата. Ще те взема в три.

Оставих я с изстиналото ѝ кафе и излязох да се поразходя в градината. Бях ядосан на нея, на себе си, на Арлекин и на целия свят. Съпружеската криза ми бе също толкова необходима, колкото и трети крак. Ако до четиридесет и осем часа не изработим някаква стратегия за действие, бихме могли да се озовем пред заплахата от дворцов

преврат. Най-лошото бе, че Арлекин, който се бе справял с всякакви ситуации, изглежда се разлагаше. Трима души бяха почувствали неговата слабост и бяха решили да се възползват от нея — Базил Янко, Карл Крюгер и собствената му жена. Аз бях единственият, който не я бе видял. Аз, еднооко чудо, крал в страната на слепците ли бях или глупавия Пол, малоумен и заслепен от фалшивия блясък на лъжливия принц? Трябваше да узная, дори само за да възвърна собственото си уважение.

После, тъй като бях ядосан и защото, когато съм ядосан, върша глупости, реших да започна своя лична война. Телефонирах в нюйоркската централа на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“ и помолих да ме свържат с Базил Янко. Трябваше да се представя на четирима души, преди да се обади той, любезен и мазен като масло.

— Мистър Дезмънд, за мен е удоволствие. Какво мога да направя за вас?

— Утре пристигам в Ню Йорк. Бих желал да се срещна със служителя, който е изготвил нашия доклад.

— Не е мъж, а жена. Казва се Халстрьом... Валери Халстрьом.

— Бих желал все пак да се срещна с нея. След това бих искал да поговоря с вас.

— Отлично. Ще ви затрудни ли, ако предложите час?

— Все още не съм направил резервация. Защо да не ви се обадя, когато пристигна?

— Направете го на всяка цена. Предадохте ли моето предложение на мистър Арлекин?

— Да. В момента го обмисля. Очаквам да вземе решение по-късно днес.

— Добре. Как е той?

— Изтощен е, но се възстановява.

— Радвам се. Предайте му моите най-добри пожелания.

— Непременно. До утре.

Нямах представа какво щях да му кажа тогава или който и да е друг ден, но най-малкото му бях сложил бодил под опашката и се надявах поне за известно време да му отвлече вниманието. Върнах се в стаята си и повиках стенографката на хотела. Когато тя пристигна, седнахме край басейна и се заехме с прехвърлянето на пълномощията, което трябваше да бъде извършено от Джордж Арлекин. Това беше

досадна, съпроводена с чести спирания работа, но тя ме ангажира до обяд, когато се разходих до бара за предобеден коктейл.

Барманът ме поздрави по име и ми посочи един мъж, който се бе усамотил в ъгъла до прозореца.

— Онзи господин, сър. Току-що дойде и попита за вас.

Той беше млад, на не повече от тридесет години, облечен в костюм от трико с италианска кройка. Когато го приближих, мъжът стана и се представи почтително.

— Мистър Дезмънд? Радвам се да се запозная с вас, сър. Аз съм Алекс Дагън от „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. От бюрото ни в Ню Йорк ме помолиха да ви предам спешно съобщение. Телефонирах в апартамента ви. Бяхте излязъл. Реших да проверя в бара. Защо не седнете?

Седнах. Барманът ми поднесе питието.

— Значи имате съобщение за мен?

— Да, сър. Телекс от кабинета на президента. Ако последва отговор, за мен ще бъде удоволствие да го предам вместо вас.

Съобщението бе многозначително, формално и точно: „Според сегашните консолидирани данни и преценката на бъдещите възможности в тригодишен план оценяваме стойността на акциите на «Арлекин и Сие» на осемдесет и пет долара всяка. Това съобщение представлява твърда оферта^[9] за плащане в брой по сто долара за акция срещу целия пакет акции. Молим веднага да го предадете на мистър Джордж Арлекин и да го уведомите, че сме готови да предложим щедри условия за продажбата или отказването му от съществуващите опции. Останалите акционери са уведомени... Базил Янко, президент на «Криейтив Системс Инкорпорейтид».“

Пъхнах съобщението във вътрешния си джоб и надрасках отговора на плика: „Съобщението прието и потвърдено... Пол Дезмънд.“

Младият мъж грижливо сгъна плика в портфейла си.

— Ще го изпратя веднага щом се върна в офиса.

— Мога ли да ви почерпя, мистър Дагън?

— Не, благодаря ви, сър. Никога не пия по време на работа. Такива са правилата на компанията.

— Откога работите за „Криейтив Системс Инкорпорейтид“, мистър Дагън?

— Вече три години.

— И с какво се занимавате?

— Връзки с клиентите.

— А това какво означава?

— Отговарям за определен район. Веднъж в месеца посещавам всичките ни клиенти. Проверявам оплакванията, предлагам подобрения, изработвам проекти за разширяване сферата на услугите ни, които, разбира се, са замислени да се разрастват заедно с фирмата на клиента.

— Добре ли ви плащат?

— Много. Имаме система за премиране, опции върху акции и т.н. Работата е хубава и перспективна.

— Виждате ли понякога мистър Базил Янко?

— Рядко. Но ние знаем, че той е там... и още как, сър! Той знае какво прави всеки един от нас, включително и чистачките. Ако не се справяш, не оставаш дълго в „Криейтив Системс“.

Значи има голямо текучество на персонала?

— Не особено. Но достатъчно, за да ни държи нащрек предполагам. Все пак казват, че дори тези, които при нас отпадат, са по-добри от повечето в другите компании. Обикновено си намират работа без никакви трудности.

— Интересно. Къде подават молби?

— Повечето добри компютърни специалисти се обръщат към три големи агенции в Ню Йорк и две тук, на Крайбрежието.

— А вашата компания няма ли собствена агенция за наемане на служители?

— Не, сър. Ние обучаваме и набираме персонал единствено за самите нас и за нашите клиенти. Такава е политиката. Мистър Янко е категоричен.

— Добре, благодаря ви, мистър Дагън. Не искам да ви задържам повече.

— За мен беше удоволствие, сър. А съобщението ви ще пристигне в Ню Йорк до половин час.

Той беше приятен млад мъж, достатъчно наивен, за да бъде откровен. Стиснахме си ръцете, изпратих го до вратата и се върнах, замислен и недоволен, да довърша питието си. Сега бодилът бе под **моята** опашка. Янко знаеше всичко за вероятното поведение на

психически уравновесения субект — да, братя и сестри, знаеше! Неясната оферта прави човек неспокоен, твърдата — алчен, а при осемнадесет процента над пазарната цена той се втурва да подпише, преди Дядо Коледа да е излетял обратно през комина.

Арлекин би могъл да откаже да продава, но беше божя истина, че не може да купи всички акции по сто долара едната и да посрещне дефицита от петнадесет милиона. Карл Крюгер би могъл да плати по деветдесет, но не би дал нито цент повече и аз нямах право да го обвинявам за това. Арлекин би могъл да опита да поведе битка на пълномощията и тогава Янко ще изиграе своя коз: документите, доказващи фалшификации и злоупотреби. След което нашите приятели, клиенти и съюзници щяха да ни изоставят на тъпни.

Новините бяха много ободряващи и подходящи да бъдат предадени в болнична стая. Арлекин ги прие с мрачен хумор.

— Хванати сме в щипките на рака. Само едно нещо ме утешава — цената е точна.

Жулиет го предизвика, стиснала ядосано устни.

— „Арлекин и Сие“ ти беше поднесена на златна тепсия, а ти я продаваш без капка срам само защото цената била точна. Срамувам се от теб, Джордж!

Лицето му пламна от гняв и той се обърна към мен.

— Какво ще ме посъветваш, Пол?

— Разумът ми казва да продаваш. Инстинктът — да се бориш.

— Можем ли да спечелим?

— Бихме могли.

— Но биха могли и да ни смачкат. Нали?

— За Бога, Джордж! — отново го нападна Жулиет, студена и изпълнена с презрение. — Престани да увърташ и си признай! Никога през живота ти не ти се е налагало да се бориш за нещо. Всичко си получил даром — дори таланта си! Сега ти предлагат още един дар. Премия от петнадесет долара на акция, за да се оттеглиш от компанията, която дядо ти е основал и която би трябвало да премине по право на сина ти.

Арлекин я гледаше, без да мигне, сякаш бе от камък. Мъчно ми бе за него и се срамувах от нас. Накрая той каза грубо:

— Седни, Джули. И ти, Пол.

Седнахме. Арлекин стоеше облегнат с гръб на прозореца, лицето му бе в сянка и ни гледаше с чувство на превъзходство. После започна да говори бавно, с нежелание, сякаш трябваше да изтръгва всяка дума от някакво скрито място в душата си.

— Изглежда, съм те разочаровал, Джули. Не го съзнавах. Извинявай. Знам, че и ти изпитваш съмнения, Пол. Но си имах причини. Ще се опитам да ги обясня. От много отдавна съм разочарован от професията ни, при която отглеждаме пари, както се отглеждат зелки, и ги продаваме на международния пазар като амбулантни търговци. Гледам средствата, които минават през ръцете ни, и се питам все по-често откъде идват: преводите от Флорида, за които знаем, че са мръсни пари, но никога не го признаваме; петродоларите от шейхствата, където все още търгуват с роби и режат ръце за кражбата на кошница фурми; авоарите, изтекли от потиснатите страни; пляквата на диктатори и местни тирани. О, знам! Когато стигнат до нас, те всички са чисти, дезинфекцирани и миришат на розова вода, а с печалбата живеем като крале. Не се гордея с това. С всеки изминал ден изпитвам все по-малко гордост... Докато лежах тук и чаках лекарите да пристигнат със смъртната присъда, се чудех как ли бих отговарял за живота си, ако в отвъдния свят бъда изправен пред някакъв съд... Тогава, когато се случи всичко това, сякаш бях намерил изход: продавам, оттеглям се и си купувам свободно време, за да разкрия загатката на този свят и мястото ми в него. От друга страна, знам, че съм добър банкер и че честните хора се доверяват на името и традициите на „Арлекин и Сие“. Но въпросът е — и ти ми, го постави, Пол — че ако се боря с Янко, ще се боря в неговия свят, при неговите условия и с неговите оръжия. От това, а не от нещо друго се страхувам, Джули. Разбери, искам да се боря: харесвам риска, жестокостта и грубото беззаконие на неговия свят. Вярвам, че бих могъл да стана най-големият пират сред тях и да се усмихвам, когато избърсвам кръвта от сабята си. Но същността на въпроса е дали бих могъл да се понасям след това. Ще ти изглеждам ли по-мъжествен, Джули? Ще можем ли ти, аз и Пол пак да плаваме заедно, да се смеем и да пием вино на палубата?

Той се усмихна иронично и сви рамене.

— Е, това беше защитната ми реч. И тя е последната, която някога произнасям.

Джули го гледаше с преbledняло лице.

— Но все пак продаваш, нали?

— Не, скъпа. Ти отлично знаеш как да ме убедиш. Ще се боря. Само така ще мога да разбера дали играта си струва труда.

Нямаше ефекта на острия рязък вик на „На оръжие!“ Не беше подходящо и като музикална тема за втори меден месец. Дори когато планирахме действията си, това приличаше повече на заговор, отколкото на битка между добрите и лошите.

По обратния път към хотела духаше вятър откъм Санта Ана, а Жулиет седеше до мен, мълчалива и затворена в себе си. Копнеех да я прегърна и да я накарам да се усмихне, но тя бе далеч оттук, в страната на лисиците, където жените-призраци оплакват любовниците, които са загубили. Отделих четири часа и цяло състояние за телефонни разговори, след което взех среднощния полет за Ню Йорк.

---

[1] превод: Милко Симеонов. — Б.пр. ↑

[2] Опция — договор за определен срок, при който едната страна заплаща на другата известна сума срещу правото да ѝ продаде или да купи от нея ценни книжа по предварително съгласувана цена. — Б.пр. ↑

[3] Клог (clog) — жизнерадостен танц, изпълняван с тежки обувки с дървена подметка. — Б.пр. ↑

[4] Ay de mi! (исп.) — Тежко ми! — Б.пр. ↑

[5] Хайку (яп.) — основна форма в японската поезия, записана със 17 срички, разделени на 3 реда от по 5, 7 и 5 срички. — Б.пр. ↑

[6] Кирин (Kirin) — провинция в Централна Манджурия. — Б.пр. ↑

[7] Канджи (kanji) — японски стил на писане, използващ китайски йероглифи. — Б.пр. ↑

[8] Фанданго (исп.) — бърз испански или испано-американски танц. — Б.пр. ↑

[9] Твърда оферта — безусловна оферта с указан срок на валидност; ако твърдата оферта се приеме, договорът е сключен, ако се променят част от условията ѝ, това се счита за отхвърляне на твърдата оферта. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

В Ню Йорк се чувствам като у дома си, безсрамен капиталист, оял се от плячката от свободното предприемачество. Имам апартамент на „Ийст Сисктис“, прислужник японец и най-различни приятели и от двата пола. Обичам този град с цялото му безумие и щуротия. Наслаждавам се на дребнавата му суетня, лаконичния цинизъм и безцеремонните му обноски. Той е място, където животът е пълен с рискове, а да умреш, е много лесно, но тук аз се чувствам по-щастлив, отколкото в който и да било друг град по света.

Освен това съм безкрайно доволен, че личният ми живот е неприкосновен, тъй като телефонният ми номер не е обявен в указателя, на табелката на вратата пише чуждо име, а когато трябва да забавлявам досадници, използвам апартамента на банката в хотел „Салвадор“, така че не се налага да прекрачват прага ми. Това положение на нещата има и дипломатически предимства. „Салвадор“ е доста оживено място, където се провеждат делови срещи. Така че удобството на двойствения живот си заслужава: издаваш едното леговище и си почиваш в другото.

В осем сутринта, разчорлен и сънлив, се регистрирах в „Салвадор“. В девет бях в собствения си апартамент. До десет благодарение на помощта на Такеши се бях избърснал, изкъпал, закусил и възвърнал човешкия си вид. В десет и половина вече крачех по Трето авеню, за да се свържи с Арон Богданович, който продавал терор и много скъпи цветя.

Търговията с цветя процъфтяваше. Две момичета, въоръжени с ножици и тел, подреждаха една маса. Пътничка госпожа със златни очила, лимоненожълта престилка и хищна усмивка ме попита какво желая и преди още да си отворя устата, започна шумно да разгръща каталог с пролетни цветя. Когато поисках да видя собственика, усмивката ѝ изчезна, тя изгуби всякакъв интерес към желанията ми и попита за името и професията ми.

Не остана особено доволна от информацията, която ѝ дадох. Когато представих писмото на Карл Крюгер, тя го пое внимателно, сякаш бе експлозив, постави го на една табличка и го отнесе в задната стая. След няколко минути се върна и ми каза да прекося авенюто, да отида в „Таверната на Джинти“ и да почакам, докато ми се обадят по обществения телефон. Оттеглих се с поклон, чувствайки се нежелан и прокажен.

В „Джинти“ пих доматен сок и броих бутилките по рафтовете, докато най-последно телефонът иззвъня и нечий глас ми нареди да отида до катедралата „Сейнт Патрик“ и да седна в първата изповедалня отдясно. Всичко това ми се стори страшно глупаво и му го казах. Гласът ме смъмри грубо:

— Когато стане въпрос за банков бизнес, ще се обърнем към вас. В нашата работа ние сме специалистите... Окей?

След като поставяше така нещата, окей. „Сейнт Патрик“ бе наблизо, малко молитви нямаше да ми навредят — при положение, че си спомнях думите. Изповедалнята бе мрачна и пропита със стари грехове. Решетката, която разделяше каещия се от изповедника, бе покрита с непроницаема мрежа. През нея ме заговори непознат, успокоителен шепот.

— Вие ли сте Пол Дезмънд?

— Да.

— Аз съм Арон Богданович. В състояние съм да запомня всяка ваша дума. Ще ми кажете каква услуга искате. Ще ви отговоря дали и при какви условия можем да я извършим. Започнете, моля.

Разказах му всичко с монотонния глас на изповядващ се. За мен това бе интересно упражнение, защото ме накара да осъзная в какво неопределено положение се бях поставил и колко прав бе Арлекин да се съмнява и колебае. Арон Богданович бе добър слушател и изключително опитен следовател. Зададе ми неудобни въпроси.

— Как ще подредите нуждите си по степен на важност?

— Да се предотврати поглъщането на банката. Да се разследват подправените операции и да се прочисти мрежата: Да се докаже, че Базил Янко е участвал в престъпен заговор.

— Първите две са защитни. Третата е нападателна. Защо?

— Ако поведем отбранителна война сме обречени да загубим.

— Изчислил ли сте евентуалната цена?

— В пари? Не. Разбираме, че би могло да излезе скъпо.

— Парите не са най-важното.

— А кое?

— Животът и смъртта. Когато се обаждате на полицията или се обръщате към известна агенция за разследвания и охрана, вие наемате човек с оръжие, който да защити живота и имуществото ви. Техните правомощия са ограничени. Те са отговорни за действията си пред закона. Ние не отговаряме пред него, защото действаме извън рамките на закона. Въпреки това ние имаме известни скрупули и не сме наемни убийци. Тях можете да намерите много лесно; цената на контракта е около и над двайсет хиляди за едно убийство.

— Ние не искаме наемни убийци.

— Но може да се стигне до насилие, а смъртта е последица от насилието. Така че трябва първо вие да решите, а след това и ние, дали случаят е достатъчно сериозен, за да оправдае смъртен риск.

— Можем ли да обсъдим това?

— Не сега. Бих желал да изясните позицията си пред самия себе си, за ваше собствено добро. Тогава пак ще се срещнем.

— Лице в лице? — Защо питате?

— Споменахте скрупули. Трябва да знаем тези, които са общи и за двамата ни. Никога досега не съм сключвал сделка с човек, когото не познавам. Никога не съм подписвал договор без предварителни условия. Така че или ще се срещнем лице в лице, или приключваме дотук.

— Съгласен.

— Предлагам в апартамента ми. Вие определете часа.

— Довечера в единадесет и половина. Носите ли документи, които да мога да проуча?

— Да, в куфарчето ми са.

— Оставете го отключено с адреса и телефонния ви номер в него. Ще го взема, след като си тръгнете. Още нещо.

— Да?

— Служа първо на страната си. Служа на нейните приятели и след това на моите. Не мога да изложа работата си на риск. Така че трябва да поемете задължение да пазите абсолютна тайна.

— Съгласен.

— Трябва да знаете и какво е наказанието, ако не го спазите.

— Какво е то?

— Смърт, мистър Дезмънд, и второ предупреждение няма да има.

Удивително колко ясно разсъждава човек, когато става въпрос за собствената му смърт. Докато вървах по Пето авеню и си пробивах път сред обедната блъсканица, сравних собственото си положение с това на моя зловещ изповедник. Арон Богданович имаше приемлива причина за занаята си. Една смърт, стотици смърти бяха нищо в сравнение с шестте милиона убити по време на големия кошмар. Ничий живот не бе по-важен от оцеляването на един обсаден народ... А една банка? Акционерно дружество, посветило се единствено на грижата за парите. Заслужава ли то да бъде пожертван човешки живот, за да се спасят активите му? Кой определя жертвата и по какъв критерий? И какво право има Пол Дезмънд, уверен във високата си нравственост, да се самоопредели едновременно за съдия и съдебни заседатели и да замести палача?

Когато спрях, за да се възхитя на диамантите, изложени във витрината на „Картие“, един слепец с табелка на врата издрънча под носа ми с тенекиеното си канче. Не открих монети в джоба си и извадих смачкана банкнота. Едва когато я пуснах в канчето, видях, че са десет долара, но бе прекалено късно. Беше глупаво, но ми досвидя, защото тя не ми купи никакво опрощение.

Имах уговорка да обядвам в „Салвадор“ с нашия нюйоркски директор Лари Оливър, който е роден в Бостън, има приятни светски обноски и педантично уважение към традициите. Ако можеше да обзаведе канцелариите с бюра на подиуми, перодръжки и приведени над тях чиновници, щеше да бъде най-щастливият човек на света. Веднъж Арлекин го изпрати за шест месеца в Лондон и той се върна потресен и наранен от моралния упадък в английската банкова система. Варварите от „Уол Стрийт“ му се подиграваха, но именно той ни бе извел от кризата през 1970 без нито един пробив в портфейла ни. Не можеше да търпи и най-малката неточност. Фалшифициране на сметките за него би било неописуем ужас, така че очаквах обядът да протече трудно; всъщност той се оказа пълен провал.

Оливър ровеше с мрачно изражение на лицето в чинията си, докато аз му обясних накратко това, което трябваше да знае, и го осведомих за подробностите, отнасящи се до Ню Йорк. Той остави кафето си недокоснато и започна да се разхожда из стаята като адвокат, който мъмри труден клиент.

— ... Пол, разбирам, повярвай ми, наистина разбирам сериозността на положението. Но защо не бях информиран досега?

— За Бога, Лари! Та ние в Женева разбрахме едва преди четири дни. Веднага изпратих съобщение на теб и останалите директори. Прекарах два дни в разговори с Джордж Арлекин, а през останалата част от времето си пътувах. Бъди разумен, човече!

— Опитвам се, Пол. Но става въпрос за репутацията ми, за името на семейството ми.

— Що се отнася до Арлекин и мен, репутацията ти никога не е била подлагана на съмнение.

— Но когато се разчуе...

— Не трябва да се разчуе, Лари. Там е цялата работа. Дефицитът е покрит. Аз съм тук, в Ню Йорк, за да организирам цялостно разследване.

— Но чрез частна агенция.

— Вероятно няколко.

Той замълча и насочи укорително пръст към мен.

— Боя се, че това не е достатъчно, Пол, дори наполовина.

— Какво искаш да кажеш?

— Освен ако не съм разбрал погрешно законите, ние сме жертва на широкомащабна фалшификация. Така ли е?

— Очевидно.

— Тогава това е работа на ФБР. Защо те не са били уведомени?

— Защото, въпреки че подозираме измама, нямахме време да проучим и сравним всички факти. Освен това действаме под юрисдикцията на различни държави. Може да се окаже, че ФБР не е основната агенция, която трябва да се намеси. Както и да е, имам среща в „Криейтив Системс Инкорпорейтид“, по време на която ще прегледаме доклада заедно. После ще съобщя резултатите на мистър Арлекин и ще решим дали да повикаме или не федералните агенти.

— А дотогава целият ни персонал и самият аз ще бъдем смятани за заподозрени. Намирам го за непоносимо!

— Естествено. Мога единствено да те помоля за търпение. Трябва да координираме действията си с всички останали клонове.

— Съгласен съм, разбира се, но се чудя колко информация е изтекла вече.

— Надявам се, никаква.

— Не съм толкова сигурен. Вчера обядвах в клуба с трима приятели. Зададох ми някои странни въпроси.

— Като например?

— Дали Арлекин ще бъде в състояние отново да се заеме активно с работа.

— Да, много скоро.

— Дали не съм почувствал някакви слабости в операциите ни в Женева.

— И ти ги увери, че няма такива.

— Доколкото зная... Никога не правя прибързани изказвания.

— Знам, Лари, знам. Какви бяха останалите въпроси?

— Дали желаем да продадем банката и дали ни е било направено такова предложение. Отрекох и двете.

— Отново, доколкото знаеш?

— Да... След което ме попитаха дали не възнамерявам да сменя работата си. Отговорих, че съм много доволен от „Арлекин и Сие“ и особено от отношенията си с президента. Знаеш, че имаме много общо — интереса към картините и класическата музика, и ако мога да се изразя така — добър произход.

— Радвам се да го чуя, Лари. Арлекин разчита на подкрепата ти.

— Увери го, моля те, че я има. Но за да бъда съвсем честен, трябва да заявя, че всяко петно върху репутацията на банката или върху моята собствена ще ме накара да преразгледам позицията си.

— Благодаря ти. Знам, че Арлекин ще поиска да те види веднага щом пристигне в Ню Йорк. А дотогава ще поддържахме ежедневен контакт. И още нещо, Лари...

— Да, Пол?

— Дошло е време за изпитания... Разбираш ли?

— Да, Пол. Много добре. Благодаря ти за доверието. Сега е по-добре да се върна и да дам нареждания.

Той излезе с високо вдигната глава и пламнали от набожност бузи — истински бостънец, в който, както казваше Том Епълтън,

източният вятър се е превърнал в плът. Сведенията, които ми даде, бяха обезпокоителни. Бе се разчуло за нашите неприятности. Кръчмарските клюки щяха да ги разнесат из града и скоро, много скоро, една оферта от сто долара на акция щеше да ни изглежда като извор в пустинята. Нуждаех се от голямо силно бренди. Отхвърлих идеята, тъй като в три и половина имах среща с Валери Халстрьом и трябваше да бъда във форма, когато седна да разисквам доклада с нея.

Валери Адел Халстрьом — цитирам визитната ѝ картичка — бе изключителна. Висока и руса. Притежаваше едно от онези открити скандинавски лица, които туристическите агенти използват, за да ви подмамат да участвате в пътуване по Балтийско море посред зима, а фигурата ѝ разпалваше въображението. Не че тя я показваше — о, Боже, не! Костюмът ѝ бе шедьовър на благоприличието. Жестовете ѝ бяха сдържани, а гласът спокоен контраалт. Тя знаеше цената си и не го криеше. Отначало се разсейвах. Когато започнахме да работим ред по ред по доклада, реших, че в действителност тя е една много опасна жена.

— Разбирате ли, мистър Дезмънд, ако започнете съдебна процедура, този доклад ще трябва да бъде представен в съда. В момента, в който съм го подписала, аз съм заложила репутацията си, както и тази на своята компания.

— Значи вие заключавате, а и докладът го казва съвсем ясно, че измамите произлизат от собствената ни организация?

— Убедена съм, че е така.

— Кажете ми как според вас са били извършени?

— Да вземем например централата ви в Женева. Компютърният център се намира в Цюрих. Вие наемате потребителско време четири часа на ден, пет дни в седмицата. Разполагате с две линии към централния компютър и се включвате с помощта на специален код. Всеки, който знае този код, може да използва вашите линии или нечий други, за да подаде на компютъра данни и команди или да черпи информация от него.

— Това е така. Но отваря вратички. Измамата е извършена или от нашите оператори, или от външен човек, който е проникнал, като е използвал кодовата ни дума.

— Която е трябвало да научи от вътрешен човек, нали?

— Вероятно... Доколкото разбирам, след като командата се подаде веднъж на компютъра, тя се съхранява в паметта и се изпълнява автоматично.

— Точно така.

— И никой не знае за съществуването ѝ, освен човека, който я е вкарал в паметта.

— Правилно. И това е в основата на всички класически измами. Например, ако имате таван за превишаване на кредита от две хиляди долара, можете да го увеличите на двеста хиляди, като добавите в програмата само две нули. Те се записват и можете да оперирате с фалшивия таван, без някой да ви пита каквото и да било — освен ако и докато някой не се върне да провери първоначалната инструкция. Друг пример. Можете да наредите на компютъра в определен ден да преведе по сметката ви сто хиляди долара и на другия ден да изтрие трансакцията от паметта. Изтеглете парите и закривате сметката с чек и изчезвате от страната. Много е трудно да ви осъдят за криминално престъпление, освен ако не докажат, че именно вие сте наредил на компютъра да извърши измамата. Вие не сте теглил от сметка, за която не сте упълномощен. Грешката е била на компютъра на банката.

— И така, мис Халстрьом, нека видим какво точно се е случило в централата ни в Женева. Страница седемдесет и трета от доклада. Някой, който се е представил за Джордж Арлекин, открил кодирана сметка в „Юниън Бенк“. Сметката била открита по пощата, като са използвани документи, подписани или поне така е изглеждало, от Джордж Арлекин. Подписите съвпадат. Арлекин твърди, че няма представа за това. Следователно подписите са фалшифицирани. Второ, някой е използвал паролата ни и е проникнал в компютъра, като му е наредил да удържа по един процент от всяка трета трансакция и всяка седмица да превежда сумите по сметката на Арлекин в „Юниън Бенк“. Тъй като банковите комисионни стават все по-сложни, поради това че банкерите стават все по-алчни, тази „такса“ би могла да се разкрие едва при ревизията. Така ли е?

— Да. Но по време на ревизията тя ще бъде обяснена с помощта на подадената инструкция.

— И ако се докаже, че този, който я е подал, е Арлекин, срещу него вероятно веднага ще започне разследване.

— Съгласна съм.

— Но той не е глупав и не се нуждае от пари. Така че какво можете да заключите, мис Халстрьом?

— Че не мога да изкажа мнение, мистър Дезмънд. Според договора ни с вас трябва да откриваме нарушенията и злоупотребите. Ние сме си свършили работата. За вас остава да направите изводите и да предприемете съответните действия.

— Много добре. Много разумно. Нека се изразя по друг начин. Ние сме сами в хотелска стая. Няма свидетели. Надявам се да няма и подслушвателно устройство, освен ако вие не носите. В състояние ли сте да изкажете непредубедено, лично мнение?

— Не, мистър Дезмънд, не бих го изразила.

— Но имате такова?

— Да. И то е, че съм длъжна да се основавам единствено на доклада, който съм подписала.

— Но това е въпрос, който произтича от вашия доклад.

— Но е въпрос на мнение, а не на факти. Ако смятате, че имате претенции към „Криейтив Системс Инкорпорейтид“, е по-добре да ги отнесете към мистър Янко, под чието ръководство работя... А сега искате ли да обсъдим какво се е случило в останалите клонове?

— Не. Трансакциите са различни. Резултатът е еднакъв. Джордж Арлекин е попаднал в клопка.

— Може ли да попитам какви действия сте предприели, за да предотвратите повторна измама?

— Анулирахме всички компютърни инструкции, посочени в доклада.

— Добре.

— И се заехме с проследяването на извършителя на измамата. Според доклада ви това трябва да е някой, който работи в или е свързан с „Арлекин и Сие“. Искам да отбележа, че не сте упоменали хората от „Криейтив Системс Инкорпорейтид“.

— Напротив, мистър Дезмънд. Споменаваме ги изрично на страница четиридесет и осма, параграф трети и ще го цитирам: „Всички служители на «Криейтив Системс Инкорпорейтид», свързани с тези операции, бяха проверени и препроверени и ние сме доволни, че нито един от тях не се оказа свързан по какъвто и да било начин с престъпните действия.“

— И вие очаквате да приемем това?

— Да, при липсата на доказателства в полза на противното.
— Мис Халстрьом, бих желал да ви направя комплимент.
— Моля, мистър Дезмънд.
— Вие сте много красива жена.
— Благодаря ви.
— Искате ли да работехте за нас.
— Но аз го правя, мистър Дезмънд. Почакайте, докато получите сметката. Моите услуги струват много скъпо.
— Разполагате ли понякога със свободно време?
— Често.
— Искате ли да ми направите комплимент и да вечеряте с мен някой път, ако обещава да не говоря за работа?
— С удоволствие.
— Как мога да ви намеря?
— Ще ви дам визитната си картичка. Можете да ми се обадите всяка вечер около седем.
— Благодаря ви.
— Между другото, мистър Янко ме помоли да ви съобща, че утре ще бъде на ваше разположение между десет и дванадесет.
— Предайте му да ме очаква в единадесет.
— Au revoir, мистър Дезмънд. За мен бе удоволствие, че се запознахме.
— Удоволствието бе изцяло мое, мис Халстрьом.

Мое, глупости! Под блестящата ѝ външност се криеше истинска мръсница, но поне взех адреса и телефонния ѝ номер и получих нещо като покана в личния ѝ живот.

Това бе малък успех, но не непременно незначителен. Когато имате работа с големи корпорации, ви трябва приятели вътре в системата. Някои компании са по-богати от държавите, с които търгуват. Те се простират навсякъде и стоят над местното правосъдие. Те сключват сделки с най-големите мозъци, купуват най-добрите адвокати във всяка страна. Техните служители насочват вниманието на дипломати и политици в една или друга посока... Но ако искате ясен отговор на ясен въпрос, може да минат две години, докато го получите, и ще имате нужда от цяла библиотека, за да поберете кореспонденцията, която междувременно ще натрупате. Така че вечерята с Валери Халстрьом можеше да се окаже чиста загуба. Но от

друга страна, би могла да се превърне в ключа към тайната, защото колкото по-голяма е една корпорация, толкова по-слабо е чувството за лоялност и толкова по-жестока е войната между групировките във висшия ешелон.

Беше шест часа. Изведнъж се почувствах уморен, жалък и стар. Излязох от „Салвадор“, изминах десетте преки до собствения си апартамент и спях до единадесет, когато Такеши ме събуди.

В единадесет и половина пристигна Арон Богданович, точен като Страшния съд. Той бе висок, строен, мускулист, с бронзов загар. Изглеждаше четиридесет годишен. Може да бе и на петдесет. Нямаше как да преценя без свидетелство за раждане. Дрехите му бяха всекидневни, но превъзходно ушити. Здрависваше се мъжки. След като хвърли бърз преценяващ поглед на апартамента ми, каза:

— Оставил съм един човек да наблюдава входа откъм улицата. Пред вратата има друг. Бих желал да влезе и да провери за подслушвателни устройства. Надявам се, че нямате нищо против?

— Съвсем не.

Мъжът влезе — младолико привидение, което обиколи стаите с детектор, кимна доволно и излезе, без да промълви дума.

Богданович се отпусна:

— Сега вече можем да говорим.

— Едно питие?

— Плодов сок, моля.

Такеши ни поднесе чашите и ни остави сами. Арон Богданович се усмихна.

— Е, мистър Дезмънд, какво решихте?

— Ние сме нападнати. Трябва да се бием. Приемаме, че последиците биха могли да бъдат драстични.

— А вашият президент съгласен ли е?

— Дал ми е картбланш.

— Цената е следната. Незабавно ще осигурите двеста и петдесет хиляди долара в брой. Ще осигурите подобна сума до поискване в каквато валута посочим, в която столица изберем. Общо половин милион с максимално превишаване от десет процента.

— Независимо от резултата?

— Такава е сделката. Въпрос на доверие. Другата част от сделката е, че поемаме всички рискове върху себе си и никога, при

никакви условия те няма да преминат върху клиента. Ако килимът се изцапа с кръв, ние го чистим. Можете ли да гарантирате необходимите суми?

— Да.

— *L'chaim*^[1], мистър Дезмънд!

— Наздраве!

Изпихме тоста и сключихме сделката. Заехме се с вечерята и Богданович започна да ми обяснява плана за действие като генерал на щабен офицер.

— Прочетох документите. Съгласен съм с вашите изводи. Измамата е свързана с предложението за поемане на контрол. Вероятният подбудител е Янко. За да го докажем, трябва да проникнем в неговата организация, както и във вашата.

— Можем ли да го направим?

— Да. Все пак трябва да организираме и защитна операция за отвличане на вниманието.

— Как ще стане това?

— Ще се обърнете за помощ към обикновена агенция за сигурност и разследвания. Предлагам ви да използвате „Лихтман Уелс“. Ще настоявате операцията да се ръководи лично от мистър Саул Уелс. Той ще приеме.

— Защо?

— Бъдете сигурен, че ще приеме и ще назначи подходящи детективи.

— Ваши хора, всъщност.

— Не съм казвал такова нещо. Нито пък би трябвало да ме питате... Разбирате ли, мистър Дезмънд, не е напълно изключено някой ден да ви окажат натиск, за да разкриете всичко, което знаете за тази операция. Като се има предвид санкцията, която обсъдихме, е по-добре да нямате какво да им кажете, нали? Женен ли сте?

— Не.

— Имате ли някакви връзки, чрез които биха могли да ви шантажират? Любовница, например? Дете?

— Не. Но Арлекин има жена и дете.

— Тогава и той трябва да знае какъв е рискът.

— Ще се погрижа за това.

— Бих желал да се срещна с него лично.

— Тази сутрин бе изписан от болницата. Възнамеряваше да отлети за Акапулко, където да прекара уикенда с жена си. В действителност ще пристигне в Ню Йорк... Ще използва апартамента на банката в „Салвадор“, където по време на възстановяването ще му бъде осигурен лекарски надзор.

— Това е разумно. Скоро и на двама ви може да се наложи да пътувате интензивно.

— Моля?

— Банката ви е в криза. Очевидно ще бъде необходимо да посетите всички клонове. Също така може да се наложи за вашата собствена сигурност, както и за тази на операцията, да пътувате непрекъснато.

— Идеята ви ме плаши.

— Да. Но помислете върху нея, мистър Дезмънд. Компанията ви струва много, а големите корпорации нямат скрупули. Катастрофите се уреждат много лесно. Висши чиновници и дипломати биват отвлечани за откуп. Мъченията днес са цяла наука. Прочетете който и да е вестник и ще се убедите, че не преувеличавам. В момента в Ийст ривър^[2] плава тялото на един наемник, който тази вечер в осем и половина трябваше да убие арабски представител в ООН, щом дипломатът излезе от колата си, за да присъства на коктейл... Надявам се, че бях ясен?

— Прекалено ясен, за да бъда спокоен.

— Парите са власт, мистър Дезмънд. Нито едното, нито другото предполагат спокойствие.

— И така... двамата с Арлекин може би ще пътуваме. Какво още?

— Ще се държите както обикновено. Янко очаква да преговаряте с него относно акциите. Преговаряйте. Ще очаква разследване. Осигурете му го. Вашите директори и висши служители ще останат в неведение относно дейността ми и ще продължат да вършат обичайната си работа. Ще ни предавате всички сведения, които съберете.

— Как?

— Тук, в Ню Йорк, по телефона, но от кабина. Ще ви дам два номера, които ще запомните. Ще се представяте като Вайцман. Когато заминавате извън Ню Йорк, ще правите резервации чрез агенция, която

аз ще ви препоръчам. Вашите контакти в другите градове ще ви бъдат съобщавани, след като купите билетите.

— Имам някои новини. Днес следобед говорих с една жена — Валери Халстрьом. Тя работи за Янко и е човекът, изготвил доклада.

— Каза ли ви нещо полезно?

— Точно обратното. Отказа да се отклони и на йота от инструкциите си. Както и да е, поканих я на вечеря. Тя не прояви нежелание и ми даде визитката си.

— Мога ли да я видя, моля?

Погледна я за момент и ми я върна. Не се стърпях и попитах:

— Наистина ли сте в състояние да възстановите и най-дребната подробност?

— Да.

— Да се срещна ли с тази жена?

— Привлекателна ли е?

— Много.

— Податлива?

— Бих желал да узная.

— Уведомявайте ме за уговорките си.

— Което повдига друг въпрос. Как ще се свързвате с мен? Постоянно ще бъда в движение.

— Където и да се намирате, мистър Дезмънд, аз ще знам. Хонорарът ми е висок, но услугите ми са двадесет и четири часа в денонощието... Между другото, този прислужник откога е с вас?

— От шест години.

— Очевидно му имате доверие. Но какво знаете за миналото му?

— Почти нищо. В продължение на пет години служеше при мой приятел. Когато той напусна Ню Йорк, аз купих апартамента, а Такеши вървеше заедно с него. Тук има много ценни неща. Такеши поддържа домакинството. Досега не съм имал оплаквания.

— Добра характеристика, но въпреки това ще го проверя. Имате ли пороци, мистър Дезмънд?

— Трудно е да се отговори на такъв въпрос.

— Трябва да знам.

— Добре, нека ви кажа какви нямам. Не играя комар. Обичам да пия, но не съм се напивал от двадесет години. Не си плащам секса. Вкусът ми е насочен единствено към жени и съм много дискретен.

— Някакви престъпни тайни?

— Неуспешен брак.

— Дългове?

— Никакви.

— Благодаря ви, мистър Дезмънд. Това е всичко засега.

— Още кафе?

— Не, благодаря.

— Един въпрос, мистър Богданович.

— Да?

— Защо се съгласихте да поемете този ангажимент?

— Това, което в действителност искате да знаете, мистър Дезмънд, е защо не потърсих двоен хонорар другаде.

— Не. Искях да кажа точно това, което попитах.

— Отговорите са два, мистър Дезмънд. Първият е лесен. Бяхте препоръчан от моя добър приятел Карл Крюгер и можете да си позволите услугите ми. Вторият е малко по-сложен. Не вярвам във високата нравственост на човека. Знам, че всеки си има цена и ще умре честен само ако никой не му я предложи. Знам, че всеки се страхува от нещо, което може да го унищожи. Престанах да вярвам в Господ, защото светът около мен е основан на разрушителната борба за съществуване. Във всеки случай знам, че е необходим ред, за да остане животът поне отчасти поносим. Ако някой сравнително честен човек бъде нападат, това засяга всички нас. Единственият начин да спреш разбойника е да го удариш по зъбите. Ако си прекалено дребен, наемаш мен...

Той ме дари с ведрата си дежурна усмивка и сви рамене.

— Това е един благовиден претекст, разбира се. Трябва да сте глупак, за да го приемете изцяло. Но дори в нашата джунгла се нуждаем от капка разум, за да оправдаем това, което вършим. Сега позволете да ви оставя телефонните номера и името на нашата пътническа агенция.

Когато той си отиде, Такеши го охарактеризира с едно-единствено изречение, което остана в съзнанието ми:

— Този човек, сър, той спи в гроб.

Централата на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“ заемаше шест етажа от стъкло-алуминиев небостъргач на Парк авеню. Три етажа, охранявани от въоръжени пазачи, бяха пълни с лъскава

електронноизчислителна техника, а два — с редици от бели стаи, където сериозни млади мъже се движеха сред тълпи от секретарки. Шестият етаж бе лично владение на Базил Янко — свещено място, облицовано с ламперия от екзотична дървесина, с меки килими, в които стъпките заглъхваха, скъпи картини и предмети на изкуството. В приемната се разпореждаха важна дама на средна възраст и двама души от охраната: единият съпровождаше посетителите през потъналите в тишина коридори, докато другият стоеше нащрек, готов да прогони всеки натрапник.

Когато пристигнах, беше единадесет без две. Охраната провери името ми в напечатан на машина списък; дамата съобщи за мен по интеркома и ме помоли да седна. Точно в единадесет на таблото светна червена лампичка; дамата даде знак на единия от охраната, който ме съпроводи до светая светих — продълговата стая, в която зад огромно бюро в стил „Бул“^[3], на което нямаше и лист хартия, седеше Базил Янко. Охраната се оттегли, вратата се затвори и аз прекосих огромния килим, за да поема студената ръка на собственика на кабинета.

Той беше рязък, както обикновено, но ме възнагради с усмивка и се поинтересува как съм.

— Надявам се, че си отпочинахте, мистър Дезмънд.

— Да, благодаря.

— А Джордж Арлекин?

— Изписан е от болницата. Днес го очаквам да пристигне в Ню Йорк. Бях против, но той настоя. Но ще остане под лекарски контрол за известно време.

— Съжалявам, че чувам това. Взе ли някакво решение относно моето предложение?

— Да. Помоли ме да ви предам, че е готов да започна преговори веднага щом състоянието му позволи да се ангажира в делови разговори.

— И кога би могло да стане това?

— Скоро, надявам се. Това е въпрос, който лекарите тук, в Ню Йорк, ще решат.

— Разбира се. А дотогава предполагам, че вие и аз ще можем да подготвим основата за преговорите.

— Арлекин ми даде указания.

— Които са?

— Той не е готов да се ангажира в каквито и да било преговори, докато върху репутацията му е хвърлена сянка. Нареди ми да организирам пълно разследване на компютърните престъпления, като използвам независима организация.

— Избрахте ли някоя?

— „Лихтман Уелс“. Първата ми среща с тях ще се състои днес следобед.

— Те са добри. Служителите им са опитни.

— Такива са и моите сведения.

— Ние, разбира се, сме готови да им помогнем с каквото можем.

— Благодаря.

— Разбираме това.

— Смятам, че трябва да бъдем много точни в това отношение, мистър Дезмънд.

— В какъв смисъл?

— Нашата оферта за сто долара на акция важи от днешна дата. Все пак трябва да определим някакъв срок на валидност. Финансовият пазар, както добре знаете, е непостоянен. Не можем да поддържаме такава висока цена за неопределено време.

— Какъв срок предлагате?

— Тридесет дни, считано от днес.

— Прекалено кратък е, мистър Янко. Това означава само двадесет и два работни дни. За такъв период е невъзможно да се приключи едно международно разследване. Нуждаем се най-малко от деветдесет дни.

— При сегашното състояние на пазара? Изключено!

— Според вашия телекс офертата е била направена на базата на, цитирам: „преценка на бъдещите възможности в тригодишен план“.

— Става въпрос за оценка, а не за премия.

— Нека не спорим за някакви си три месеца.

— Шейсет дни. Не повече.

— Това е извън пълномощията ми. Ще трябва да се допитам до Арлекин.

— Направете го, моля. Кога мога да очаквам отговора му?

— Зависи от него. Той няма да прояви неучтивост.

— Както аз понякога правя. Знам, мистър Дезмънд. Да се разберем така. Ако Арлекин реши да забави отговора си, ще се

почувствам свободен да намаля уговорения срок със съответния брой дни. Справедливо ли е?

— Трудно е да се нарече така. Ще му го предам.

— Самият вие сте труден човек, мистър Дезмънд. Но аз уважавам това. Ако някога решите да смените натоварването или обстановката, ще бъда щастлив да обсъдим условията ми... щедрите ми условия.

И така, заплахата бе произнесена в спокойния, общоприет начин на водене на преговори. Ако не успеят да ни измамят или купят, ще ни смажат. Бях изправен срещу сардоничната ловкост на хищника. Искаше ми се да се изплюя в лицето му. Вместо това му благодарих за любезността и излязох сред по-човечната лудница на Парк авеню.

В три следобед отидох в „Лихтман Уелс“. Това, което знаех, не ме успокои, защото хората от тези агенции, също както и застрахователните агенти, изкарват прехраната си, като експлоатират вероятността от нещастие. Старшият съдружник — побелял бивш полковник от военната полиция, ми прочете ужасяващ списък от случаи от своята картотека, всеки един от които би могъл да бъде предотвратен, ако жертвите били ползвали услугите на „Лихтман Уелс“. Саул Уелс, младшият съдружник, седеше търпеливо, докато траеше представлението, и едва когато подписахме договора, ме ободри с чаша кафе в собствения си кабинет. Той бе дребен, с жълтеникавочервена коса, непрекъснато дъвчеше незапалената си пура и придружаваше думите си с намигвания и жестове.

— Не се оставяйте старецът да ви притесни, мистър Дезмънд. Той е търговецът в нашата агенция, така че трябва да разкаже някоя и друга история. С работата се заемам аз... Как работим? Ами, отвътре — истинско разследване. Нашите агенти действат открито — никакви тайни, никакви фалшиви носове — проучват начина на действие, взимат показания, търсят пропуски и противоречия. Отвън? Ровим се навсякъде, откриваме кой къде спи, кой харчи повече, отколкото са му доходите, кой играе сексуални игри... такива неща. Това е като мозайка, разбирате ли? Накрая всички парчета трябва да съвпадна. Ако липсва дори едно, то някой трябва да го е скрил или унищожил. Спомням си веднъж...

Той започна да си спомня и пак да си спомня, пресъздавайки всяка случка като беден комедиант. Но някак си ми стана симпатичен и

след като изминаха два часа, осъзнах, че циркаджийският му метод е измъкнал от мен куп подробности, които иначе не бих се досетил да му съобщя. Накрая той загаси пурата си и весело заяви:

— Така! Вие ме познавате и аз ви познавам. Мисля, че ще се разбираме добре. Сега да прекратим комедията. Уведомете директорите си, че ще бъдем в движение непрекъснато. Езиците не са проблем. При мен има дори момиче, което говори ескимоски. Все пак имайте предвид нещо, мистър Дезмънд. Отсега нататък участваме в игра без правила. Ако някой ви заплаши, обадете се на нашия взаимен приятел.

Дотук добре. От едната страна беше Янко, който бе съвсем наясно какво иска и как да го постигне. От другата страна бяхме получили обещания и пак обещания, високи цени и куп оплаквания колко опасно било всичко и каква голяма нужда от закрила сме имали.

Прекоших града и се насочих към Първо авеню, където приятелят ми Гъли Гордън държеше спокоен, тих бар за самотни хора и свиреше на пианото. Гъли е от Ямайка, единственият цветнокож с шотландски акцент, когото познавам. Той може да говори и с ирландски, креолски, небраски, италиански, защото е бил актьор, докато, както сам казваше „поумнях, момче и си намерих зрители по неволя“.

Крачех бързо от лявата страна на улицата, когато бях блъснат грубо и залитнах към един мъж, който стоеше пред някаква врата. Паднах на коляно и когато се опитах да стана, бях ударен силно по врата. Трябва да съм загубил съзнание, защото следващото нещо, което си спомням, бе как стоя облегнат на стената и някакъв дрипльо с износен пуловер и сини джинси ме изтупва от праха. Инстинктивно докоснах вътрешния си джоб.

Той се ухили и поклати глава.

— Не, не го взеха.

Попитах с треперещ глас, кои са те.

— Хулигани. Единият блъска, а другият посяга към портфейла. Добре, че бях точно зад вас. Добре ли сте сега?

— Така мисля. Благодаря! Мога ли да ви почерпя едно питие?

— Някой друг път. Пазете се, мистър Дезмънд. Той ме остави и изчезна в гъстата тълпа. Все още бях замаян и разтреперан и дори, през ум не ми мина да го попитам откъде знае името ми. Бях погълнат

от една-единствена страшна мисъл — какво просто нещо бе насилието, неочаквано и бързо, и как никой минувач не му обърна внимание.

Втората мисъл се оформи бавно, докато се бях подпрял на пианото, отпивах от чашата си и слушах прекрасната музика на Гъли: принадлежах към онази част от света, към която спадаха самотните пътешественици и родените авантюристи. Няма значение, че се бях измъкнал оттам преди години и се бях разделил с нея с помощта на парите и удобствата. Познавах я отвътре: неспокойния ритъм, дъха на проститутките, противния вкус на кръвта, предпазливото докосване, опростения жаргон на пазара. Понякога, отчаян и самотен, се връщах там и потъвах в миналото, сякаш обличах старо палто, проядено от молци, но удобно.

Приятелят ми Арлекин принадлежеше на друг свят. Той беше образован и джентълмен, откърмен с всички стари европейски добродетели. Естествено, той можеше да изиграе моята роля, както и двадесет други, но си оставаше *Schauspieler*^[4] — актьорът, който играеше по свой собствен начин, без друга цел, освен да достави удоволствие на себе си и публиката. Почудих се как ли би се справил без сценарий, без суфльор, когато предпазителите на рапирите са махнати и след сцената с дуела само победителят ще се върне вкъщи.

Гъли Гордън вдигна поглед от клавишите и каза тихо:

— Тази вечер си тъжен, момче. Имаш неприятности.

— Да, имам неприятности, Гъли.

— Трябва ти някоя красива жена.

— Да.

— На бара има една.

Погледнах натам и видях Валери Халстрьом, сама, с чаша в ръка, да бърби с бармана. Извърнах се, преди тя да ме забележи.

— Познавам я, Гъли. Кажи ми нещо повече за нея.

— Знам, че не е омъжена. Изпива две чаши в продължение на час, така че не е пияница. След това се прибира вкъщи, поне така мисля.

— Сама?

— Знаеш как стоят нещата, момче. Това е бар за самотни хора. Идваш тук, за да търсиш. Когато намериш, оставащ у дома.

— Тя отдавна ли търси?

— Около шест месеца. Но ти каза, че я познаваш.

— Имам делови отношения с шефа й. Чудех се дали това не е нагласено.

— Няма начин. Тя е редовен клиент.

Той засвири нежна каденца и след това започна да импровизира, като си тананикаше и ми смигаше между думите.

— Мелодията й харесва, момчето ми... Хайде, момиче. Хайде... Ако я изпуснеш, Пол, никога няма да ти го простя... Добър вечер, мис Халстрьом. Имате ли някакви желания?

Тя застана до мен, чашите ни се докоснаха и едва тогава ме позна. Остана изненадана, но не неприятно.

— А, мистър Дезмънд! Колко малък е светът! Благодарих на Бога заради Гъли Гордън. Винаги подаваше най-подходящата реплика.

— Той е стар приятел, мис Халстрьом. Само че не го виждаме често — прекалено зает е да трупя пари.

— Става все по-трудно, Гъли. Остарявам. Често ли се отбивате тук, мис Халстрьом?

— И тя ми е приятелка — каза Гъли. — Какво искаш да изсвирия за теб, момичето ми?

— Това ми харесва, Гъли. Продължавай да го свириш. Успешен ли бе денят, мистър Дезмънд?

— Пол... а денят беше дълъг и ужасен.

— Това важи и за мен.

— Моят още не е свършил. В противен случай щях да те поканя на вечеря.

— Нямахме уговорка.

— Искаш ли да се уговорим за утре?

— Ако ти желаеш.

— Кога да те взема?

— В седем и половина от апартамента ми.

— Значи решено.

— Знаеш ли, много си мил.

— Знам. Близнакът ми е отворителен. Но тази вечер почива.

Шегата бе стара, но въпреки това тя се усмихна, а Гъли ми смигна и ни отведе до едно сепаре, където се отпуснахме с чаши в ръце, а музиката се носеше около нас. След малко тя каза:

— Барът на Гъли е много специално място за мен.

— За мен също. Бях тук в нощта, когато го откри. Всичко, което притежавах, бяха куп дългове и парите в джоба ми.

— И?

— Трябва да ми е донесъл късмет. На другия ден цените на борсата скочиха и направих малък удар.

— Може би пак ще имаш късмет.

— Аз го имам. Виж какво намерих.

— Сега ще попиташ: „Какво прави момиче като теб в бар за самотни хора?“

— Не, няма. Ще кажа, че това е самотен град и е хубаво, че има място, където си добре дошъл и никой не те пита кой си или какво работиш. Така е по-добре, отколкото да бъдеш число в паметта на компютър.

— Ти си бил и философ!

— Не. Мъж на средна възраст, който е живял доста.

— Мисля, че не си остарял много.

— А ти, Валери, изглеждаш съвсем млада.

— Вчера не мислеше така.

— Днес съм по-стар.

— Съжалявам, че вчера се държах така.

— Навик?

— Не. Заповед. И получавам седемстотин и петдесет на седмица плюс допълнителни служебни облаги, за да изпълнявам нарежданията.

Ако това беше стръв, нямаше да се хвана. Ако беше проява на недискретност, щяха да последват и други. Реших, че е време да тръгвам.

— Разбери, Валери, неприятно ми е, но трябва да тръгвам. Моят президент пристигна днес следобед. Трябва да се преоблека и да вечерям с него в осем. Кое то все пак ми позволява да те изпратя до вас, ако желаш.

— Благодаря, но ще остана още малко.

— До утре тогава.

— Ще те чакам. Приятна вечер, Пол!

Завърши с усмивка и докосване с ръка. Платих сметката и отнесох едно на Гъли, който беше на пианото. Той още свиреше с лявата си ръка, когато вдигна чашата за поздрав.

— Наздраве, приятел! Ще останеш още малко, нали?

— Ще поостана, Гъли. Грижи се за дамата вместо мен.

— Кълна се в честта си, сър! Приятна вечер!

Когато пристигнах за вечерята в „Салвадор“, заварих Арлекин и Джули весели и отпочинали. Арлекин проспал по-голямата част от пътуването. Бузите му бяха порозовели. Беше неспокоен и нетърпелив да чуе доклада ми, но Джули бе категорична, че докато се храним, няма да говорим за работа, а след това ще ни остави сами — при положение, че изпратя Арлекин да си легне преди полунощ. Намерих уговорката за чудесна. Нямах желание да представям Арон Богданович по време на котлетите по френски, а имаше и деликатни въпроси, които исках да уредя лично с Арлекин. Докладвах му, докато пиехме кафето. Той ме изслуша мълчаливо, след което ме заразително подробно.

— Значи имаме две успоредни разследвания: едното от „Лихтман Уелс“, което ще следва обичайната линия, и другото от Арон Богданович, което би могло да включи незаконни действия и насилие. Така ли?

— Да.

— А междувременно ще имаме нещастен персонал, който трябва да бъде успокоен и да остане лоялен?

— Това е твоя работа, Джордж. Тя не може да бъде свършена от заместник.

— А отвън е Янко, който ни притиска да вземем решение в срок от шейсет дни?

— Вероятно по-малко. Очаква да говори с теб веднага щом състоянието позволи.

— Вече съм добре. Ще му се обадя след един-два дни.

— Защо не го накараш да се поизпоти малко?

— Защото не той се поти, Пол, а ние. Това не ми харесва. Сега каква е останалата част от стратегията?

— Нека изясним какво ни предстои най-напред.

„Лихтман Уелс“ проучват компютърните измами. Това е защита, за да оневини теб и банката. Арон Богданович проучва Янко. Това е нападение, за да свърже него и компанията му с измамите и да го дискредитира.

— Но това не е достатъчно, нали?

— Да. Толкова успях да свърша за четиридесет и осем часа; но аз съм само пълномощник, а не принципал^[5].

— Тогава още един въпрос. Янко иска да купи банка. Защо е избрал нашата? Защо не Херман Волф или Ласло Хорват, при положение, че и двамата са готови да продават?

— „Арлекин и Сие“ е по-стара и по-консервативна институция. Имаме повече филиали — Лондон, Париж, Хамбург, Ню Йорк, Буенос Айрес, Рио, Лисабон, Мексико Сити.

— Разумни причини, но недостатъчни.

— Използваме неговите системи, следователно сме по-уязвими.

— Продължавай.

— Това е всичко, за което се сецам.

— Ще ти кажа още две. Като поръчители ние все още държим големи пакети акции от „Криейтив Системс“ и асоциираните с нея компании в чужбина. Следователно представляваме глас против в делата на корпорацията.

— Не знаех, че между нас съществува несъгласие.

— Така е, повярвай ми. Макар и все още да не е официално, то е дълбоко и лично. Най-големите проекти на „Криейтив Системс“, тези, от които Янко е най-силно заинтересуван, са в две взаимно свързани области: полицейската документация и това, което благовидно наричат управление на града. Всъщност става въпрос за наблюдение, документиране, стратегически контрол и манипулиране на огромни маси от хора по всички континенти на земното кълбо. Инструментариумът вече е създаден, персоналът вече се обучава, съществуващите системи са разширени и подобрени. Те се използват не само срещу криминални престъпници, но и срещу политически противници, и нещо повече — да определят съдбите на обикновените хора. Това води до терор, репресии, контратерор и камери за изтезания. Компанията, която разработи такива системи, придобива неограничена власт и привилегии при всяко законодателство, дори при съперничаещи си строеве и режими. Ако такава компания проникне на международния финансов пазар, тя ще може да влияе върху парите в обръщение и кредита, и се получава империя, която прекрачва всички граници... Отдавна наблюдавам това развитие на нещата. Говорих за него миналата година на една вечеря на банкери в Лондон. Опитах се да разгранича законното използване на компютърните услуги и това,

което представлява заплаха за личните свободи. Речта, както се надявам, получи широк отзвук. Разпратих текста ѝ на приятели. Не всички я приеха добре. Янко се е сдобил с копие, но никога не го призна. Сега вярвам, че това е определило днешната му стратегия срещу мен и компанията.

— Признавам, че е много вероятно, Джордж. Янко е сардонично копеле. Точно такива шеги му доставят удоволствие. Не, не виждам как това променя сегашната ситуация.

— Не я променя. Просто ми показва какво да правя.

— Нека подчертая, Джордж, че не можем да предприемем нищо, без да имаме доказателства. Доказателства, които да те оправдаят и да уличат Янко.

— Не съм съгласен, Пол. Трябва да поема контрол. Трябва да се справя открито със ситуация, която ще стане известна на обществеността. Не мога да позволя нито Янко, нито някой друг да определя каква роля да играя.

— Но ние наехме Богданович. Ти си съгласен, че се нуждаем от него. Смятам, че трябва да се срещнем с него, най-малкото за да съгласуваме ходовете си.

Той се замисли за миг, след което се усмихна дяволито и подкупващо.

— Значи къртиците ровят дупки под стените, докато Арлекин играе на градския площад, за да отвлече вниманието на хората. Уреди срещата, колкото се може по-скоро.

След като си тръгнах, влязох в телефонната кабина във фоайето и се обадох на Богданович. Не знам защо, може би защото бях уморен и склонен към приказки, но цитирах думите за къртиците и комедиантите. Богданович се засмя.

— Комедианти, а? И така всички умираме от смях! Ще се срещнем в десет пред клетката на маймуните в Сентръл Парк.

Много странно, но срещата на тези две коренно различни личности се оказа успешна. В продължение на няколко секунди те се измерваха един друг с поглед, после се усмихнаха, здрависаха се и излязоха на пролетното слънце, а отзад вървахме аз — на половин крачка зад тях, и телохранителите — двама небръснати млади мъже, на по десет крачки от двете им страни. Арлекин и Богданович вървяха бавно, сякаш не се интересуваха от времето. Отначало говореха

предпазливо, а после свободно, но винаги с уважение, сякаш всеки един от тях се нуждаеше от съгласието на другия. Арлекин, сладкодумният, бе спокоен и критичен; Богданович, човекът на насилието, трябваше да оправдава себе си и професията си.

— ... Разбирате ли, мистър Арлекин, насилието започва, когато разумният разговор стане невъзможен.

— Знам. Но има и нещо друго. Мога да се напия до смърт с коняк, докато вие умираете пред вратата ми за чаша вода. А между нас да стои икономът, който ви оставя да умрете, за да ми угоди. Как ще разрешим това?

— Разрешил съм го чрез една стара формула: зъб за зъб, око за око. Без въпроси, без жалост, без угризения.

— От друга страна, искам опрощение за всичко, което върша. Ще ви доверя една тайна. Намирам убежище в името си: Арлекин, палячото. Всички прощават на палячото, защото дори злобата му предизвиква смях.

— Докато палачът е човек без име, живеещ зад маска. Как смятате, можете ли да убиете човек, Арлекин?

— Бих могъл да бъда предизвикан. Да.

— Но актът, заключителният, необратим акт — показалецът, който натиска спусъка, палецът, обхванал острието, и ръката, която удря нагоре — да или не?

— Как мога да знам, преди да настъпи моментът?

— Не можете. Впоследствие, да. След това е лесно: подбуда, отговор, осмисляне, сън. Убийците, както и прелюбодейците, винаги спят добре, но изпадат в истерия от троха в леглото.

— Мистър Богданович, какво смятате, че трябва да направя?

— Вашият приятел мистър Дезмънд ми каза, че се виждате в ролята на комедиант. Вие забавлявате града, докато ние подкопаваме крепостните стени.

— Това беше образно сравнение. Но да, в него има истина. Имам задължения, отговорности, роля, която трябва да играя. Ролята е отговорност, отговорността я създава. Базил Янко е в същото положение. Той е гений. Веднъж оценен, трябва да доказва правотата си всеки ден, всеки час.

— И как възнамерявате да действате спрямо него, мистър Арлекин?

— Да преговарям, ако мога, за да спечеля време за вашето разследване. Ако не успея, ще го предизвикам и ще направя всичко възможно да надхвърля офертата му.

— Мистър Арлекин, знаете, че вършим опасни неща.

— Пол ми обясни.

— Имате жена и дете. Разбирате, че можете да ги изложите на риск?

— Жена ми го приема... иска го.

— Защо?

— Защото е нещо, което може да сподели изцяло с мен.

— Беше ли й трудно да признае това?

— Знаете, че да. Има ли нещо, което да ви е трудно, мистър Богданович?

— О, да.

— Кое?

— Това: да вървя под слънцето и да гледам момичетата, да ги желая, да знам, че когато спя с тях, ще се събудя с вик, защото съм спал със смъртта; да гледам децата, да копнея те да са мои и да знам, че не мога да рискувам да имам деца, защото накрая чудовищата ще ги изядат. Не трябва да се срещаме прекалено често, мистър Арлекин.

— Да. Разбирам.

— Мистър Дезмънд ще поддържа връзката.

— Да.

— Когато имате работа с Базил Янко, запомнете едно нещо. Той не разбира клоуните. Бои се от тях.

— Защо?

— Защото не се е наумил да се присмива на себе си. Той ще убие всеки, който му се присмее.

— Това ме кара да го съжалявам.

— Той ще ви убие и за това. Радвам се, че се запознахме, мистър Арлекин. Съжалявам, че цената е толкова висока.

— Това са само пари.

— Това е лошото, мистър Арлекин. В нашия свят парите са мерило за човека. Успех!

— Благодаря ти, приятелю!

— Благодаря. Ще поддържахме връзка, мистър Дезмънд.

Той си тръгна, стройна тъмна фигура, която вървеше през тревата с големи крачки, следвана от охраната си. Джордж Арлекин стоеше и го наблюдаваше, без да проговори, докато той изчезна зад хълма. После се обърна към мен и попита само:

— Пол, как ще кажем на Джули?

— А трябва ли?

— Да. Мисля, че трябва.

Бях там, когато ѝ го каза. Не исках да присъствам, но и двамата настояха, като че ли бях речник, към който можеха да се обърнат, за да се изяснят по-добре. Жулиет зададе няколко въпроса и не възрази за нищо. Сякаш разбираше за първи път значението на своето собствено агресивно поведение. Арлекин, на свой ред, бе разпален и възбуден, като че бе преживял някакво лично откровение.

— ... Джули, това беше, като да говориш с човек, завърнал се от отвъдното; някой, който е разбрал кръговрата на нещата — ужасяващото повторение на човешката злонамереност и трагедия. Досега ние с теб не се бяхме изправяли срещу тях. Днес трябва. И то заради нещо, от което нямам нужда — една банка, хранилище на пари: гулдени, франкове, долари. Това е, което не ценя — нетрайното. Идваш без него. Отиваш си без него. Но осъзнах, че в него има и магия. Държиш ли го в ръката си, на теб ти се подчинява някой зъл дух. Това искат хората като Янко: злият дух, който чрез магия може да създаде от зъбите на дракона цели армии. А ние казваме не! Ние сме добрите магьосници. Ние ще създадем цветя вместо мечове. Ще го направим ли? Ще успеем ли? Не мога да се закълна. Но и не мога просто да продам лампата, да застана отстрани и да наблюдавам как от праха изникват еничари. Защо не, Джули? Еничарите ще пазят теб, мен, детето. Защо да ни е грижа за останалите, за които никога преди това не ни е било грижа? Защо, Пол?

Вече бях уморен. Исках да сложа край на разговора и да си тръгна.

— Защо? Не знам. Защо?... Да, за Бога! Знам! Защото един ден, преди слънцето да изгрее, на вратата ще се позвъни, копелетата ще са на прага, ще ме отведат, защото няма да харесат носа или кожата ми, или защото ще съм в черния списък и никой няма да ми каже кой ме е вписал там. Тогава ще ми липсват приятелите. Ще ми липсват братята и сестрите, ще се нуждая от тях, когато изпадна в затруднение!...

Оставям ви, деца! Имам работа. Ще се видим следобед в банката, Джордж. Момченцето от Бостън има нужда да го подържиш за ръката.

Когато прекосяха фоайето на „Салвадор“, спрях пред телекса, за да проверя състоянието на пазара. Сред котировките имаше и едно съобщение:

„Янко иска да купи европейска банка. Мистър Базил Янко, президент на «Криейтив Системс Инкорпорейтид», събщи тази сутрин, че е предложил по сто долара на акция за целия пакет акции на «Арлекин и Сие», швейцарска търговска банка. Офертата, която включва значителна премия, е с валидност шестдесет дни. Мистър Янко изтъкна, че структурата на неговата корпорация ѝ позволява да спазва изискванията на швейцарското законодателство относно местните корпорации. Мистър Джордж Арлекин, президент на «Арлекин и Сие», който току-що е бил изписан от болницата след прекарана тежка болест, не е направил изявление. Останалите акционери са получили офертата, но отказват да изразят мнение на този етап.“

Откъснах листа, сгънах го и го подадох на един пиколо, за да го отнесе на Джордж Арлекин. Услугата ми струваше цял долар, но нищо! Какво беше един долар срещу тези еничари, които изникваха отвсякъде?

Беше дванадесет и половина в прекрасен пролетен ден. Стегнах се, повдигнах брадичката, изправих рамене и се отправих с бърза крачка към срещата с колегите в клуба.

През първите десет минути, след като бях пристигнал, ми бе предложен достатъчно алкохол, за да балсамира фараон. В следващите двадесет бях обсаден от приятели, познати и непознати. Всички задаваха едни и същи въпроси: „Продавате ли? Искате да кажете, че премията е действителна?... Не и на Янко?... За Бога, Пол, преди да направиш каквото и да било, защо не дойдеш при нас?... Арлекин на крака ли е?... Чухме...“

Те чули, досетили се, фантазирали и щяха да направят същото при всяка нова клюка. Като знаех, че няма да ми повярват, им казах самата истина:

— Да, офертата е действителна. Да, има премия. Не, не я приемаме и смятаме, че е непочтено тя да се публикува, преди дори да е била обсъдена от двете страни. Арлекин е на крака и готов за бой.

Ако не ми вярвате, го поканете да говори на следващата сбирка на членовете.

Не знам какво ме накара да добавя последното, но Хърбърт Бахман го чу, издърпа ме от навалищата и ме накара да обядвам на неговата маса. Хърбърт бе дебел стар пуяк, чийто прадеди ходели по улиците със скрити в шапките си банкноти. Бе осъществил няколко много трудни сделки, но не си спомням някога да бе изиграл мръсен номер и предпочитал неговото ръкостискане пред дузина нотариално заверени подписа от по-младшите колеги. Въпросите му бяха язвителни, но грижата неподправена и вече бях готов да бъда толкова откровен с него, колкото мога.

— Какво мислиш за този Базил Янко, Пол?

— Той е гений — опасен е и сякаш се е учил на обноси в някоя кочина.

— Но може поне майка му да вижда нещо хубаво в него. Значи той е свиня, но Арлекин му е поръчител и използва неговите системи. Защо?

— Защото, ако не беше той, ти и останалите щяхте да извлечете изгода.

— Коего прави Арлекин същата курва като нас.

— Освен че той се носи по-добре.

— А-а! Швейцарското лустро, страстта към акуратност: тик-так, като някой, от техните глупави часовници с кукувица. Чух нещо за липси.

— Не знам. Какво си чул, Хърбърт? — Наели сте детективи, нали?

— Къде чу това?

— Тук, наоколо... Не се ядосвай, Пол. Знаеш как стоят нещата в този град. Целият свят ще научи, ако ошипеш секретарката си по задника. Колко зле е положението?

— Хърбърт, този обяд делови ли е или за удоволствие?

— За теб, Пол, е за удоволствие. За мен — делови. Аз живея тук. Участвам в комитети, които се опитват да запазят занаята ни почтен. През по-голямата част от времето това е много трудно, но след „Веско“ и „Корнфелд“ за нас Базил Янко стана по-опасен от чума. Ако Арлекин има нужда от помощ, ще се погрижи да я получи.

— Нуждаем се от спазване на пълна тайна и дискретност, Хърбърт.

— От мен го имате. Досега трябваше да си научил това.

— Добре. Липсата е петнайсет милиона.

— Бива си я, за Бога!

— Можем да се справим. Няма проблеми. Истинският проблем е в това, че сме убедени, че са проникнали в компютрите ни и са фалшифицирали данни.

— Очевидно, но кой?

— Според документите самият Арлекин. Убедени сме, че е Янко.

— Това е клевета, Пол, докато не го докажете.

— Знам. Но в деня, в който Янко ми предаде доклада, той заяви, че иска да купи „Арлекин и Сие“. Сега направи твърда оферта — по сто долара на акция.

— А каква е истинската ѝ стойност?

— Осемдесет и пет... деветдесет, ако си оптимист.

— Не е зле. Нашите специалисти ги оцениха между осемдесет и три и осемдесет и седем. Арлекин ще приеме ли?

— Не.

— А по-дребните акционери?

— Някои ще продадат заради премията. Други ще продадат заради слуха, че някой е бръкнал в касата.

— Защо Арлекин не купи техните акции?

— Ще трябва да заложим всичко, за да го направим. Не може да си позволи да плати по сто долара на акция и едновременно с това да покрие недостига от петнайсет милиона.

— Значи Янко ще влезе в съвета на директорите?

— Само през трупите ни.

— Дори и така... Какво прави Арлекин по въпроса?

— Съжалявам, Хърбърт, но ще трябва сам да го попиташ.

— Ще го направя. Кажи му да ми се обади довечера вкъщи. Ето номера ми.

— Благодаря, Хърбърт.

— Не ми благодари. Аз съм заинтересована страна. Когато виждам цялата тази сила, цялото това знание, затворени в една машина, ме побиват тръпки. Срещу компютъра не можеш да организираш стачка. Не можеш да го поставиш на подсъдимата

скамейка. Но някой, когото никога не си виждал, може да разбере какво ще обядваш и как се любиш с жена си. Понякога изпитвам задоволство, че съм стар и мога да се измъкна от последствията. Да поръчам бренди? Ставам отвратителен.

Пристигнах в банката малко след три. Арлекин вече бе там, омайваше и успокояваше обидения Лари Оливър. Беше виртуозен номер, изпълнен с едва доловими ласкателства и позовавания на традицията и кодекса на джентълмена, и необходимостта да устоим срещу посегателствата на простаците. В края му Лари мъркаше като котенце, мустаците на което са потопени в сметана.

Оттатък в заседателната зала Саул Уелс ръководеше усилията на двама млади гении, които сверяваха компютърните разпечатки с доклада. Той ме отведе до прозореца и с тъжно възхищение ми каза:

— Толкова е просто, че ме е срам да ви взема парите. Три кодирани инструкции: първата — за да се правят удръжките; втората — за да се превеждат приходите в междинна сметка; третата — за да се прехвърлят парите всеки понеделник чрез телекс в Цюрих. Инструкциите са били вкарани в компютъра на първи ноември миналата година. Проверихме дневника на директора. Мистър Оливър е бил в отпуск. Бил е заместван от мистър Стендиш, който не споменава нищо за инструкциите. Както и да е, мистър Арлекин е бил в Ню Йорк през тези дни. Това е едното. Второто е, че операторката е напуснала през януари по здравословни причини. Разполагаме с името ѝ — Ела Дийн, номера на социалната ѝ осигуровка и последния ѝ известен адрес в Куинз^[6]. Веднага ще я проверим. Сега, ако можем да поговорим с мистър Арлекин...?

Разговорът бързо се превърна в скорострелен разпит, който озадачи дори мен. Арлекин обаче го прие с невъзмутима усмивка. Наистина е бил в Ню Йорк по времето, за което става въпрос. Наистина е писал меморандуми и е диктувал писма по различни поводи. Всички те са в архива, който е заключен в един шкаф в трезора. Би ли ги донесъл? С удоволствие. Папката бе донесена. Провериха документите заедно, като Арлекин удостоверяваше всеки от тях със съответна цифра. Те се отнасяха до въпроси, засягащи политиката на банката. Никой не можеше да бъде определен или дори свързан с нареждане да се въведат някакви инструкции в компютъра.

После Саул Уелс помоли Арлекин да напише инициалите и подписа си половин дузина пъти бързо един след друг. Дори тогава почеркът оставаше уверен и открит, с предизвикателно малка заврънкулка на опашката на последната буква. Уелс въздъхна недоволено.

— Като да стреляш по мишена, голяма колкото хамбар. Мога да го фалшифицирам след петминутна тренировка. Гледайте!

В продължение на пет минути по часовник той драска настрани и накрая ни показва едно наистина забележително копие. Поиска чековата книжка на Арлекин и написа чек за хиляда долара. Занесох го на Лари Оливър и го помолих да го парафира за осребряване. Педантичен както винаги, той провери, датата, числото, сумата с думи, подписа. После парафира чека и повика главния касиер.

Взех чека от ръката му.

— Съжалявам, Лари, беше проверка. Чекът е фалшив.

Повторихме номера и с касиера. Резултатът бе същият. Не се стърпях да не отбележа, че репутацията на най-порядъчните хора може бъде опетнена без тяхното знание. Оливър поне прояви благоприличието да се смути. Арлекин бе много нещастен.

— Но това може да се случи по всяко време. Хиляди мои подписи се носят наоколо по писма, чекове, ваучери на кредитни карти. Това е кошмар!

— Но поучителен — Саул Уелс внезапно стана мрачен. — Подписът се подправя много лесно. Защо не са сложили в папката бележка, която да допълни картината?

— Ще ви кажа — Арлекин говореше уверено. — Не е в стила ми да подписвам такива бележки. Така не бих зачел директора, което никога не правя. Освен това измамата е повторена и в другите клонове. Не би могло да има гаранция, че ще бъда и в Буенос Айрес, да речем. По-добре да има объркване в източника, но пълна сигурност относно мястото, където, да се получат парите — „Юниън Бенк“, Цюрих.

Саул Уелс пхна нова пура в ъгъла на устата си и потъна в облак от дим.

— Да! Вярвам, че е така! Това дава повече тежест на обвинението. Трябва да мислим и за него, мистър Арлекин. Дотук сме проследили около шест милиона, изчезнали от Ню Йорк. Всеки ваш клиент е пострадал от нелегалните комисионни. Всеки един от тях

може да заведе дело тук, в Ню Йорк. Може и да го загуби, но със сигурност ще причини много неприятности.

---

[1] L'chaim (иврит) — Наздраве! — Б.пр. ↑

[2] Ийст ривър — пролив в североизточната част на Ню Йорк, който разделя Манхатън от Лонг Айленд. — Б.пр. ↑

[3] Бул (А. С. Boulle) — 1642–1732, френски мебелист. — Б.пр. ↑

[4] Schauspieler (нем.) — актьор. — Б.пр. ↑

[5] Принципал (лат.) — някой, който е упълномощил друг да го представлява. — Б.пр. ↑

[6] Куинз (Queens) — район в Ню Йорк, разположен на Лонг Айленд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Върнах се в апартамента си в пет и половина. На бюрото ми бяха оставени съобщения: мис Халстрьом би желала да се срещнем в осем, вместо в седем и половина, мистър Франсис Ксавиер Мендоса телефонираше от Крайбрежието и мистър Базил Янко помоли да му се обади в службата преди седем. Реших да науча първо добрите новини — ако въобще имаше такива — и се обадох на Мендоса. Беше загадъчен, но ме обнадежди:

— Относно нашия общ познат... Бях ти казал, че трима мои приятели изгоряха. Единият от тях е много упорит. В продължение на две години е съставял досие. Виждал съм го — очарователно нещо, но не всичко би могло да бъде използвано като доказателство. Накарах го да направи два фотостата^[1], да депозира единия в трезор и да ми даде другия. Ще го изпратя по сигурен човек. Още нещо: сред политиците и военните има хора, които обичат Янко, има и други, които го мразят до смърт. Направих списък. Той също ще бъде в пакета. Помни, че те предупредих. Когато прочетеш материалите, ще разбереш защо. Как са нещата в Ню Йорк?

— Притиснати сме силно.

— Досетих се за това. Току-що прочетох новините. Ако ти е необходима помощ на Крайбрежието, аз съм на твоите услуги. *Vaya con Dios!*^[2]

Затворих телефона и го благослових за почтеността, която бе проявил в този кучешки свят. След това се обадох на Базил Янко. Държа се почти като човек, поне първите няколко минути.

— Благодаря ви, че се обаждате, мистър Дезмънд. Изгарях от нетърпение да науча някакви новини от мистър Арлекин.

— Днес свърши малко работа, но вечерта се почувства много уморен.

— Това е естествено. Мислех дали да не му се обади от уважение.

— Предлагам да го оставите за утре късно сутринта.

— Разбира се. Мадам Арлекин добре ли е?

— Да, благодаря.

— Четохте ли нашето съобщение за пресата?

— Да.

— Някакъв коментар?

— Никакъв. Моят принципал пое нещата в свои ръце.

— Много удобно, но днес в клуба си сте направил някои доста неуместни изказвания.

— Това, което говоря в клуба, мистър Янко, не ви влиза в работата.

— Цитирам, мистър Дезмънд: „Не я приемаме и смятаме, ме е непочтено тя да се публикува, преди дори да е била обсъдена от двете страни.“ Всъщност офертата бе обсъдена с вас като директор на „Арлекин и Сие“. Вашето изказване може да се разглежда като подсъдно.

— Въз основа на приказките на един доносник? Съмнявам се. Но ако ми дадете името му, е удоволствие ще се изправа срещу него в присъствието на клубния комитет. Нещо друго, мистър Янко? Имам уговорка за вечеря.

— Една подробност, мистър Дезмънд. „Арлекин и Сие“ обслужва някои от нашите инвестиционни фондове.

— Доста печеливши, струва ми се.

— Да, действително. Но при операциите с тези фондове са били удържани незаконни комисионни. Според нашите адвокати съществуват основания за завеждане на гражданско и наказателно дело.

— Тогава, без съмнение, ще обсъдите въпроса утре с мистър Арлекин. Приятна вечер, мистър Янко.

Треснах слушалката и го напсувах. После се ядосах на себе си. Ето ме мен, ветеранът от стотици битки на пазара с белези по гърба и печалби в банката, да се гърча като кучето на Павлов, когато Янко пуска електричество. Това беше най-простата техника на терор: неотлъчният доносник, неочакваното предупреждение от господаря му, заплахата от смърт зад близкия ъгъл. Внезапно избухнах в смях, разтичах се из апартамента, подхвърляйки възглавници и викайки на Такеши да ми направи питие, да приготви банята, да извади най-хубавия ми костюм, да се обади за маса в „Кот Баск“, да поръча

лимузина от „Колби Кадилак“, да изпрати рози на Валери Халстрьом преди осем часа. Всичко беше объркано, объркано, объркано в този алчен свят; но ако спасях парите и ги вложех в компютрите на Янко, щеше ли в купичката ориз на някой индиец да се появи поне още едно зърно? Знаех, че не. Казах си, че не ме интересува. Най-лошото бе съзнанието, че ако някой по телефона ме накара да се свия под леглото от страх, тогава е време, много ви благодаря, да хвърля картите и да си пръсна мозъка в първата по-удобна алея.

Бръсних се, когато си спомних, че трябва да се обадя на Богданович. За миг се поблазних от мисълта да го изпързялям, после промених решението си. Набрах номера, представих се като Вайцман и след секунди чух гласа на Богданович.

— Откъде се обаждате?

— От апартамента си.

— Казах ви да използвате улични телефони.

— Знам. Закъснявам. Едва не забравих да се обадя.

— Този път имате късмет. След малко щях да ви телефонирам.

Един човек наблюдава входната ви врата.

— Вашият?

— Моят и още един. В зелен корвет от лявата страна на улицата.

— Неприятно. Ще вечерям с дамата, за която говорихме.

— Каква е програмата?

— Поръчал съм лимузина за 7:45. Ще мина да я взема в осем. Ще отидем в „Кот Баск“.

— Променете поръчката. Телефонирайте и ѝ кажете, че ще се забавите. Изпратете лимузината да я вземе и отведе в „Кот Баск“. Вие ще отидете до „Сейнт Реджис“ и ще влезете в „Кинг Коул Бар“. Ще получите съобщение, след което ще отидете в „Кот Баск“. Ясно ли е?

— Дотук, да. А как ще се прибера?

— Чий дом имате предвид?

— Нейният, надявам се.

— Ако има някакъв проблем, ще ви съобщим. Ако не, дръжете се нормално.

— Доста неясно указание.

— Въобще не е неясно. Този апартамент е вражеска територия, докато не успеем да прегледаме всеки негов сантиметър.

— Двупосочни огледала и микрофони в маслинките на коктейла, а?

— Радвам се, че можете да се шегувате. А сега, чуйте следната шега. Човекът в зеления корвет е Бърни Куниг. Вече е убил двама мъже и една жена. Приятно прекарване, мистър Дезмънд!

Показателно за лудостта на Америка е, че новината ме уплаши доста, но не ме изненада истински. След като известен социолог може свободно да пише за „приемливо равнище на насилие“, след като телевизионна звезда може да интервюира човек с маска на лицето, който твърди, че е убил по поръчка и безнаказано тридесет и осем души, не остава място за изненади, а само за всепроникващ ужас, сякаш оградата е била срутена и зверовете се носят с рев из територията на хората. Така че постъпих според инструкциите.

Когато напуснах апартамента си, видях, че зеленият корвет е притиснат до бордюра от патрулна кола и двама полицаи са накарали шофьора да се опре на колата с разперени ръце. Аз, умникът, не видях нищо, не чух нищо. Отправих се към „Сейнт Реджис“, седнах в „Кинг Коул Бар“ и зачаках, докато накрая един току-що влязъл клиент пхна под носа ми купичка с фъстъци и промърмори, че мога да тръгвам.

Когато пристигнах в ресторанта, Валери Халстрьом вече се бе настанила с коктейл пред себе си и бърбеше с обертелнера. Усмихна ми се топло и ме докосна с ръка за добре дошъл. Благодарих ми за цветята; отнесе се снизходително към закъснението ми. Поговорихме относно напитките и менюто. Прекарахме много добре, докато чакахме да ни поднесат ястията — аз експлоатирах репертоара си с невероятни истории, беше й интересно и тя се забавляваше, благодарна, както каза, че си е починала от традиционната агресия на деловия живот.

— ... След време, Пол, този град те поглъща. Всичко е толкова спешно, толкова безлично и толкова безсмислено. Аз съм провинциално момиче. Баща ми все още отглеждат коне за езда във Вирджиния. Копнеех да се измъкна оттам и да преуспея в големия град. Е, успях, а сега искам отново да се върна вкъщи. Но не мога, нали? Домът ми не се е променил, но аз съм. А ти, Пол?

— Моят дом е там, където окача свитъка в стил „Канджи“.

— Не си ми разказвал за това.

Разказах й. Разказах й старата легенда за жените, които се превръщали в лисици и изоставяли любимите си осакатени и отчаяни.

Говорих за гравьорите и грънчарите, за изящните японски занаяти, за хората, които живеят край реките в Тайланд, за мъжа в Рангун, който ме научи да разпознавам истинските рубини от фалшивите, за незабравимата красота на джунглите на Арнхем, за тъмнокожите жители, които пеят край огньовете.

Накрая тя ме попита:

— А сега какъв си?

— Търговец, финансист.

— Не е само това.

— Не. Но ако не бях търгувал, нямаше да пътувам. Ако не бях пътувал, нямаше да имам и всичко останало.

— А приятелят ти Арлекин, той какъв е?

— Джордж? О, Джордж е съвсем различен. Той знае всичко. Притежава такава дарба за езици, история, картини... че бих дал едната си ръка за нея. Когато пътуваме заедно, той винаги се чувства като у дома си. Или трябва да се оправям сам, или да се оставя да ме води. Миналата година плавахме из гръцките острови. Аз бях капитанът, но в момента, в който стъпихме на сушата, Джордж започна да си говори приятелски с рибарите, свещеника, местния антиквар. Завиждам му за това.

— Но го обичаш?

— Като брат.

— И въпреки това седиш тук с мен?

— Е и...?

— Аз съм врагът. Работя за Базил Янко.

— Непрекъснато?

— Почти.

— Дори когато се отбиваш в бара на Гъли Гордън?

— Не... там не.

— А сега?

— Сега не. Утре, може би, не знам.

— Янко знае ли, че вечеряш с мен?

— Не. Ако научи, ще ме уволни.

— Шегуваш се.

— Истина е и никога няма да мога да си намеря работа в тази област. Където и да отида, той пак ще има власт над мен.

— Ти имаш досие?

— Всички имаме. Такъв е стилът на Янко. Досието те следва навсякъде, но ти никога не го виждаш. А докато съществува, ти никога не си свободен.

— Това е шантаж, тирания, робство.

— Избрала съм подчинението.

— Защо? За седемстотин долара на седмица плюс допълнителните облаги?

— Чувствам се сигурна.

— Така ли мислиш? Тази вечер апартаментът ми бе наблюдаван от един мъж. Имам основание да смятам, че е нает от Базил Янко.

Тя пребледня. Изпусна вилицата с трясък. За момент помислих, че ще припадне. След това се свърза с голямо усилие.

— Истина ли е това?

— Да.

— О, Боже!

— Спокойно! Не е проследил нито мен, нито теб. Затова промених уговорката ни. Разбираш ли, ние също сме под закрила, ден и нощ. Изпий си виното!... Така е по-добре. Каквото и да държи Янко срещу теб, то не може да бъде по-лошо от непрестанния ужас.

— Моля те, не искам да говорим за това.

— Добре. Сега ще играем игра. Аз ти казвам: „Валери Халстрьом, кажи ми страшната си тайна и аз ще те освободя и поставя под своя закрила.“ Тогава ти си помисляш: „Виждаш ли, той иска само да те използва. На страната на дявола е по-сигурно.“ После се опитвам да те убедя. Ти отказваш. А на сутринта отиваш в службата и разказваш всичко на чичо Базил, който те наказва леко, а после те утешава и те изпраща, разкайла се и щастлива, да опишеш всичко в поверителен доклад... Така че нека не играем тази игра, а? Нека прием кафе и калвадос^[3], след това ще те изпратя у дома с блестящата си лимузина и ще те оставя пред прага ти невредима и невинна.

— Ти си копеле, Пол Дезмънд!

— Не, грешиш. Това е близнакът ми.

На устните ѝ отново се появи слаба, неуверена усмивка. Поседяхме няколко минути ръка за ръка, наблюдавайки как сервитьорите се въртят около масите и се опитват да четат по лицата на нашите гости, преди ние да можем да го направим. Донесоха ни

кафе и калвадос и докато отпивахме от силното, неразредено питие, Валери Халстрьом каза:

— Пол, трябва да те предупредя. Базил Янко е много опасен.

— Вече го знам.

— И не може да понася Джордж Арлекин.

— Защо?

— Мисля, че поради същата причина, заради която ти му се възхищаваш. Той е роден с късмет, изключително културен, привлича хората. Янко се е измъкнал от бедняшки квартал в Чикаго. Той е гениален, наистина гениален, но е противен и груб. Той е като жабата със златна корона на главата и го знае. Ето кое го прави жесток и извратен. Някога го съжалявах. За известно време дори мислех, че съм влюбена в него. Романтично, нали?... Красивата принцеса целува отвратителната гадина — и хоп! — тя се превръща в красив млад мъж.

— Само че не се превърна?

— Не.

— Значи затова прекарваш вечер след вечер при Гъли Гордън? И не можеш да се влюбиш, защото царят на жабите е винаги там и ти се смее, защото животът ти е заключен в машинния му мозък.

— Това не е шега, Пол.

— Чу ли ме да се смея?

— Мисля, че трябва да си тръгваме.

Ако това беше любовна история — което, Бог ми е свидетел, не беше така! — щях да разкажа как я откарах до нейния апартамент и тя ме покани вътре, и как танцувахме на тиха музика, и как се любихме до сутринта, когато чухме чуруликането на врабчетата, и как си тръгнах, научил всички тайни на Базил Янко. Една пряка преди апартамента ѝ тя помоли шофьора да спре. Искаше да извърви пеша останалата част от пътя. Предложих ѝ да я изпратя. Тя отказа с усмивка и една-единствена загадъчна забележка:

— Понякога Бог иска да знае какво правят децата му вечер. Благодаря ти за вечерята. Лека нощ, Пол!

Тя ме целуна леко по бузата и излезе. Накарах шофьора да я проследи бавно по пътя ѝ до дома, така ме да я предпазя от крадци и пласьори на наркотици. Когато вратата се затвори зад нея, ние обърнахме и се насочихме към бара на Гъли Гордън, където се

отпуснах да си отпочина сред хора като мен и слушах тъжната приятна музика, докато стана един през нощта.

По някое време през малките студени часове сънувах един сън. Видях огромно кръгло поле, без никаква растителност под студената луна. В центъра на полето, малка и самотна, бе седнала една фигура, за която не можех да кажа дали е човек или животно. Знаех само, че силен копнеж ме влече натат, но някаква осезаема заплаха ме възпира. По края на кръга имаше множество ездачи, някои от които черни на фона на луната, други — осветени в призрачно бяло. Край всеки ездач имаше хрътка, застинала неподвижна на границата. Те се намираха на огромно разстояние от мен, но ги виждах съвсем ясно, сякаш бяха на една крачка. Ездачите нямаха лица, а безизразни маски като черупка от яйце. Опитах се да различа чертите на клекналата фигура, но сякаш очните ми ябълки се бяха свили и не можех да фокусирам.

Тогава ездачите и хрътките започнаха да се движат бавно, с траурна стъпка, приближавайки неумолимо самотната фигура. Ездачите мълчаха. Хрътките също. Не се чуваше никакъв звук от конски сбруи или тропот на копита. Фигурата се размърда, протегна ръце, изправи се и се разкри. Оказа се, че е гола жена, която се обърна бавно и се завъртя като манекен на подиум, докато успях да различа лицето ѝ. Беше Валери Халстриъм — засмяна, прелъстителна, забравила опасността.

Почувствах огромен прилив на сексуално желание. Извиках я, но от устата ми не излезе звук. Посегнах към нея, но нечий гигантски ръце ме задържаха. После кавалкадата премина в галон и хрътките се спуснаха с големи скокове по фланговете и по-скоро почувствах, отколкото чух, дивото насъскване и лай и потреперването на земята от конския тропот, когато те връхлетяха върху нея...

Бях още полусънен, когато позвъни Саул Уелс. Беше възбуден и словоохотлив. Представих си го с пура в устата. Чувах го как я дъвчи. Миризмата ѝ проникна в стаята ми.

— Какво има, Саул?

— Ела Дийн.

— Кой?

— Сещате ли се, онази жена от компютъра. Тази, която напуснала през януари по здравословни причини.

— О, да, Саул. Да?

— Много тъжно. Много лошо за нас. Тя е умряла.

— Кога?

— Преди две седмици. Блъснала я кола. Шофьорът избягал.

— Какво казва полицията?

— Все същото. Водели разследване. Удобно, нали?

— Все същото. Нещо друго?

— Потвърждения. От утре нашите служители отиват по останалите ви клонове.

— Работите бързо, Саул. Благодаря.

— Още нещо. Ела Дийн е умряла богата. — Колко богата?

— Около тридесет хиляди.

— Откъде ги е получила... и кога?

— Работя върху това. Ще ви се обадя. Засега дочуване! Малко по-късно, докато махах от брадичката си яйцето от закуската, пристигна Арон Богданович, облечен като разносвач на стоки по домовете, с кошница свежи цветя и девиза на продавача:

— Цветята правят живота по-приятен, мистър Дезмънд.

— Не мислех, че ви е грижа за това, мистър Богданович.

— Кажете ми какво се случи снощи.

Въпросът беше рязък, сякаш се надяваше да ме принуди да си призная нещо, което не е в моя полза.

— Нищо. Вечеряхме. Говорихме. Каза ми, че ще изгуби работата си, ако Янко узнае, че сме вечеряли. Каза ми, че някога е била влюбена в него, но всичко свършило зле. Предупреди ме, че е опасен и мрази Джордж Арлекин. После ме помоли да я отведа вкъщи. Настоя да измине пеша последната пряка. Следвахме я с лимузината. Отидох при Гъли Гордън за последна чашка преди лягане.

— И как се прибрахте вкъщи?

— С лимузината.

— По кое време?

— Един и петнайсет.

— Можете ли да го докажете?

— Разбира се. Подписах дневника на шофьора. Когато се прибрах, Такеси беше буден. Взех душ, облякох си пижамата и преди да си легна, той ми поднесе чаша чай. Защо са всички тези въпроси?

— Валери Халстрьом е мъртва. Била е убита веднага след като се е прибрала.

— Всемогъщи Боже!

— Надявам се, че ще можете да изглеждате също толкова изненадан и когато полицията ви съобщи новината!

— Полицията...? Не разбирам.

— Вие и аз, мистър Дезмънд, сме последните, които са я видели жива... Остана ли още кафе?

— Налейте си... Вижте, ще трябва да започнете отначало. Аз съм объркан...

Той се усмихна студено и зловещо, наля си кафе, добави захар и сметана и каза:

— Докато, вие двамата вечеряхте, аз отидох в жилището на Валери Халстрьом. Виждал сте го отвън. Стара триетажна сграда с мазе, облицована с червеникавокафяв пясъчник. Цялата е нейна и всичко вътре е много скъпо. В спалнята имаше един Матис, а в салона — Армадио. Дрезденски порцелан и много от това, което, струва ми се, наричат скъпоценности. Гардеробът бе пълен с кожени палта и дрехи от висшата мода. Тя има два телефона — номерът на единия липсва в указателя. В другия имаше подслушвателно устройство. Необявеният е скрит зад дрехите в гардероба, където има и стенен сейф, който успях да отворя. Ще ви кажа след малко какво открих. Така, това кратко проучване продължи от осем и половина до девет и половина. В девет и половина иззвъня регистрираният телефон. Изчаках да спре и излязох през мазето, седнах в колата си от другата страна на улицата и зачаках. В десет и половина в къщата влезе мъж с куфарче. Той използва ключ. Остана вътре. Не запали нито една лампа. Изчаках, докато Валери Халстрьом се прибра вкъщи. Минахте с лимузината. В хола и спалнята светна, но завесите бяха дръпнати и не успях да видя нищо. След около десет минути излезе мъжът с куфарчето. Тръгна на запад, към другия край на града. Проследих го. Взе такси и на следващото кръстовище мина на червено, така че го изгубих, но записах номера на таксито. Спрях пред един уличен телефон и позвъних на Валери Халстрьом. Никой не вдигна. Върнах се в къщата. Лампите още светеха. Влязох и я намерих на пода в дневната... Била е застреляна в главата... Краят е много прост. Върнах се до автомата и телефонирах на полицията. Те още работеха, когато на сутринта минах оттам. Все още се чудя какво ли би станало, ако бяхте влязъл с нея.

— Кой беше мъжът. Разпознахте ли го?

— Не. Но ще го позная, ако го видя.

— Какво намерихте в сейфа?

— Пари — около двадесет и пет хиляди долара. Папка с компютърни разпечатки. Бележник, съдържащ списък на компании и техните компютърни кодове. Изброени са всички клонове на „Арлекин и Сие“, всеки със своя собствен код. Сигурен съм, че и другите компании са клиенти на „Криейтив Системс“. Взех бележника и останалите материали.

— Какво?

— Получихме сила, мистър Дезмънд. Преди я нямахме. Сега я имаме... на много, много сигурно място.

— Но това е безсмислено.

— Смятам, че ще открием, че има голям смисъл, мистър Дезмънд. Да предположим, че мис Валери Халстрьом е играла своя собствена игра — извличала е информация от компютрите и я е продавала. Да предположим, че Янко е научил. Какво би направил?

— Ще я предаде на полицията.

— За да се стигне до процес и цялата мръсна история да излезе наяве в съда? Това ще нанесе парализиращ удар на „Криейтив Системс“ и самия Янко. Ще му трябват години, за да се съвземе. Не, мистър Дезмънд, има прецеденти, прекалено много прецеденти. Някои компании дори предпочитат да платят заради служителите си, които са престъпили закона, и да им дадат отлични характеристики, вместо да ги подвеждат под отговорност и да понесат загуби в размер на милиони долари. Но не мисля, че Янко би направил това. А вие?

— И аз.

— Така че той се отървава от нея по лесния начин. Сейфът е намерен празен. Полицията предполага, че мис Халстрьом е изненадала неканения си гост и е била застреляна. Това се случва всеки ден със самотни богати жени. А и начинът на живот на мис Халстрьом говори в подкрепа на подобна версия.

— Но ние знаем...

— Аз знам, мистър Дезмънд. — Той го каза почти нежно. — Всичко, което сте чул, е една измислица и ще я забравите в секундата, в която си тръгна. Така се споразумяхме, спомняте ли си? По-късно, когато открия човека, убил мис Халстрьом, ще видим.

— Смятате ли, че ще го намерите?

— Уверен съм, мистър Дезмънд. Това е професия на много тесен и затворен кръг хора и добрите специалисти се знаят. Ще го открия.

Той продължи да се усмихва; но когато си тръгна, остави след себе си мирис на сира и предчувствие за вечни мъки. Открих, че съм изправен пред същата дилема, както и Джордж Арлекин: изпирахме парите чисти като тензух, но самите ние никога не можехме да избегнем позорните петна. В този момент се обади Джордж Арлекин, бодър, делови и в толкова нетипична роля, че дори аз не можах да се досетя каква точно си е избрал днес.

— Пол? Имаш ли нещо против да дойдеш в „Салвадор“, да кажем след около двадесет минути? Ще обядвам с Хърбърт Бахман. Трябва да се посъветвам с теб. В три часа ще пристигне Базил Янко. Бих желал да присъстваш. Между другото, тук има и други хора, които изгарят от нетърпение да разговарят с теб... Половин час? Добре, опитай се да дойдеш по-скоро, ако можеш. А, още нещо. Имаш ли нещо против да заведеш Жулиет на обяд? Много се отегчава от компанията ми, за което не я обвинявам. Благодаря ти, Пол. *A bientôt.* ^[4]

Хората, които искаха да ме видят, се оказаха двама учтиви млади детективи от нюйоркското полицейско управление. Те обясниха, като се редуваха да говорят, че се били обадили в банката, от банката ги препратили към мистър Арлекин, който любезно се съгласил да ме повика и те искрено се надявали, че не са ме обезпокоили. Уверих ги, че не са. Попитаха дали мистър Арлекин има нещо против да ни остави насаме за момент.

Арлекин имаше нещо против. Той имаше много против. Обясни го с изрази от висшата дипломация. Аз съм бил негов дългогодишен приятел, директор, на когото имал пълно доверие, висш служител на международна банка. Намирали сме се на територия, собственост на банката. Ставало въпрос и за нейното име. Той щял да остане, освен ако аз изрично не пожелае да излезе. Разсъжденията му не отнеха много време, но достатъчно, че да мога да събера обърканите си мисли и да скалпя прост, достоверен разказ.

— Излязох от апартамента си в осем без петнайсет и стигнах пеша до „Сейнт Реджис“. Пийнах в „Кинг Коул Бар“. Около осем и петнайсет отидох в „Кот Баск“, където вечерях с една дама. Тръгнахме си около единадесет и половина с лимузина на „Колби“. Оставих я пред дома ѝ. Шофьорът ме закара до бара на Гъли Гордън на Първо

авеню. Там останах до един часа. Шофьорът ме откара до апартамента ми. Прислужникът ми може да потвърди, че пристигнах около един и петнайсет. Приготвяше си късна вечеря. Разделихме си я... А сега мога ли да науча причината за тези въпроси?

— Моля проявете търпение, мистър Дезмънд... Вечерял сте с една дама. Името ѝ?

— Мис Валери Халстрьом.

— Отдавна ли я познавате?

— От три дни. Мис Халстрьом работи за „Криейтив Системс Инкорпорейтид“, чиито системи ползваме. Ние сме техни гаранتي и инвестиционна банка. Тя бе подготвила доклад относно наши компютърни операции. Срегнахме се, за да го обсъдим. Тя бе услужлива и го обсъдихме заедно. Поканих я на вечеря.

— Но не сте я взел от дома ѝ?

— Да. Изпратих лимузина от „Колби“.

— Защо го направихте?

— Така беше по-лесно, а и исках да се поразтъпча. Цял ден стоя на едно място.

— Казвате, че сте изпратил мис Халстрьом до дома ѝ. Тя покани ли ви вътре?

— Напротив. Помоли ме да я оставя една пряка преди дома ѝ.

— Не сметнахте ли това за необичайно?

— Доста необичайно. Но, от друга страна...

— Да, мистър Дезмънд?

— Мис Халстрьом е делова позната. Не знам нищо за нейните... домашни навици. Ню Йорк е ексцентричен град. Намирам за по-лесно да приемам чудатостите му за чиста монета, отколкото да задавам въпроси. Наредих на шофьора да следва мис Халстрьом до дома ѝ. След като тя се прибра благополучно, ние потеглихме. Сигурен съм, че „Колби“ и шофьорът на лимузината ще потвърдят думите ми.

— Какво ще правите през следващите няколко дни, мистър Дезмънд?

— Това зависи изцяло от мистър Арлекин.

— Мистър Арлекин?

— В момента е невъзможно да ви кажа със сигурност. Участваме в изключително деликатни международни преговори. Може да стоим тук цяла седмица. Може да се наложи да взема светкавични решения и

да изпратя мистър Дезмънд в Европа или Южна Америка. Защо питате?

Единият от детективите извади кафяв плик, изсипа от него няколко снимки и подаде по една на всеки от нас.

Въпреки че бях подготвен, се потресох от ужас и отвращение. Валери Халстрьом лежеше като парцалена кукла на пода на дневната. Лицето ѝ бе кървава каша.

Детективът протегна ръка и взе фотографията от мен.

— Била е застреляна, мистър Дезмънд. Отблизо, с 38-калибров пистолет с ниска скорострелност.

— Н-не разбирам... Кога? Как?

— Работим върху това. Имате ли нещо против, мистър Дезмънд, да отидем във вашия апартамент, да поговорим с прислужника ви, да проверим вещите ви?

— Ни най-малко. Но, разбира се, не смятате, че...

— Обичайна практика, мистър Дезмънд. Ще ви бъде от полза.

— Разбира се.

— Преди да си тръгнете, господа!... — Джордж Арлекин се изправи — железен мъж, чието превъзходство чувствахме всички. — Аз съм свидетел на разговора. Мистър Дезмънд отговори свободно на всички зададени въпроси. Той ви предостави, господа, свободен достъп до апартамента си, без да имате заповед за обиск. Съобщи ви фактите и начините да ги проверите. Междувременно се нуждая от услугите на мистър Дезмънд. Бих желал той да остане тук за делови разговори, които засягат неотложните интереси на чуждестранни клиенти. Така че мога ли от уважение към полицейските власти да направя едно предложение: мистър Дезмънд ще телефонира на прислужника си и ще му нареди да ви пусне в апартамента. Той ще остане тук на ваше разположение, ако по-късно пожелаете да му зададете нови въпроси... Е, господа?

Те бяха от новия тип полицаи: предпазливи, образовани и рационални. Съгласиха се след кратко обсъждане. Обадох се на Такеши, дадох им ключовете и обещах да ги изчакам в „Салвадор“.

Когато двамата с Арлекин останахме сами, той ми зададе един-единствен въпрос:

— Ти скри нещо, Пол. Какво е то?

— Нищо, Джордж.

Това го обиди и той положи големи усилия да не го покаже. После каза тихо:

— Помни само, че не искам да се излагаш на риск заради мен.

— Не се излагам на риск, Джордж. Да оставим нещата така, а? Следобед ще се срещнеш с Янко. Какво ще правиш?

— Ще отхвърля офертата.

— А след това?

— Ще използвам правото си да купя малките пакети акции.

— Не можеш да си го позволиш.

— Хърбърт Бахман смята, че ще успее да набере средства за мен. Обсъждахме го по време на обяда.

— Дори да успееш, ти поемаш един десетгодишен дълг, а при днешната стойност на парите, дори повече. Освен това какво ще стане, ако Янко вдигне офертата? Знаеш, че би могъл да го направи, ако вместо пари в брой предложи акции на „Криейтив Системс“. На „Уол Стрийт“ има граница, която дори Бахман не може да премине, без да подплаши конете.

— Нека видим каква е тази граница, Пол. И колко време ще спечелим за другите си дейности. Смятам, че Богданович може да ни изненада.

— Той беше съвсем ясен, Джордж. Рано е за сблъсък. Арлекин се раздразни. Отговорът му бе рязък и категоричен.

— Плащаме за информация, съвети и помощ. Аз решавам кога да ги използваме. Отказвам да ме манипулират.

— Прав си, Джордж, парите са твои. Но тук не е Европа, а положението в Америка е доста объркано в момента.

— Тогава трябва да бъдем наясно, Пол. Аз рискувам, аз решавам.

— Трябвам ли ти за срещата с Янко?

— Да. Казах му, че ще присъстваш. Поканих го да дойде с някой от хората си, ако желае. Отвърна, че не се нуждаел от помощ, но естествено разбирал, че все още съм под лекарско наблюдение.

— Нахално копеле!

— Това помага, Пол. Не мога да отстъпя. Аз съм заложил всичко, което съм, всичко, което притежавам. Ако хора като Янко контролират машините, за нас няма никаква надежда.

— Как е Джули?

— Сега сме по-близки. Макар че понякога се питам дали нямаше да бъде по-щастлива, ако се бе омъжила за някой по-обикновен човек...

Навлизахме в опасна тема. Не исках да говорим за това. Преди да успея да кажа нещо, телефонът иззвъня. Джордж Арлекин ми направи знак да вдигна слушалката.

Обаждаше се Базил Янко.

— Мистър Арлекин?

— Не, Пол Дезмънд е.

— О, мистър Дезмънд, както знаете, трябваше да се срещнем днес следобед. За нещастие съм въвлечен в една трагична ситуация, която засяга моя служителка. Чудя се дали не бихме могли да го отложим за утре?

— Разбира се. Аз ще се уговоря с мистър Арлекин. Удобно ли ви е пак в „Салвадор“ по същото време?

— Да, моля... — той се поколеба за момент и после продължи:
— При тези обстоятелства вероятно би трябвало да ви кажа, че въпросната служителка е мис Валери Халстрьом. Била е убита снощи.

— Знам. Говорих с полицията. Видях снимките.

— Вие, мистър Дезмънд? — Или бе превъзходен актьор, или наистина бе шокиран. — Не разбирам.

— Вечерях снощи с мис Халстрьом. Очевидно аз съм последният човек, който я е видял жива.

— Тя каза ли нещо? Видяхте ли...?

— Не, мистър Янко. Цялата информация, която бях в състояние да представя, е в ръцете на полицията. Аз съм силно разстроен. Искане ми се да мога да кажа или направя нещо... До утре тогава.

— До утре... — Гласът му заглъхна в едва доловимо мърморене.
— Довиждане, мистър Дезмънд.

Когато поставих слушалката, Арлекин попита внимателно:

— Мислиш ли, че беше разумно?

— Беше неизбежно.

— Той разтревожи ли се?

— Мисля, че да. Надявам се.

— Смятам, че трябва да се обадиш на нашия приятел Богданович.

— Предпочитам да изчакам, докато полицията приключи с апартамента ми.

Те се върнаха след петдесет минути. Бяха огледали апартамента, бяха разговаряли с шофьора на лимузината и Гъли Гордън. Благодариха ми за съдействието. Единственото, от което се нуждаели сега, били кратки, подписани от мен показания. Написах ги на лист хартия със знака на „Салвадор“, подписах ги аз и Джордж като свидетел. Благодариха ми и изразиха надежда, че няма да се наложи да ме обезпокоят отново.

Имаше само една малка подробност. Чудели се защо не съм споменал за срещата си с Валери Халстриъм в бара на Гъли. Казах им полулъжа, полуистина. Срещата бе случайна и без особено значение. На тях, естествено, им било ясно. Това, което аз не съм разбирал, било, че момичетата, които редовно посещават барове за самотни хора, често намират странни приятели. Съгласих се, че е възможно. Надявах се, че нямат предвид мен. Разбира се, че не; но дори и най-заклетият ерген трудно може да докаже, че през цялата нощ е спал в собственото си легло.

Джордж Арлекин се подигра с моето смущение. Той дори придума полицаите, че не са на дежурство и биха могли да приемат по един коктейл преди обяд. Не ми беше весело, но успях да изобразя усмивката на щастливия ерген и да разкажа една неприлична история от младите ми години в Токио. Ако ни бяхте видели как се смеем, никога нямаше да се досетите, че сме били събрани заедно от убийство.

Жулиет се върна в един часа, поруменяла и щастлива от сутринта, прекарана из Ню Йорк. Била на фризьор, пила кафе с приятелка, прахосала сума пари по магазините и щяла да бъде щастлива, ако я заведе на обяд във „Fleur de Lys“. Джули в жизнерадостно настроение все още можеше да завърти главите на мъжете и най-лесно — моята. Разходихме се по Пето авеню, хванати под ръка. Гледахме витрините на „Бергдорф“, „Клийф“ и „Хари Уинстън“. Играхме на „Помниш ли...“ и „Нямаше ли да бъде чудесно, ако...“ Пихме големи мартинита и обмислихме менюто, сякаш това щеше бъде последния обяд на земята. Докато се хранехме, съставихме планове за театър вечерта и екскурзия в провинцията в неделя. Говорихме да организираме коктейл за приятели и колеги и коя от

жените би била добра партия за мен. Беше весела, приятна игра и аз се радвах, че я играем, след като и дамата беше щастлива.

Тя не знаеше нищо за сутрешната драма и не ми влизаше в работата да я осведомя. Джордж Арлекин искаше да взима решенията сам. Колко трябва да знае жена му, бе едно от тях. Освен това се изморявах от ролята си на кръстник, приятел на семейството и момче за всичко. Бях заложил парите си; полицията се ровеше в личния ми живот; разни хора дишаха тежко в телефонната ми слушалка; и това, което исках, бе да се държа приятелски с всички и да се сбогувам по ирландски, когато момичетата са прекалено грозни или пиенето свърши прекалено рано. Не исках кой знае какво, но тогава никога не бих опознал добре жените. Когато стигнахме до *crepes Suzette*^[5], Жулиет се бе уморила от празни приказки и реши да направи признание.

— ... Аз съм щастлива, Пол. Отдавна не съм била толкова щастлива. Джордж укрепва с всеки изминал ден. Тази битка му доставя удоволствие. По-често сме откровени един с друг. Сега, когато е ядосан, той е рязък. Преди беше толкова любезен и спокоен, сякаш нищо не го притеснява. По-лесно е да се живее с него.

Сега какво бихте казали на мое място? Доволен сте. Знаете как се развиват нещата. Бракът не е градина, пълна с рози. Дори нещо повече. Но разбира се, това не е достатъчно. Признанието беше в самото начало.

— ... Пол, ще бъда откровена с теб...

Когато една жена ви казва, че ще бъде откровена, трябва да ѝ обърнете гръб и да хукнете да се скриете някъде, но не го правите. Оставете на мястото си, търпелив и усмихнат. Потупвате я по ръката и мърморите изрази на съчувствие, и чувате за стотен път песента на сирената.

— ... Ревнувам Джордж. Чувствам се неуверена. Обичам го безразсъдно, но да си омъжена за човек като него е постоянна заплаха. Той знае прекалено много. Вижда прекалено ясно. Чувствам, че ме преценява във всеки един момент и през цялото време не успявам да отговоря на изискванията му. Тази криза ни сближи, но също така може и да го отдалечи от мен толкова, че да не успея да го последвам. Ако той падне победен, да, аз ще бъда там, за да го изправа, да го

изтупам от праха и да го обичам. Но ако спечели, той отново ще се отдалечи на милиони мили от мен. Разбираш ли?

Въпросът беше глупав. Защо иначе бях там, ако не за да отвърна, че разбирам, и да премълча онова, което не трябва да казвам: че Жулиет Жерар се е омъжила за благословен от Господа човек; че тя не е доволна, но трябва да продължи да се чуди как би се справял в ада заедно с нас. Но не можете да кажете това във „Fleur de Lys“. Не можете да й кажете, че ако се бе омъжила за вас, щеше да бъде доволна и щастлива с хванали се за полата й дечурлига, че нямаше да чувства отсъствието на Сезан в салона и на Йеронимус Бош над трегера в банкетната зала. Така че се усмихвате и кимате, и се чудите какво ще стане, когато Джордж Арлекин се върне вкъщи с изцапани с кръв ръце и пясък в устата.

Навън времето бе мрачно и предвещаваше буря. Жителите на Ню Йорк още продължаваха своето шумно, сърдито пътуване за Никъде. Тяхното негодуване бе изписано на строгите им, замислени лица. Убеждението им личеше ясно, сякаш го носеха изписано на знамена: Манхатън е лудница. Не може да се оправи. Може само да стане още по-зле. Беше луд град — ненаситен за пари и плът. Ръмжеше срещу теб всеки час, всяка минута и ако ти не му отвърнеш със същото, ще те погълне целия — тялото, душата, панталоните. Все пак предизвикателството съществуваше. Ако успееш в този град, ще бъдеш крал на всяко друго място. Но трябва да го побеждаваш всеки ден, и то през целия ден. Ако не можеш, ако почувстваш, че се отпусках или спираш, за да се усмихнеш, трябва да стиснеш зъби, да се върнеш отначало и спреш, да останеш там.

Не беше много трудно да се стигне до извода, че накрая ще изгубиш. Годините се трупат на гърба ти, а младоците се бият до кръв. Парите са се превърнали в безумно чудовище, което дъвчи собствената си опашка и се самоизяжда. Имуществото е нещо, което си заложил, за да получиш кредит, с който да закупиш още имуществото, което отново да заложеш за следващата покупка и накрая да натрупаш капитал, в случай, че лъкатушната улица свърши без изход. Всички бяхме осъдени на каторжнически режим: краткотрайно бодърстване, малко сън, изкупване на вината чрез ужасно страдание, малко любов, повече самота и опрощаване на греховете два пъти на ден, за да се почувстваме чисти, дори и да не сме. Накрая идва моментът, когато се

чудим дали просто не сме си губили времето, преди времето да ни погуби.

Обядът на Арлекин с Хърбърт Бахман ни вдъхна слаба надежда. Биха могли да бъдат събрани средства, които да ни позволят да се справим с липсите и да купим малките пакети акции, но изчислена дори и по основния лихвен процент, лихвата щеше да бъде огромна и да погълне печалбите на банката за дълъг период. Още по-тежка би била вероятната загуба като гаранتي, задължили се да поемат остатъка, ако пазарът не изкупи цялата емисия. Щяхме да понесем и друг удар. Инвеститорите избягват банки, които взимат заеми, за да се задържат на повърхността.

Базил Янко бе преценил нещата до съвършенство. Премията бе достатъчно висока, за да подмами алчния продавач и да уплаши предпазливия купувач. Не се бе размирило достатъчно, че да стане скандал, а точно колкото да изпрати потенциалните клиенти при конкуренцията. Джордж Арлекин можеше да продаде скъпо или да спечели пирова победа. Той виждаше това съвсем ясно, изрази го поточно от мен; но виждаше и надежда, макар и много слаба, да заздравя положението си.

— ... И така, Пол, допуснали сме най-лошото — че всеки дребен акционер ще иска да продаде. Основали сме изчисленията си на това предположение. Така, аз имам първа опция за покупка; възнамерявам да се свържа с всеки акционер, да го запозная с моето предложение и препоръката ми да не продава на никого. Искам лични срещи, когато е възможно, така че няма да се налага да пиша много. В момента работя по тази програма. Нуждая се от помощта ти, естествено. Повиках Съюзът от Женева. Ние тримата ще трябва да свършим всичко. Веднага щом събера списъците и ги подреда, ще съставим план за действие.

— Но си решил да отхвърлиш предложението на Янко без колебание?

— Абсолютно. Намирам действията му за обидни. Защо се колебаеш, Пол?

— Защото, докато не завърши разследването и докато Богданович не ни осигури някаква сигурна информация, нямаме карти, с които да играем. Янко повтаря предложението си. Ти казваш „не, не, не“ и това е краят на обсъждането. Поставя ни в по-лошо положение,

отколкото сме сега. Янко е злобен. Ако го притиснеш до стената, ще скочи да хапе.

— Пол, трябва да ми имаш доверие.

— Добре, Джордж. Казах си мнението. Ще ти се обадя утре сутринта и ще се срещнем в три часа тук.

— Каква е програмата ти сега?

— Ще отида на сауна в клуба. Ще се обадя на Менди Дюкейн. Ще разбера къде ще ходят довечера и ще отида там. Оглупявам, Джордж. Нуждая се от почивка.

— Тогава до утре. Поздрави Менди от мен. Тръгнах си ядосан. Чувствах, че ме е изолирал, че вече не обръща внимание на съветите ми. Липсваха ми предишната любезност, предишната изтънченост, смешното чувство за мярка. Сега той бе рязък и твърд, още един търгаш в града на безчувствените търгаша. Прииска ми се, страшно ми се прииска да се отърся от бремето на приятелството и да се върна към приятния, макар и безсмислен, обичаен ергенски живот.

След едночасово потене настроението ми се подобри малко и се почувствах по-добре разположен към човечеството. Обадох се на Менди — жизнерадостна вдовица, чието сърце бе голямо колкото състоянието ѝ и която се страхуваше от празна дата в календара си за светски живот. Щяла да ходи на опера, но ако съм се отбиел за вечеря, там щели да бъдат Харълд и Луиз, и Монти, и онзи бразилски сопран, и, о, дузина други. Казах ѝ, че ще се опитам да отида, но ако не успея, да им предаде поздрави и целувки. Кое то ме остави свободен вечерта с убеждението, че вече ставам прекалено стар за брачния танц на пеперудите. Ето защо слязох в билиардната и спечелих десет долара от Джек Уинтърс, който през целия си живот не бе вършил нещо по-трудно от това да подрязва рози и да избягва брачните окови. Можех да си се представя след десет-петнадесет години — първият, който идва, последният, който си отива, копнеещ за четворка бридж и малко клюки на бара.

Когато се прибирах вкъщи сред първите неонов светлини и последната суетня на мравките из града, ме потиснаха ужасно чувство на самота и панически страх от насилие и нещастие. Основите на закона, по които бях вървял толкова сигурно през годините, се пропукваха под краката ми като речен лед при внезапно затопляне. Бях въвлечен в кражба, заговор и убийство. Бях сключил договор за терор

— именно защото бях попаднал в клопка, над която законът нямаше власт; клопка, която покваряваше закона и го правеше безсилен и раболепен.

Машината казва „Тревога!“ и великите сили започват да се подготвят за война. Машината изплюва астрономическа сметка; валутата девалвира. Дори Бог може да ви прости греховете, но машината ще запази позора ви до Второ пришествие — и дори него ще осигури навреме... Така че великата илюзия бе подхранена: че човек не може да търси отговорност, защото самият той е безотговорен; че той трябва да бъде смирен, защото съдбата му е предначертана; че само машината може да контролира космическите течения. Това, което никой не казваше, защото всички прилежно го криеха, бе, че машините се обслужват от хора, също толкова лоши и добри, глупави и мъдри като всички останали, и че машината само умножава техните грешки в една луда математика и не ти обръща никакво внимание. Освен, разбира се, ако не атакуваш машината с томаховки, бомби, ракети и смъртна ненавист, което представлява същността на съвременния терор, същността на общественото отчаяние, до което той води.

Видях за миг отражението си във витрината на един магазин. Оттам ме погледна мъж на средна възраст, мрачен и враждебно настроен, отхвърлящ всякакъв човешки контакт. Обърнах се и започнах с бърза крачка да си пробивам път сред тълпата, в безплодно усилие да се отърся от своя двойник.

Когато пристигнах къщи, всички нещастия от деня отстъпиха място на домашното нещастие. Такеши прекарваше един от лошите си дни. Сега трябва да обясня, че Такеши в добро настроение е съкровище, което струва повече от виното, жените и смарагдите. Готви превъзходно. Може да изглади риза така, че да я почувствам като втора кожа. Бърше прах и лъска, сякаш е пазител на императорското съкровище. От друга страна, Такеши в лошо настроение е непоносима напаст. Влачи се като паралитик. Мръщи се като зъл дух. Подсмърчането, охкането и хленченето му са цяла симфония на тъгата. Когато благоволи да си отвори устата, то е или за да каже някоя глупост, или за да прояви инат. Единственото лекарство, което съм открил досега, е да го разкарам от апартамента и да го оставя да се пречисти със саке, покер и посещение при мама-сан, която държи крайпътно заведение за японски господа на Петдесет и осмо шосе.

В момента, в който прекрачих прага, разпознах симптомите. Точно за пет минути го изхвърлих от апартамента. Половин час по-късно, изкъпан, избръснат и заприличал поне малко на човек, се свих на дивана с чаша до мен и заслушах как фон Караян дирижира „Патетичната“. Пакетът от Франсис Ксавиер Мендоса бе пристигнал, но не го отворих. Имах право на малко спокойствие.

Прелистих едно списание за ветроходство и се отдадох на фантазии за пътуване по море с яхта от Европа до Карибите, от Панамския канал до Галапагос през Папеете, Тонга и островите Фиджи. Можех да го направя. Длъжен бях да го направя, вместо да се лутам из мръсотията на пазара. Можех да си взема отпуск от банката за една година, дори за две, ако пожелаех. Екипажът не беше проблем. Изборът за приятна компания бе богат. Джени Лейдъм бе свободен и имаше желание... Полет, може би... Но защо да се обвързвам? Защо да не сменям екипажа във всяко пристанище, след като продължителното люшкане по морето се замени със спокойствието на сушата... Събудих се от настоятелно звънене на вратата и се затътрих възмутено да отворя. На прага стоеше Джордж Арлекин и се усмихваше разкаяно.

— Обикалям от един час. Рискувах да не те открия вкъщи. Ако те нямаше, щях да ти оставя бележка.

— Влизай, за Бога! В този град никой не се разхожда нощем.

— Знам. Но трябваше да помисля. Днес се спречкахме, Пол. Не трябваше да го допускам. Извинявай.

— Няма нищо, Джордж. Моментът бе труден и за двама ни. Кафе?

— Да, моля. Не си излязъл.

— Менди е на опера. Покани ме на вечеря, но не ми се ходеше. Такеси е в депресия. Джули къде е?

— Чака Сюзън. Тя пристига с един от късните полети.

— Каза ли на Джули какво се е случило?...

— Да. — Той се усмихна по момчешки дяволито. — Чудеше се защо не си й казал на обяд. Мисля, че вече ти е простила.

— Надявам се... Виж, на фотьойла има един пакет. Това е досие на Базил Янко. Мендоса го изпрати от Калифорния. Защо не го отвориш и не го прегледаш, докато направя кафе?

През следващите десет минути се суетях из кухнята, доволен, че той бе дошъл, и обезпокоен, че бях премълчал за разговора си с

Богданович. Не страхът бе причината, която ме бе възпряла. А засегнатото честолюбие и ревност, малкият триумф да притежаваш информация, която за момента на него му е било отказано да получи. Не бе лесно да се обясни, но засрамен от благородството на неговото извинение, бях длъжен да го направя. Той остана потресен от подробностите около смъртта на Валери Халстриъм, но не позволи да се самоунижавам.

— Не, Пол! Позволих да понесеш прекалено много за прекалено дълъг период. Ти си поел рисковете. Аз си играех на критик и съдия. Отсега нататък ще работим заедно. Без тайни, без караници. Съгласен?

— Да.

— Имам някои лоши новини тази вечер. Лари Оливър дойде да ме види. Предложили му друга работа. Подаде оставка.

— Кога иска да напусне?

— В края на месеца. Има право на тримесечен отпуск за продължителен стаж, което покрива предупредителния период.

— О, по дяволите! Това ще ни навреди, Джордж.

— Предложих на Стендиш повишение. Остана доволен, разбира се.

— Той не е толкова опитен, но ще трябва да се справи.

— Едно нещо ме безпокои, Пол. Позициите ни пред закона са слаби. Първо, има *prima facie*^[6] случай срещу мен като президент. Като включваме „Лихтман Уелс“, ние печелим време, за да отговорим на обвиненията; но всеки клиент, който реши, че е пострадал, може да подаде оплакване, когато поиска, пред всяка юрисдикция, под която действаме. Оливър знае това и не желае и петънце по снежнобелите си ръце. Не мога да го обвинявам. После ние наемаме Богданович, който действа извън рамките на закона и в действителност е нелегален агент на чужда държава. Ти, Пол, сега си в положението на укривател на факти при разследване на убийство. Сякаш това не е достатъчно, та се обади и Базил Янко. Каза, че имало проблем, свързан с професионалната етика...

— Не мога да повярвам! Професионална етика!

— Така каза. Посочи, че мис Халстриъм имала достъп до строго поверителна информация, свързана с националната сигурност. Поради тази причина той бил принуден да повика ФБР. Те неизбежно щели да изискат и да получат достъп до всички документи, включително и

тези, които се отнасят до „Арлекин и Сие“. Той се надявал да не приемаме това като враждебен ход от негова страна или опит за упражняване на натиск в хода на преговорите. Нещата били извън негов контрол... Сега виждаш защо исках да поговорим.

Виждах нещо повече: виждах огромните заглавия и потръпналия от ужас пазар, и цели трупци клиенти, които се отдръпват, сякаш това е отстъплението при Монс. А там, в центъра на вниманието, бе Джордж Арлекин, който здраво държеше чаша кафе в ръка, спокоен като дзен будист, комуто току-що е била зададена неразрешима загадка.

Направих плах опит да намеря отговор.

— Нека поговорим първо за положението ни пред закона. И двамата сме чужди поданици. Няма доказателства, че ти си извършил някакво престъпление в Ню Йорк. Има доказателства, че подписът ти е бил използван за получаване на печалбата от престъпление в Швейцария... Моите показания относно убийството не са на очевидец. Само двамата с Богданович знаете, че съм излъгал. Никой не знае, че сме наели Богданович, освен Саул Уелс, с когото си сътрудничат. Дори да го узнаят, ще им бъде много трудно да ни обвинят в престъпни намерения. Можем да наемем и боклукчия, ако искаме, стига да не планираме углавно престъпление. ФБР е нещо съвсем друго. Ако решат, че е засегната националната сигурност, те ще получат достъп до нашите трансакции, легални или не, под тази юрисдикция. Няма начин да не ни посетят. Какво ще им кажем?

— Истината, Пол. Разследваме международна измама. Аз съм замесен, макар и да съм невинен. Бивша наша служителка — Ела Дийн, е умряла при автомобилна злополука и е оставила подозрително голяма сума пари. Смятам, че можем да добавим и това, че не възнамеряваме да приемем доклада, който оневинява „Криейтив Системс“ с единственото изречение, че техният персонал бил проверен и препроверен.

— Разумно ли е да повдигаме въпроса?

— Така мисля. Не обвиняваме никого. Изказваме логично съмнение. Можем да отидем още по-далеч. Ще посочим съвпадението с предложението на Базил Янко за поемане на контрол.

— Така се издаваме, Джордж.

— Виновен или не, Янко ще се обезпокои. ФБР също, защото Валери Халстрьом е имала достъп до тайни и е умряла от насилствена

смърт.

— Веднъж разчуе ли се, може да се стигне до ограничаване на дейността ни.

— Защо, Пол? Ние действаме напълно в рамките на закона.

— Богданович трябва да бъде в течение; преди да кажем каквото и да било.

— Съгласен съм. Защо не му се обадиш сега?

— Трябва да използвам уличен телефон.

— Още е рано. Защо не се облечеш и не ме заведеш при Гъли Гордън? Можеш да позвъниш по пътя и ако Богданович е свободен, ще се срещнем довечера.

— А доклада на Мендоса?

— Ще го взема със себе си и ще го проуча. Когато не го ползвам, ще го оставям в трезора на банката. Не е нещо, което можеш да оставиш така. Особено сега...

Не можах да се въздържа да не се усмихна и да не го подразня.

— Бързо се учиш, Джордж!

За моя изненада той прие думите ми сериозно.

— Не... Винаги съм го знаел, Пол. Беше въпрос на лична суета да избягвам мошениците и измамниците, да се изолирам срещу злобата чрез изисканост, да препречвам пътя на насилието чрез стена от пари и привилегии. Докато вървях тази вечер по улиците, разбрах, че всичко това е било илюзия. Злото е реалност. То те дебне. То се крие в храстите. То напада собствения ти дом. Рано или късно ще трябва да се пребориш с него.

За мен моментът е настъпил. Радвам се, че отново сме приятели...

Отидохме при Гъли Гордън, поседяхме половин час, изпихме по две чашки и слушахме музика. Когато излязохме, отвън ни посрещна лимузина с шофьор. На задната седалка бе Арон Богданович. Насочихме се към центъра на града, площад „Вашингтон“, а след това отново към периферията, бавно, докато Богданович попиваше новините и ни даваше указания.

— Съгласен съм с вас, мистър Арлекин. Не си играйте игрички с ФБР. Дайте им цялата информация, която могат да получат от вашата документация. Не смятам, че ще навреди, ако изразите известно безпокойство от действията на „Криейтив Системс“. Мога да ви кажа,

че ФБР също се безпокои. Но помнете, че сте чужденци; не разбирате американските начини на мислене и действие. Това е от полза, когато си имате работа с правителствени агенции... Единственото, което не трябва да споменавате, е връзката си с мен. О, те знаят, че аз съществувам! Политиката на администрацията облагодетелства Израел. Тъй като досега винаги съм оставал в сянка и от време на време съм им подшушвал някоя полезна информация, те не ме закачат. Но частна практика е нещо, което не биха ми позволили. Засега нямам особени новини за вас. Открихме таксито. Шофьорът призна, че е взел клиент. Откарал го е на терминала на TWA^[7] на „Кенеди“. След това, разбира се, нищо. Би могъл да вземе самолет на TWA. Би могъл да се върне обратно в града и да отиде на друг терминал. Няма как да научим. Както и да е, следим щателно пазара на убийства по поръчка... Работим и върху личния персонал на Янко — шофьора му, икономката, прислужничката, личната секретарка. Полицията разследва личния живот на мис Халстрьом. Един мой приятел ще ми снесе копие от делото в подходящ момент. Изисква се време, за да направи всичко както трябва. А, едно нещо, мистър Дезмънд. Онзи, със зеления корвет, който наблюдаваше апартамента ви...

— Бърни Куниг, какво той?

— Момчетата ми поговориха с него. Казал им; че негов приятел го наел, за да ви следи и докладва за движението ви.

— Кой е този приятел?

— Франк Лемиц. Шофьорът на Янко.

— Това е нещо. Можем ли да го използваме?

— Мислих върху това. Рисковано е, но може би си заслужава да опитаме. Защо не подхвърлите името при срещата си с Янко?

— С удоволствие.

— Нека аз да го направя — пожела Джордж. — Може да се окаже по-голяма изненада, отколкото очакваме. Нали в театъра казват, че на всяка шега трябва да се смееш два пъти.

— Три — каза Арон Богданович. — Но трябва да бъдете сигурен, че последният път няма да е за ваша сметка.

Закъсняхме за вечерята в „Салвадор“, но не много. Сюзън бе там и аз я прегърнах и задържах малко по-дълго от обикновено, защото Арлекин не би го направил, а и тя като мен се нуждаеше от повече

обич, отколкото получаваше. Докладът ѝ от Женева не бе обнадеждаващ.

В „Юниън Бенк“ държали стриктно на правата си, били много прецизни относно положението си пред закона. Сметката на Арлекин е била открита според изискванията; всички преводи по нея били редовни; парите били изплатени в брой срещу подпис, който бил проверен. Отговорността на банката свършвала тук. Стига тази позиция да се възприеме от нас, те биха били щастливи да помогнат на уважаемия си колега по всеки възможен начин.

От швейцарската полиция също нямало особена полза. Те изследвали предполагаемия фалшив подпис, съпоставен с истински. Останали възхитени от майсторството на фалшификатора. Изтъкнали, че проследяването на пари в брой било много трудно и че те биха могли да бъдат изнесени съвсем легално от Швейцария. Положението на Арлекин било ясно, макар и не особено удобно; загубите били покрити, освен ако и докато трета страна не подаде официално оплакване, срещу него не може да бъде повдигнато обвинение.

Новините от бранша бяха злокобни. В града на Жан Калвин трудът бе свещен; парите бяха неговият плод; всичко, което хвърляше петно върху светостта на парите, биваше анатемосвано. Джордж Арлекин все още не бе отлъчен; външно не бе подложен и на критика. Но вътре, в самата Швейцарска банкова асоциация, вече се поклащаха глави и се шушукаше усилено. Засега не бяхме изгубили нито един клиент, но потокът от пари за инвестиране бе намалял значително.

Сюзън ни разказа всичко това в обичайния си сериозен, скупчен стил, сякаш ставаше въпрос за бакалски стоки, а не за нещастия. Жулиет бе бясна, задраскваше име след име в списъка на приятелите си. Арлекин обобщи в кратко заключително слово:

— Едно нещо е ясно. Не можем просто да спечелим и да се върнем накуцвайки вкъщи. Нуждаем се от знамена и фанфари, а враговете ни да бъдат отгьпкани в праха. Твърде късно е за риторика. Военният съвет ще започне в десет сутринта. Наспете се добре, деца. Приятни сънища!

Това бе любезно пожелание, но не ми донесе щастие. Веднага след като платих на таксито пред дома ми, от сянката изникнаха трима мъже и ме заобиколиха. Единият от тях каза:

— Трябва да ти предадем нещо от името на Бърни.

Друг ме удари с палка. Опитах се да отвърна, но те бяха професионалисти. Събудих се в собственото си легло с бинтовани ребра, болки в бъбреците, в присъствието на лекар и двама полицаи, които очакваха показанията ми.

---

[1] Фотостат (англ.) — факсимилно копие във вид на негатив. — Б.пр. ↑

[2] Vaya con Dios (исп.) — Бог с теб! — Б.пр. ↑

[3] Калвадос (исп.) — сухо ябълково бренди, приготвяно от ябълков сайдер в Нормандия. — Б.пр. ↑

[4] A bientot (фр.) — Довиждане! — Б.пр. ↑

[5] Crepes Suzette (фр.) — вид палачинки. — Б.пр. ↑

[6] Prima facie (лат.) — убедителен на пръв поглед. — Б.пр. ↑

[7] TWA (Transworld Airlines) — една от най-големите американски авиокомпаниии по това време. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лекарят ме обнадежди. Имах само едно счупено ребро, повърхностни контузии и голяма подутина на главата. Останалата част от мен, каза той, била цяла, но ако съм почувствал, че ми се повдига, започна да дишам тежко или в урината ми се появи кръв, незабавно да му телефонирам. Даде ми хапчета и визитната си картичка и ми представи сметката за спешно повикване, която се оказа доста по-висока от тази за консултация в кабинета. Поръча ми да прекарам следващите няколко дни в пълна почивка, след което си тръгна, за да продължи своята.

Полицаяте ми преразказаха накратко часовете, които ми се губеха. Такеши се връщал от нощна разходка из града и ме намерил на прага, свит на кълбо и в безсъзнание. Повикал полицията и лекар и междувременно ме измил и настанил в леглото. Сега, ако съм се чувствал по-добре, бих ли могъл да ги осведомя по-подробно? Чувствах се като прегазен от танк, но се опитах да им услужа.

Веднага се хванаха за името Бърни. Познавам ли някой, който да се казва така? Не. А името Бърни Куниг нищо ли не ми говори? Не. Трябва ли? Ами, снощи точно отсреща се натъкнали на мъж с това име. Някаква връзка? Никаква. Вероятно са ме сбъркали с някой друг? Сигурно. Често идвам в Ню Йорк, но не се движа в престъпни среди, което десетки мои приятели могат да потвърдят. Бих ли могъл да разпозная нападателите? Едва ли. Всичко стана толкова бързо. Да, обикновено е така. Бих ли проверил портфейла си? Проверих го. Не липсваше нищо. Е, добре, те ще напишат доклад. Ако си спомня още нещо, да се обадя на дежурния сержант в участъка. А, сега, мистър Дезмънд, наспете се!

Такеши ги изпрати, наля ми уиски за успокояване на болките, постави телефона до леглото ми, вдигна шум от загриженост и ме остави като Йов на гноището сам с нещастieto си. Спах на пресекулки до седем сутринта, когато с големи усилия станах от леглото, за да проверя щетите. Гледката не беше приятна. Цицината на главата ми бе

с размерите на яйце. Кокалчетата ми бяха ожулени, а с бинта около торса ми приличах на говеждо руло. Болеше ме всеки мускул, но поне можех да дишам, не ми се повдигаше и нямаше кръв. След като се измих и избърснах, се убедих, че ще живея, но се съмнявах дали си заслужава труда. Както и да е, след чаша кафе и сандвич реших да направя усилие. Обадих се на Арон Богданович и му разказах тъжната история на един *schtuck* на име Пол Дезмънд. Той каза, че ще дойде след двадесет минути и затвори.

Пристигна без цветя и не изказа съчувствие.

— Хулигани? Момчетата ми поработиха върху Бърни Куниг. Решил е, че вие сте виновен и е върнал комплимента.

— Защо ще обвинява мен?

— Кой друг? Ние не си правим реклама сред престъпниците, мистър Дезмънд.

— Смятах, че ви плащаме за денонощна закрила.

— Така е. Моят човек се е движил зад таксито ви. Когато ви е видял да слизате пред вратата си, е отминал. Допуснал е груба грешка. Ще бъде наказан. Съжалявам.

— Плащаме ви хонорар от половин милион. Пребиват ме и вие съжалявате. Браво!

— Предлагам ви да се възползвате от това, мистър Дезмънд.

— Как?

— Вчера решихме да кажете на Янко, че знаем за Куниг и човека, който го е наел. Сега ще го демонстрираме. Вие сте жертва на предумишлено нападение, чиито следи водят до Янко.

— Но аз казах на полицията, че не съм чувал за Бърни Куниг.

— Янко не знае това. Той знае само, че вие сте поръчал информацията и че сте готов да я използвате като обект на сделка.

— Кое би могло да ме постави в по-тежко положение.

— Вероятно. Но вие ще дадете да се разбере, че сте оставил нотариално заверени показания, готови да бъдат изпратени в полицията. Бих желал да присъствам, когато му го кажете.

— Мисля, че имате железни нерви, мистър Богданович.

— Някога не беше така, мистър Дезмънд. Точно това беше проблемът. Бих искал да узная как е протекла срещата. Обадете ми се довечера. Денят ще бъде тежък.

— Търговията с цветя, разбира се.

— Не, мистър Дезмънд. Този път са ракети земя-въздух. Три такива ракети се намират в ръцете на терористите от „Черния октомври“. Знаем, че две от тях са в Европа. Смятаме, че третата е в Ню Йорк. Ако не ги открием, много хора могат да загинат във въздуха.

Естествено, нямаше какво да отвърна. Облякох се мъчително, прочетох сутрешните вестници и в десет часа пристигнах в „Салвадор“, чувствайки се като клоун, който е изпуснал влака с цирка. Жулиет вече бе излязла, за да прекара деня с приятелки, така че ми бе спестено неудобството да ѝ обяснявам състоянието си. Разказах цялата история на Арлекин и Сюзън и предложението на Богданович как да я използваме.

Арлекин се навъси и замисли за момент, след което се съгласи и каза рязко:

— Така да бъде! Да видим колко здрави нерви има Янко! Сега, сутрешната програма. Сюзън, в Европа е три часът. Телефонирай на всички от твоя списък. Ще говоря лично с всеки от тях. Пол, ти и аз ще изпратим телеграма до всички акционери, както и писмо за потвърждение. После ще съставим две изявления — едното за Янко, а другото за финансовия печат. Същността им ще бъде, че отхвърляме офертата, препоръчваме същото и на останалите акционери и излагаме причини. Адвокатите ни ще пристигнат в един и половина, за да прегледаме проектите.

Работата вървеше бавно и трудно. Линиите до Европа бяха претоварени. От петнадесетте души в списъка на Сюзън успяхме да говорим само с петима, трима от които бяха готови да продават, а двама бяха склонни да задържат акциите, ако Арлекин им посочи убедителни причини. Това бе същността на въпроса: имаме достатъчно причини, но не можехме да ги изложим, без да попаднем под ударите на закона. Можехме да се противопоставим на завладяването на европейската компания от американците. Можехме да оспорим доколко разумно е предаването на една банка в ръцете на корпорация, която разработва полицейски системи и системи за наблюдение. Можехме да докажем тактиката на октопода, която прилагаше Янко. Но без силна защита и обществена подкрепа, без солидни доказателства в наша полза нямаше да посмеем да повдигнем обвинение срещу него. Една стара поговорка гласи: „Парите правят

човека: те го правят по-чист и от ангелите — и ако искаш да докажеш противното, трябва да имаш поне толкова пари, колкото и той.“

Напълнихме кошчето с несполучливите си чернови, но преди да пристигнат адвокатите, бяхме сигурни, че сме сътворили малък шедьовър на съдържано изказване. Адвокатите се ужасиха. Това, което в Женева бе логично твърдение, в Ню Йорк било потресаваща клевета. В никакъв случай нямало да ни позволят да го публикуваме, дори да го пратим по пощата. Не, господа, не! Те щели да вземат черновите със себе си и да ги преправят.

Арлекин отстъпи с явно нежелание, след което ги помоли да спрат за момент.

— Господа, бихте ли погледнали мистър Дезмънд? Погледнаха ме. Изразиха съчувствието си в хор.

Разкопчах ризата си. Хорът замлъкна.

— Мистър Дезмънд е бил пребит снощи. Можем да докажем връзката на мистър Янко с това престъпление.

— Как, мистър Арлекин?

— Неговият шофьор е наел човека, дал нареждането.

— Можете ли да го докажете?

— Да.

— Можете ли да докажете, че шофьорът е действал по нареждане на Янко?

— Знаем, че е било така. Не можем да го докажем пред закона.

— Значи не можете да докажете нищо, мистър Арлекин.

— Точно така. Законът е безпомощен. Мистър Дезмънд не може да получи удовлетворение, освен ако не използва наемник. И така, вашият съвет, господа? Как да получим удовлетворение и да предпазим мистър Дезмънд от по-нататъшни посегателства?... Знам отговора. Не можете да се компрометирате, като препоръчате незаконни средства. Ще стигнете и по-далеч. Ще започнете да ме убеждавате да запазя репутацията на Янко, за, да не би да заведе дело за клевета. Постъпвам, както вие искате. Той ме атакува още по-силно. Когато законът, господа, е безпомощен, как да възтържествува справедливостта? Помислете, моля. И ми представете документите до шест часа вечерта.

Те си отидоха смутени и нещастни, потресени от това, което изглеждаше безсмислена малка тирада.

Сюзън не скри недоволството си.

— Джордж, какво за Бога очакваше да ти кажат? Не могат да тръгнат срещу закона. Те са негови служители. Знаеш това. Винаги си го знаел.

Отговорът му бе бърз и убедителен.

— Не! Това не е решение, Сюзън. Въпросът трябва да получи отговор, защото дилемата е универсална. Палестинецът не може да се върне у дома си, защото на мястото му е построен кибуц. Евреинът не може да отстъпи, защото ще загине в някое сирийско подземие. Бедняците от испанските квартали стават престъпници, защото не могат да си намерят работа или да изхранват децата си. Моето е нищо! Каквото и да се случи, аз ще живея и ще умра богат, без да съм заслужил нито франк. Въпреки това законът е безсилен да защити моето най-елементарно право — правото на добро име. Това е същността на спора. Това е границата, отвъд която ставам брат на човека извън закона или може би човек извън закона...

Никога не го бях виждал толкова разпален или да прави толкова невъздържано изказване. Сякаш някоя струна дълбоко в него се бе скъсала и той не можеше да спре. Предизвикателството му бе отправено не само към нас, неговите помощници, но и към самия него. След това той каза нещо странно, което ме обезпокои.

— Сега гледам към дулото. Виждам куршума в цевта. Чудя се как ли ще се почувствам, когато сложа пръста си на спусъка?

Базил Янко пристигна в три и двадесет и пет — прекалено късно, за да е случайно, но достатъчно късно, за да се предположи демонстрация на високомерие. Той, разбира се, се извини, но по такъв безцеремонен начин, че засили оскърблението. Той се надявал да приключим с разумна бързина, тъй като в шест часа имал среща в Плезънтвил и искал да избегне задръстванията при прекосяването на града. Колата му била в подземния гараж. Би искал да повика шофьора си преди края на срещата. Всичко бе пресметнато така, че да ни накара да настръхнем и да започнем преговорите зле. Бях бесен, но Арлекин остана спокоен.

Едва след като се настанихме край масата, Янко даде знак, че е забелязал присъствието ми.

— Какво се е случило с лицето ви, мистър Дезмънд?

— Нещастен случай. Счупих си и едно ребро. Лекарят каза, че ще оживея.

— Застрахован сте, надявам се.

— Да, застрахован съм.

— Добре тогава, да се заловим за работа. Разбирам, че сте разгледал моята оферта, мистър Арлекин?

— Да, мистър Янко, да.

— Съгласен ли сте, че е щедра?

— Да.

— Да разбирам ли, че я приемате?

— Не, мистър Янко, отхвърлям я.

— Очаквате да вдигна цената?

— Напротив. Надявам се да я оттеглите.

Сянка на изненада прекоси лицето му за миг, след което тънките му устни се разтегнаха в усмивка.

— И защо да го направя, мистър Арлекин?

— Може да решите, че така е по-благоразумно.

— Това не е заплаха, нали, мистър Арлекин?

— Това е съвет, мистър Янко. На този етап приятелски.

Базил Янко се облегна на стола, допря един до друг пръстите на ръцете си и ги вдигна пред бледите си устни. Присви очи. Изглеждаше потънал в медитация. После се усмихна и каза със спокоен глас:

— Мистър Арлекин, знам какво си мислите. Аз съм отворителен човек, непочтен и алчен, който не може да се нарече колега на европейски джентълмен като вас. Вие няма да ми продадете акциите си. Възнамерявате да съберете достатъчно пари, за да се възползвате от опцията си и да изкупите остатъка — дори ако сделката отслаби позициите ви. Ако направите това, аз имам две възможности. Да повиша цената до непосилна за вас граница. Или да заведа дело, наказателно и гражданско, пред всяко правосъдие, под чиято юрисдикция действате: дела за вреди и загуби, обвинения в измами, злоупотреби и всичко останало. Не е необходимо да печеля процесите, мистър Арлекин. В момента, в който предявя обвиненията, вие сте свършен. Банката ще бъде изправена пред криза на доверието. Накрая аз пак ще я получа... Проявете разум, а?

Това бе най-арогантната демонстрация на груба сила, на която някога съм бил свидетел. Бях опозорен, унижен и ядосан достатъчно,

че да извърша убийство.

Джордж Арлекин изглеждаше доста спокоен. Нито ръцете, нито гласът му трепереха, нито пък в отговора му се появи сянка от гняв.

— Учудвате ме, мистър Янко. Изглежда, че аз ви уважавам повече, отколкото самият вие себе си. Вие сте мъж със завиден интелект. Не разбирам как сте позволил да ви замесят в толкова груба тактика — освен, разбира се, ако това не е тактиката на отчаянието.

Базил Янко се засмя. Звукът не беше приятен — рязък и груб присмех.

— Отчаяние, по дяволите! Арлекин, вие сте изостанал от нашето време с петдесет години! Това е бизнес! Бизнес по американски от средата на седемдесетте! Аз не съм някой швейцарски финансист, който си играе на шикалки в „Бенкърз Клъб“. Предлагам ви по-добра цена, отколкото ще получите на която и да е борса в света. Искате да я обсъдим, добре! Слушам. Отхвърляте предложението и аз сграбчвам кокала.

— Извинете ме за момент. — Арлекин стана и отиде до вратата. — Имам нужда от чаша вода.

Янко се обърна към мен:

— За Бога, мистър Дезмънд! Вие сте негов приятел. Знаете правилата на играта. Влейте му разум.

— Как, мистър Янко. Аз съм фиктивен акционер, притежавам само една акция. Когато се оттегля като директор, ще я прехвърля на собственика. Топката е във вас, играйте.

Арлекин се върна след секунди, като потупваше леко устните си с кърпичка. Той седна, простря крака под масата и поднови прекъснатия разговор.

— ... А, да! Бяхме стигнали до там, където ви отказвах, а вие, както се изразихте, посягате да сграбчите кокала. Преди да го сграбчите, мистър Янко, преди да предприемете каквито и да било необмислени действия, позволете да ви посоча някои факти. Първо: притежавам досие, в което са отразени животът и деловата ви дейност, съставянето на което е отнело две години. Не всичко в него ви прави чест. Някои неща ви превръщат в нежелан партньор. Второ: аз, както знаете, съм един от основните акционери в „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. Имам право на глас и мога да предизвикам разследване в делата на компанията. Трето: „Криейтив Системс“ е

силно зависима от общественото доверие към „Арлекин и Сие“. Още по-зависима е от политическото доверие, за да сключва и изпълнява правителствени договори. Четвърто: политическото доверие ще бъде разклатено из основи, ако бъде доказано, че висши служители на „Криейтив Системс“ или дори самият вие са замесени в престъпна дейност. Пето: ако аз съм убеден, че съществуват доказателства за това, то мой дълг на акционер и почтен бизнесмен е да изискам разследване от правителствена агенция. Шесто: такива доказателства съществуват и те са на мое разположение.

Базил Янко вдигна рамене и махна презрително с ръка.

— Тогава изпълнете дълга си, мистър Арлекин. Използвайте ги!

— Боя се, че не ми вярвате, мистър Янко.

— Откровено казано, да.

— Позволете тогава да изложа една малка част от тях. Шофьорът ви ви очаква долу. Секретарката ми го повика, както поискахте. Той се казва Франк Лемиц. Действайки по ваша заповед, той е наел известния престъпник Бърни Куниг да наблюдава апартамента на мистър Дезмънд. Признал е това пред детективите, наети от мен. Това е същият Бърни Куниг, който снощи е пребил мистър Дезмънд. Имаме нотариално заверени показания, които чакат да бъдат предадени на полицията... Това е само върхът на айсберга. Под водата има много повече. Разбирате ли защо ви посъветвах да проявите благоразумие?

Трябва да призная, че той го понесе по-добре, отколкото бях очаквал. Дори успя да изобрази неуверена, хладна усмивка на одобрение. Първите му думи бяха адресирани към мен.

— Съжалявам, че сте пострадал, мистър Дезмънд. Нямам нищо общо с това. Трябва да се извиня и на вас, мистър Арлекин. Изглежда съм ви подценил.

— В такъв несигурен занаят това винаги е опасно.

— Няма да се повтори, обещавам. Съветът ви бе да оттегля офертата, да? Да предположим, че оттегля заплахата, а офертата остане?

— Тогава ще имаме нормални делови отношения без нарушения на закона или обичайната практика.

— А от ваша страна, мистър Арлекин?

— Аз ще гарантирам, че след като „Криейтив Системс“ фактически е обект на разследване от страна на ФБР и докато нашите

делови взаимоотношения остават нормални, няма да предприема официални действия. Информацията, с която разполагам, е, да я наречем, застрахователна полица.

— Не бихте ли желал да я осребрите?

— Не.

— Така си и мислех. Добре, нека обобщим. Аз предложих, вие отказахте. Ще посъветвате акционерите си да направят същото. Жалко, че стигнахме до задънена улица, но за шестдесет дни могат да се случат много неща... Приятен ден, господа.

Нямахме време за анализ. Трябваше да изпратим телеграмите до акционерите. Трябваше да напечатаме и писмата в тяхно потвърждение. Адвокатите пристигнаха с едно толкова беззъбо и хленчещо изявление, че Арлекин презрително им го хвърли обратно. Обърнахме се към пресата с нашия втори вариант. Джули се върна по време на цялата бъркотия и настоя да я информираме за събитията през деня. Поиска да научи и защо изглеждам като пострадал от война, което повдигна в окончателен и категоричен вид въпроса колко трябва да знае.

Арлекин бе на мнение, че трябва да ѝ казваме всичко. Аз претендирах за известно право да определям това, тъй като бях сложил главата си на дръвника и Арон Богданович щеше да я отсече при едно махване с батистена кърпичка. Джули заяви доста логично, че било трудно да спи с човек, с когото не можела да разговаря; че ако имало рискове, които да понесе, трябвало да ги знае; че ако можело да се доверяваме на секретарката, то защо не и на съпругата? Изтъкнах довод, от който ме побиваха тръпки: колкото повече знаеш, толкова по-уязвим ставаш; и белезите ми доказваха, че това не бе детска игра. На което Джули отвърна, че сме били малка група приятели, изправена срещу враждебно настроен свят. Ако сме си нямали доверие, групата щяла да се разпадне. Тогава аз отстъпих и Арлекин ѝ разказа цялата история. Тя остана потресена, когато разбра на какъв голям риск сме се изложили, колко близо до джунглата се намираме. Засрами се от собствения си егоизъм, ядосана, че сме я оставили толкова дълго в неведение. Не желалаше да се отнасяме с нея покровителствено като с малко дете.

Арлекин остана доволен. Той вече можеше да разсъждава свободно в семеен кръг. Можеше да признава проблемите си, вместо да

се крие зад маска от любезност и усмивки. Дори видът му се промени. Започна да говори по-ясно, да се държи по-естествено. Стана в известен смисъл по-непринуден, макар и по-странен, като монах, който внезапно е открил ключа към собственото си сърце.

Вечеряхме спагети и пихме вино в „Бертоло“. Спагетите бяха идея на Жулиет. Тя решила — простете за изрази! — че щяло да ми бъде по-лесно да дъвча тях, отколкото бифтек. Поръчахме на акордеониста да свири стари и сантиментални песни. Държахме се за ръце и пяхме. Пихме за смъртта и вечните мъки на враговете ни, докато Арлекин произнасяше клетви на толкова езици, колкото можеше да се сети, да не би Базил Янко да се измъкне невредим. Беше пир по време на чума: събрани около огъня и бутилката, пеещи, за да прогоним злото от прага си. Но злото беше там и ние го знаехме: заразата на насилието и терора. В момента, в който прекрачихме извън магическия кръг, щяхме отново да станем негова жертва.

Когато вървахме поддръка обратно към „Салвадор“, напрежението от деня си взе своето и внезапно се почувствах отпаднал и ми прилоша. Починах си малко в апартамента на Арлекин, но не ми стана по-добре. Сюзън заяви, че ще ме отведе вкъщи с такси и ще прекара нощта при мен. Възразих, но те надделяха. Половин час по-късно вече бях настанен в леглото си, погълнал успокоително, докато Сюзън и Такеши приготвяха чай в кухнята. Не можеше да се случи. Знаех, че не може. Но се зачудих, докато се унасях, какво ли би било, ако тук постоянно имаше жена.

Арон Богданович ме изненада с посещението си рано сутринта. Такеши го въведе в стаята ми. Той се настани на края на леглото с чаша кафе в ръка и ме попита:

— Снощи не ми се обадохте. Защо?

— Не се чувствах добре. Секретарката на Арлекин ме доведе вкъщи. Тя е в стаята за гости.

— След като ви казвам да се обадите, ще се обадите. Моята система е зависима от систематичното предоставяне на информация. Какво се случи вчера?

Разказах му най-подробно.

Той се замисли и изрази одобрение.

— Добре! Чудех се как ще се справи Арлекин. Какво следва?

— Очакваме отговорите на акционерите ни. Събираме средства в Ню Йорк, за да изкупим акциите на разколебалите се. Какви са новините при вас?

— Знаем кой е убил Валери Халстрьом. Името му е Тони Тезориеро и се намира в Маями. Скоро ще разговаряме с него.

— Как го открихте?

— Неправилен въпрос, мистър Дезмънд.

— Извинете. В този час още не съм във форма.

— Саул Уелс ми предаде новините относно Ела Дийн. На три пъти — през ноември, декември и януари, тя е внесла големи суми в брой. През този период е била близка с Франк Лемиц.

— Според мен е време да се поговори с този господин.

— Опитяхме снощи. Не се прибра вкъщи. Не се появи на работа тази сутрин.

— Вероятно Янко го е уволнил след срещата си с нас.

— В действителност той е заминал за Лондон със среднощния полет. Мои приятели ще го посрещнат там.

— Освен ако не кацне някъде другаде в Европа.

— Билетът му е еднопосочен, до Лондон. А сега, мистър Дезмънд, как сте с нервите?

— Неспокоен съм, защо?

— Тази сутрин в пощенската си кутия ще намерите плик, адресиран до вас. В него ще откриете бележника на Валери Халстрьом и листче, на което е написано на машина: „Поздрави от Валери Халстрьом.“ Незабавно ще повикате мистър Арлекин и вашия детектив Саул Уелс. Мистър Уелс ще се обади на полицията от ваше име. Ще им предадете бележника. Мистър Арлекин ще телефонира на мистър Янко и ще му съобщи новините.

— Тогава адът ще се стовари на главата ми. Полицията и ФБР ще се заемат с мен.

— Правилно. И вие ще им кажете истината. Открил сте бележника в пощенската кутия. Те, естествено, отново ще ви разпитат за краткотрайното ви познанство с мис Халстрьом. По време на разказа, но не в самото начало ще си спомните нещо, което сте забравил да кажете на полицията — че мис Халстрьом се е страхувала от Базил Янко.

— И как ще обясня слабата си памет?

— Много просто — подобна забележка би могла да хвърли подозрение върху невинен човек. Междувременно ние ще поговорим с нашия приятел в Маями Тони Тезориеро. Всяка информация, която получим, ще бъде предадена на ФБР. Това за известно време ще създаде работа на всички.

— Ще се постарая да не ви разочаровам, мистър Богданович.

— Сигурен съм, че няма да ме разочаровате, мистър Дезмънд. Между другото, тази секретарка...

— Тя е моя стара и близка приятелка.

— Добре! Няма да навреди, ако ви види да отваряте пощата. Дори би могла да я вземе вместо вас.

— Такеши прави това.

— Още по-добре. Е, успех, мистър Дезмънд... А, още нещо. Бих желал при следващата ни среща да получа сто хиляди.

— Ще го уредя. Кога да ви се обадя?

— Този път аз ще ви търся. Може да отсъствам от града за няколко дни... Успех!

Лудост бе, че се съгласих и го знаех, но в един свят на безумци лудите бяха в по-голяма безопасност от нормалните. Те бяха свикнали с хаоса. Те очакваха ужас: бомбите в пощенските чували, отровата във водата, обезглавените деца по улиците, масовите убийства, извършвани от генерали. Те знаеха, че хора биваха застрелвани по летищата, изнасилвани в асансьорите, измъчвани от професионалисти, на които се плаща с държавни пари. За президентите бе нещо обикновено да лъжат, както и за полицаите да лъжесвидетелстват или за телефонните компании да финансират революции.

В контекста на масовото безумие Арон Богданович бе най-здравомислещият човек. Студената математическа логика, с която боравеше той, бе единствената жизнеспособна система в свят на взаимно отричащи се морални ценности и дискредитирани закони. Ако Бог не съществуваше или отсъстваше прекалено дълго, то Арон Богданович и хората като него бяха логичните му заместници. Дори и в ада трябваше да има ред, а терорът бе най-усъвършенстваният инструмент за постигане на целта. Не е необходимо да го използвате прекалено често, достатъчно е да го прилагате чрез постоянна заплаха или някой кървав пример от време на време. Единственото средство срещу него бе още по-голям терор. Накрая човечеството трябва да се

откаже от него, дори само, за да заживее мирно сред залятата от светлина замръзнала пустош. Това бе кошмарна логика, но след като предварителните условия бяха вече създадени, изводът се налагаше от само себе си.

Точно тогава влезе Сюзън, за да види как съм и поне за известно време кошмарът изчезна. Тя бе спокойна и грижовна. Целунахме се, хванахме се за ръце и си спомнихме, без съжаление, страстното минало.

Когато я попитах небрежно дали не би желала да го изживее отново, тя се усмихна и поклати глава.

— Не, cheri. Сърцата ни ще останат безучастни, а не сме достатъчно млади, за да се лъжем. И двамата изпуснахме влака. Стоим на гарата и се държим за ръце. Така ни сънувах снощи.

— Радвам се, че си тук. Благодаря ти, Сюзи.

— Няма за какво. Доволна бях да се измъкна от хотела. Усмихвам се, когато се спречкаш с Жулиет. Забравям как ли се издавам аз всеки път, когато Джордж влезе в стаята. Под един и същ покрив, просто е непоносимо...

— Можеш да се преместиш тук, ако желаеш.

— Благодаря ти, Пол, но не. Ако искаш компания, ще идвам всеки път.

— Бог да те благослови! Сега излез оттук и ме остави да се облека. Очаква ни голям ден. Ще ти разкажа на закуска.

За щастие Такеши бе роб на ритуала. Нареди масата за закуска: сандвичът — увит като сватбен подарък, маслото — нарязано на ролца, сокът — пълен с натрошен лед. Пощата и сутрешния вестник донесе след бекона и яйцата и втората чаша кафе. После разряза пликовете и отдели чуждестранните марки за племенника си в Сан Франциско. Взе сметките за домакинството, които плащаше с парите за домашни разходи. Аз отнесох вестника и личните писма в дневната, където Такеши ми поднесе кафе за трети път, в нова чаша. След това се зае с къщната работа.

Кафявият плик бе последен в купчината писма. Такеши забеляза веднага, че на него няма нито марка, нито печат. Престорих се на изненадан, претеглих го на ръка, отбелязах, че липсва адрес на подателя и му го подадох, за да го отвори. Направих така, че да прочете приложената бележка и сподели учудването ми, че получавам

послание от мъртва жена. После го помолих да ме свърже с Джордж Арлекин и да чака. Казах на Арлекин:

— Джордж, случи се нещо много странно. Необходимо е да действате веднага. Двамата със Сюзи ще бъдем готови след двадесет минути. Не, по-добре да не го обсъждаме по телефона. Мисля, че е работа за полицията. Нуждаем се и от Саул Уелс...

Саул Уелс говореше със скорост сто думи в минута, разхождаше се, пушеше, тръскаше пепел и раздаваше съвети.

— Вие сте двама чуждестранни господи. Плащате ми, за да знам. И така, когато дойде полицията, ще ме оставите аз да говоря... Всичко, което можете да им кажете, е, че бележникът се е появил неизвестно как в пощенската ви кутия. Вие, разбира се, знаете какво има в него. Както и аз. Направил съм фотостати на всяка страница. Това е нормално. Аз съм детектив, регистриран съм и имам разрешително. В същото време съм и бизнесмен, който търси изгода. Ще се свържа с останалите компании, вписани в бележника — на най-високо равнище, строго поверително — и с вашето позволение, мистър Арлекин. Вие също сте били измамани. Те също биха могли да бъдат измамани. Те ще бъдат благодарни. Освен това ще бъдат и уплашени. В минутата, в която си тръгна, те ще телефонира на Базил Янко. Той ще се разтревожи. Ние искаме точно това... Междувременно ченгетата ще са взели бележника. ФБР също. Ченгетата се занимават с убийството. ФБР се грижи за националната сигурност, международните измами и многото големи компании, които го притискат. На вас, мистър Дезмънд, ще ви бъдат зададени два неудобни въпроса. Кой би могъл да изпрати бележника и защо? Те ще зададат този въпрос по двайсет различни начина и ще продължат да го повтарят. Отговорът трябва да остане един и същ: „Не знам“.

— Това означава да излъжа.

— Видял ли сте да оставят бележника?

— Не.

— Можете ли да четете мисли?

— Не.

— Тогава защо да лъжете? Не изпитвайте чувство на вина, приятелю. Това е фатално. Не сте убил никого. Не сте откраднал нищо. Вие сте чуждестранен банкиер, който е наел местни детективи и иска да се придържа стриктно към закона... Сега вие, мистър Арлекин. Казал

сте на Янко, че разполагате с негово досие. Веднага му направете копие. Ако федералните агенти поискат оригинала, ще трябва да им го дадете — при положение, че Янко им е казал за съществуването му.

— Това няма ли да бъде доста глупаво от негова страна?

— Не е глупаво, мистър Арлекин. По-скоро умно. Той изпълнява деликатни поръчки. Бил е проучван стотици пъти. Когато работите за правителството, не е необходимо да бъдете чист — важното е да направите откровени признания, когато поискат това от вас. Шокиран ли сте? Скъпи ми господине, когато наемате някого, за да ви конструира ракетна система, вие купувате неговия талант и си затваряте очите за неговите грехове. След което ги вписвате в картотеката и двамата сте спокойни. На вас също ще ви бъдат зададени неудобни въпроси. Например, подозирате ли Янко в съучастие в измамите? Намирате ли някаква връзка между измамите и смъртта на мис Халстриъм?

— Аз съм обезпокоен от съпадението им с предложението му да откупи акциите.

— Добре. Това е линията, която ще поддържате. Фактът, че сте се обърнал към швейцарската полиция, също е във ваш плюс.

— Още нещо, мистър Уелс. Казах на Янко, че разследването ми е установило връзка между Бърни Куниг и Франк Лемиц. Контузиите на мистър Дезмънд все още личат доста ясно. Този въпрос неизменно ще бъде повдигнат.

— Всичко е наред, мистър Арлекин. Имате писмен договор с „Лихтман Уелс“. Можете ли да представите договора с друг детектив?

— Не.

— Тогава се успокойте.

— Мистър Уелс, чувствам се така, сякаш досега съм живял на друга планета.

— Не, мистър Арлекин — каза Саул Уелс. — Това е добрата стара Земя. Просто не сте се сблъсквал с подобни неща. Сега поемете дълбоко дъх. Ще се обадя на полицията. После ще изчакате десетина минути, преди да позвъните на мистър Янко. Нямам търпение да видя физиономията му, когато пристигне.

В действителност удоволствието му бе отказано. Мистър Базил Янко отсъстваше. Заминал снощи за Европа. Секретарката му не знаеше кога би могъл да се върне. Полицайте бяха благодарни, но

изразиха съмнение. Изслушаха мълчаливо пространните обяснения на Саул Уелс. Помолиха ме да ги потвърдя. Записах ги. Разгледаха внимателно плика, взеха бележника, подписах разписка, благодариха ни за съдействието и си тръгнаха.

Саул Уелс бе объркан и нещастен.

— ... Ние им даваме динамит, а те се отнасят с него като с кутия боб. Янко е запънал до гуша в неприятности, а заминава за Европа. Има нещо гнило. Не ми харесва.

Арлекин не се разтревожи.

— Това е театър, мистър Уелс. Мълчанието е по-страшно от думите. Ако от нас се очаква да изпитваме страх и колебание, ние няма да го направим. Показанията, които сме дали досега, се потвърждават по всеки пункт. Да не се притесняваме, моля.

Телефонът иззвъня. Вдигнах го.

Карл Крюгер се обаждаше от Хамбург.

— Здравей, млади Пол! Как е?

— Не се предаваме, Карл.

— Там, може би. Тук бързо губите позиции. Затова ти се обаждам. Бях помолен да събера група, която да гарантира емисия облигации на местната власт във Федералната република. Не е голяма, но разбираш, че е важна. Вписах името на Арлекин. Задраскаха го.

— Някакви причини?

— Кой ти дава обяснения? Знаеш как е, Пол. Как се държи момчето?

— Чудесно.

— Чувам, че е решил да се възползва от опцията си при сто долара за акция. Значи е идиот. Къде е той?

— Тук. Искаш ли да говориш с него?

— След минутка. Утре във Франкфурт ще се проведе среща, свикана от Янко. Ще присъстват и някои от вашите акционери.

— С малки дялове... и Арлекин има първа опция за покупка. Ти имаш втора. Какво могат да направят?

— Да вдигнат шум и да объркат пазара, ето какво. Арлекин би трябвало да знае. Би трябвало да присъства. Кажи му го.

— Кажи му го сам. Сега ще ти го дам... Джордж, Карл Крюгер е.

Той взе слушалката от ръката ми и се впусна в дълъг и оживен разговор на немски, докато Саул Уелс ме отведе в коридора и ми

прочете жална лекция:

— ... Чуйте ме, мистър Дезмънд! Познавам този град. Познавам полицията и ФБР и начина им на действие. Пресата ще ни отдели половин колона, после — нищо. Какво ще получим от ченгетата? Благодарим ви за информацията, рутинни въпроси, глупости! Отсега нататък бъдете нащрек с телефоните си и не говорете в присъствието на прислугата. Всеки ден ще изпращам човек, който да проверява този и вашия апартамент за подслушвателни устройства. Ако искате да разговаряте поверително, разходете се в парка или идете до книжарницата.

— Добре, Саул, ще послушам съвета ви. Но по дяволите! Ние не сме престъпници!

— Така е. Но притежавате много важна информация. Не познавате всички компании, вписани в бележника. Аз ги познавам. Това ми е работата. Поне пет от тях са строго секретни организации, които разработват отбранителни проекти. Може да си кръвен брат на президента и пак да ти подслушват телефона. И двамата сте чужденци, а ние се боим от чужденците, мистър Дезмънд. По-скоро ще защитим местна курва като Янко, отколкото двойка девственици от чужбина... Не съзнавате колко лесно е да се оклевети някой. Търгувал ли сте някога отвъд Желязната завеса? Бил ли сте някога в Китай? Имал ли сте някога каквито и да било връзки с чужди агенти? А и какво ще разпечата за двама ви банката данни на Янко? Знаете, че не е необходимо да бъде вярно. То е мнение; но се превръща в чиста истина. Извинете, но е необходима само една дума, за да превърне Дева Мария в Мария Магдалена. Мистър Арлекин може да не разбира това и...

— Разбирам го, мистър Уелс — Джордж Арлекин стоеше на прага с пламнало от възмущение лице. — Трябва да бъдем сплашени и да отстъпим.

— Нямах намерение да ви обидя, мистър Арлекин. Плащате ми, за да говоря истината. Опитвам се да го правя.

— Знам, мистър Уелс. Оценявам това. Не на вас съм ядосан, оскърбен съм от цялата тази гадна история — въпросната среща във Франкфурт, това подкупване на колегите. Предпочитам да горя в ада, отколкото да продам душата си на Янко... Колко фотостата от бележника на Валери Халстрьом имаме?

— Вие имате един, аз — три.

— Дайте ми още един.

— Какво ще правите?

— Мистър Уелс, аз съм почтен швейцарски гражданин. Ще посетя посланика си във Вашингтон. Смятам да отидем заедно, Пол. Промяната ще ни се отрази добре. Имаме телефона ви, мистър Уелс. Ще ви съобща къде да се срещнем.

— Само едно нещо, мистър Арлекин. Базил Янко има много приятели във Вашингтон.

— Знам. Но разполагам и със списък на враговете му.

— Проверете ги, преди да им кажете „добър ден“. Климатът във Вашингтон е особен. На някои хора не им понася. Желая ви успех!

Не бяха минали и десет минути, откакто той си бе тръгнал и се обади шефът на пиколата: някакъв господин искал да разговаря с мистър Арлекин. Сюзън слезе долу, за да се срещне с него и да го попита по какъв въпрос. След няколко минути тя ни го представи лично: мистър Филип Линдън от Федералното бюро за разследване. Той бе млад, загорял от слънцето, елегантен и поне в началото с безупречни маниери. Беше доволен, че завари и мен. Това щяло да му спести време и необходимостта да повтаря едно и също. Първо, искал да отбележи, че разговорът е поверителен. Отнасял се за „Криейтив Системс Инкорпорейтид“, с която „Арлекин и Сие“ била свързана като гарант, акционер, банкер и клиент. Подразбирало се, че „Криейтив Системс“ е предложила цена, за да поеме контрола над „Арлекин и Сие“. Мистър Арлекин бил президент и основен акционер, нали? А мистър Дезмънд...

— Вие не сте швейцарец, нали, мистър Дезмънд?

— Не. Австралиец съм. Имам делова виза, следователно разполагате с данните ми.

— Да, така е. Какво е положението ви в „Арлекин и Сие“?

— Аз съм изпълнителен директор.

— Освен това е колега, когото ценя изключително много и мой стар приятел.

— Благодаря ви, мистър Арлекин. А сега нека спестим времето си: ние сме в течение на вашите проблеми, мистър Арлекин. Искам да кажа, че прегледахме доклада за компютърните ви операции. Знаем, че

сте наели „Лихтман Уелс“, за да ги разследват. Те може да станат, а може и да не станат обект на нашето проучване, което е по друг повод.

— Може би не знаете, мистър Линдън, но швейцарската полиция бе запозната подробно със случая и работи по него. Операторката, която е замесена в Ню Йорк, мис Ела Дийн, е мъртва. Според нашите адвокати с това отношенията ни с вашето правосъдие се изчерпват... освен ако и докато нашите детективи не открият допълнителна информация.

— Това е добре. След като ги споменахте, да разбирам ли, че не сте доволни от доклада на „Криейтив Системс“?

— Не съм казал това, мистър Линдън. Докладът е в съответствие с договора, според който системата ни за сигурност трябва да бъде проверявана и да се разкриват всякакви аномалии при функционирането на програмата.

— Да. Но измамата е била извършена във всички ваши клонове, а досега сте открили само един оператор.

— В останалите клонове детективите все още работят.

— Доволен ли сте, че „Криейтив Системс“ не са замесени в измамата?

— Трудно е да се отговори на този въпрос, без да се създаде погрешно впечатление. Трябва да се отбележат две неща: първо, докладът оневинява всички служители на „Криейтив Системс“, но не подкрепя твърдението с доказателства; второ, любопитно съвпадение е, че предложението за поемане на контрол бе направено веднага след представянето на доклада.

— Това, разбира се, би могло да бъде възползване от случая, не съвсем етично, но в същото време не и престъпно.

— Би могло.

— Разбирам, че вие, мистър Дезмънд, сте действал като пълномощник на мистър Арлекин?

— Да, доколкото съм действал.

— Когато, например, обсъдихте доклада с мис Валери Халстрьом?

— Да.

— А когато се срещнахте с нея още два пъти?

— Не. Едната среща бе случайна. Другата — светска.

— След нея тя бе убита. За което, разбира се, разполагаме с доклада на полицията. Мистър Дезмънд, вие помолихте ли мис Халстрьом да ви обясни по-подробно или да изкаже мнение по доклада?

— Да.

— И какво направи тя?

— Обясни съдържанието му. Помолих я да извлече от него изводи. Тя отказа, като се позова на липсата на инструкции в този дух.

— Упражнихте ли натиск?

— Не.

— Да сте изисквал или да сте я убеждавал да ви предостави информацията относно „Криейтив Системс“?

— Не.

— Тя подсказа ли, че би могла да ви я предостави при определени условия?

— Не.

— Защо поискахте да излезете с нея?

— Аз съм ерген. Тя е... беше... много привлекателна жена.

— Мисля — учтиво каза Арлекин, — че ще спестим от времето на мистър Линдън, ако му кажем какво се случи тази сутрин.

— Моля, мистър Арлекин.

— Тази сутрин мистър Дезмънд откри в пощенската си кутия кафяв плик без марка, без адрес на подателя. В плика имаше черен бележник и лист, на който бе написано на машина: „Поздрави от Валери Халстрьом.“ Бележникът съдържа имената на известен брой компании, между които и нашата, заедно със списък на компютърни кодове. Мистър Дезмънд ми се обади. Срегнахме се тук заедно с мистър Уелс и връчихме бележника на полицията. Предполагахме, че ще го предадат на ФБР. Въпросите ви към мистър Дезмънд показват, че до момента това не е било направено.

— Точно така, мистър Арлекин. — Мистър Филип Линдън бе видимо изненадан. — Това... това е нещо ново за мен. Сигурен ли сте за съдържанието на бележника?

— Да. Ако ме извините за момент, ще ви донеса разписката от полицията и фотостати на съдържанието. Предложих на мистър Уелс, да се свърже с компаниите, споменати в списъка, в случай че в техните системи за сигурност също е било проникнато...

— Боя се, че това е незаконно.

— Незаконно? — Арлекин замръзна на място. — Колко незаконно, мистър Линдън?

— Компютърните кодове са секретна информация.

— И аз мислех така, мистър Линдън. Грешка, която струваше на банката ми петнадесет милиона долара... Ето разписката. Ето фотостатите.

— Ще трябва да ги задържа.

— Не, мистър Линдън. По закон те са моя собственост. Ще ме попитате учтиво, дали ще ви позволя да ги задържите.

— Извинявайте. Мога ли да ги задържа?

— Да, мистър Линдън, можете. Но, разбира се, ще ми дадете разписка.

Той разлисти страниците, като се мръщеше и цъкаше печално. После се обърна към мен.

— Мистър Дезмънд, можете ли да ми разкажете подробно как се сдобихте с бележника?

Той искаше подробности — получи ги: утринните ми навици, ритуалите на Такеши, филателната колекция на племенника му и в добавка на това, повторение на същото и от Сюзън. Тогава той зададе най-важния въпрос:

— Кой ви изпрати бележника, мистър Дезмънд?

— Не знам.

— Но сигурно сте мислил върху това.

— Колко е часът, мистър Линдън?

— Дванадесет, защо?

— Бележникът се появи на масата ми за закуска преди четири часа. Оттогава съм тук и повтарям едно и също пред мистър Арлекин, Саул Уелс, полицията, а сега и на вас. Нямах много време за размисъл. Моля, отчетете фактите. Какво бих могъл да направя с този бележник? Да го продам? Да го изям? Това е веществен доказателство в разследването на убийство. Не бих могъл да се отърва от него достатъчно бързо.

— Случайно да сте го купил?

— От кого, мистър Линдън?

— От мис Халстрьом, например.

— Тя тайни ли е продавала?

— Обсъждахме и тази възможност.

— Защо да ги купувам?

— Може би, за да zlepоставите „Криейтив Системс“. Прочетох съобщението ви за пресата тази сутрин, господа. Вие не желаете да продавате, убеден съм в това, но цената очевидно е доста привлекателна за някои акционери.

— Това въпрос ли е или твърдение?

— Просто предположение, мистър Дезмънд, за да стимулира разговора.

— Това е крайт на разговора.

Думите на Джордж Арлекин прозвучаха сурово и категорично. Той стана, отиде до телефона, обади се на централата на хотела и помоли за личен разговор с швейцарския посланик във Вашингтон.

Мистър Филип Линдън бе много добър следовател, но в последния момент нервите му не издържаха.

— Моля, мистър Арлекин! Прекалих, извинявам се.

— Много съжалявам, мистър Линдън. — Арлекин бе непреклонен. — Срещата приключи. Чухте истината. Ако не сте в състояние да я различите, няма с какво повече да ви помогнем. Намирам намека ви за изключително обиден. Имам основания да смятам, че е бил внушен от някого. Ако това е така, то говори лошо за вас като държавен служител... Ало! О, Ерих! Джордж Арлекин от Ню Йорк. Важен дипломатически въпрос. — В следващите пет минути той говори на швейцарски немски, след което затвори телефона. — Пол, отиваме във Вашингтон. Предлагам да се обадиш в твоето посолство, докато сме там. Сега, мистър Линдън, нека бъдем съвсем ясни. За нас е и ще бъде удоволствие да ви предаваме всяка информация, свързана с вашето разследване, което, както мистър Янко ме уведоми, засяга строго секретни въпроси. От друга страна, ние няма да приемем такъв груб начин на разпит и ще се защитим срещу него, ако е необходимо и чрез дипломатическа намеса.

— Това е ваше право, мистър Арлекин. — Мистър Линдън бе възвърнал доброто си държане и част от куража си. — Между нас казано, не ви обвинявам. Използвахте израза „внушен от някого намек“. Не бихте ли желал да го обясните?

— Ще ви го разтълкувам, мистър Линдън. Това е начин за убийство. Оплитате човек в паяжината и го задушавате. Приятен ден,

сър.

Никога не бях виждал Арлекин толкова ядосан. Беше пребледнял. Погледът му бе неумолим. Разхождаше се нервно из стаята, удряше дланта си с юмрук, изливаше порой от гневни думи, докато Джули и Сюзън стояха, потресени и безмълвни, на прага.

— ... Аз съм възмутен. Карл Крюгер ми казва, че трябва да отлети за Франкфурт... За какво? За да се обърна с молби към хора, които аз съм направил богати... за да им доказвам, че не съм нито престъпник, нито идиот!... Сега трябва да се оставим да ни тормозят бюрократи и агенти, уплашени като деца от шум в тъмното... Не! Не! Не! Ще се боря докрай... Джули, събирай багажа. Отиваме във Вашингтон. Сюзън, направи резервации за всички. Ще вземем влак. Запази...

— Почакай малко, Джордж! Аз ще направя резервациите. Такава е уговорката с Богданович.

— Направи ги тогава. Веднага! Сюзън, свържи ме с Хърбърт Бахман. Когато направиш това...

— Джордж, моля те! — Джули застана пред него и сложи ръце на раменете му, за да го успокой. — Сега ти ни тормозиш. Не ти отива. Престани!

Той бавно се овладя, а усилието не представляваше приятна гледка. Когато най-последно проговори, гласът му бе остър и неестествен.

— Извинете, ако съм ви обидил. Искате да се боря. Предупредих ви, че може да не харесате човека, който ще заживее в кожата ми. Сега аз трябва да се примиря с него. Имате избор.

Жулиет го гледаше втренчено, бледа и шокирана; после избухна в сълзи и избяга от стаята. Сюзън го погледна укорително и забърза след нея. Аз го нападнах:

— За Бога, Джордж! Беше жестоко от твоя страна.

— Така ли? Накрая ще й се стори като любезност. Вероятно и на теб, Пол.

Пътническата агенция „Анекс“ съвсем не се намираше на място, където очаквате да купите билети първа класа, камо ли да наемете луксозни апартаменти в „Ембъси Роу“. Тя заемаше стар малък склад в западна квартал на Гринич Вилидж, със закачени с кабарчета плакати и мургава администраторка с рокля от груб плат и огърлица. Когато обаче се представих и споменах, че съм в бизнеса с цветя, мястото

направо оживя. Тя се подмлади с десет години. Усмивката ѝ обещаваще щастие. Във Вашингтон било лудница, но тя била сигурна, че ще уреди нещо: билетите за влака щели да бъдат доставени в хотела до един час; когато пристигнем, щяла да ни посрещне лимузина.

Другите условия отнеха повече време. Нашата връзка във Вашингтон щял да бъде някой си Курт Заперщайн, който също търгувал с цветя под фирмата „Бърнардз Блумз“. Той разполагал с широка мрежа за търговия по поръчка, така че комуникацията не била проблем. Веднага щом се настаним, трябвало да му съобща номерата на стаите ни. Възможно било да имаме връзка и в „Ембъси Роу“, но за това Курт щял своевременно да ме уведоми. Той щял да отговаря за предаването на информацията на Арон Богданович. Едно малко предупреждение. Вашингтон бил чувствителен град, агентите били колкото глухарчетата по тревата, а мерките за сигурност — строги; заслужавало си да бъдем изключително предпазливи. Платих ѝ с кредитна карта, насочих се към центъра на града и се прибрах в апартамента си.

Такеши ми се зарадва. Той също бил посетен от мистър Филип Линдън, който го разпитал за пощата. Знаел за нападението; искал да научи подробности. Това, което, изглежда, го интересувало най-много, били имената и описанията на хората, които са ме посещавали в последно време. Ядосал се, защото Такеши го оставил да стои на вратата, вместо да го покани вътре да си поприказват приятно.

Това, разбира се, бе голямата му грешка. Такеши изпитваше изключителна гордост от американското си поданство, но бе по японски чувствителен, когато станеше въпрос за нахалство и достойнство. Щом се почувстваше оскърбен, той решаваше, че не разбира прост английски, а още по-трудно му бе да говори смислено. Помненето на имена и лица ставаше абсолютно невъзможно. Така че мистър Линдън си тръгнал недоволен, без да научи почти нищо. След като аз заминавах, реших, че ще бъде разумно да изпратя Такеши на почивка за сметка на компанията. Племенникът му вероятно тъгуваше за него. Такеши се съгласи, че сигурно е така. Пригответи моята и неговата чанти, след което напуснахме апартамента заедно.

Пътуването до Вашингтон бе мрачно и краткотрайно. Джордж седеше в единия край на купето и диктуваше писма на Сюзън. Аз седях в другия, пиех бърбън и играех руми с Жулиет. Тя бе спокойна,

но бледа и замислена. Играеше с професионална концентрация и избягваше всеки разговор, с изключение на най-баналните неща. Бях доволен, че нямах нищо общо с това, което ставаше, а то съвсем очевидно бе семейна криза. Още бях сърдит на Арлекин. Бях засегнат от отношението му към мен като към някакъв член от свитата, кавалер, който трябва да успокоява жена му. Бях заложил цяло състояние, за да му помогна. Лично аз се бях изложил на риск. В сделката не влизаше и роля на изкупителна жертва.

Освен това бях обезпокоен от изненадващата загуба на самообладание. Бяхме въввлечени в сложна и опасна стратегия. Все още бяхме на етапа на престрелки и след като нервите му изневериха толкова рано, то ние бяхме изложени на смъртна опасност. Дори Сюън, търпеливата, благоразумната, бе загрижена. Усмивнатият весел джентълмен, когото обичаше толкова отдавна, сега бе мрачен и арогантен, нехаен към обичта, с която бе обсипан.

Жулиет се протегна през масата и сложи студената си ръка върху моята.

— Твой ред е, Пол.

— Извинявай. Бях на километри оттук. — Омръзна ли ти?

— Да, ако нямаш нищо против. — Изглеждаш много мрачен.

— Положението не е розово, момичето ми.

— Пол, моля те, не обвинявай Джордж. Втрених се в нея, замаян от учудване.

— Трудно е да го разбереш, но искам да се опиташ. И на мен ми е трудно. Но днес трябва да го направя. Всички ние винаги сме идеализирали Джордж. Всичко му се отдава толкова лесно, никога не сме си задавали въпроса какво го прави толкова добър, поне аз не съм. Чу какво му казах в болницата: „Всичко е било дар, не си заслужил нищо.“ Не беше вярно... Когато той прави нещо, то трябва да бъде свършено, толкова свършено, че изглежда постигнато без никакво усилие и ние забравяме, че той е положил усилия. Езда, ветроходство, езици — винаги беше едно и също. Сега започнах да си спомням някои неща. Много преди да замине за Китай, той прекарваше нощ след нощ в упражнения над идеограми, говорейки напевния им език като оперен певец, който изпълнява гамата. Виждах го на езерото, сам, при силен вятър, пристегнат с въжета, да прави кръг след кръг със старата черупка. Когато го видиш как препуска в галоп, забравяш, че знае

всичко за конете. Дълго време смятах, че всичко му идва като дар от бога. И когато го нараних, няхах представа колко дълбоко съм го засегнала... Сега той върши същото и е ужасно да го гледам. Но ме предупреди. Каза: „Бих могъл да стана най-големият пират след тях и да се усмихвам, когато избърсвам кръвта от сабята си.“ В момента той прави това. Отблъсква ни, защото любовта ни към него му връзва ръцете. Той загрубява, за да се превърне в това, от което се страхуваше. Каза ни истината. Ние просто бяхме прекалено слепи, за да я видим.

Това бе най-дългата реч, която някога бе произнасяла, и най-тъжната, която бях чувал. Тя бе признание за личен неуспех и предчувствие за нещастие далеч по-страшно от загубата на финансовата империя. Тя изразяваше невъобразима самота, самотата на заклинател, който по време на прогонването на злите духове знае, че самият той би могъл да бъде обладан от тях.

— ... Пол, разбери, че не бива да го изоставяш. Каквото и да казва, каквото и да прави, ти трябва да бъдеш до него. Ти го обичаш, но не си му простил. Аз също го обичам, но сега той е далеч от мен и не знам дали ще успее да го върна отново. Може би накрая детето ще ни помогне. Може би дори Сюзън. Не, не клати глава. Винаги съм знаела, че е влюбена в него. И никога не съм могла да разбера как той не вижда това.

— Той беше влюбен в теб, Джули. И още е.

— Пол, ти не разбираш! — Сега тя бе отчаяна. Ръката ѝ здраво стисна моята. — Той отхвърля любовта. Опитва се да я изтръгне от себе си, защото е навлязъл в нов свят, където въобще няма любов, а само алчност, подозрение и терор. Ти си съвсем друг човек, скъпи Пол. За теб животът е като стар костюм — носиш го с петната и всичко останало. Джордж не може да направи това. Никога не го е правил. При него няма средно положение... Знам, че ме обичаш, Пол. Умолявам те! Остани с него!

Все още търсех думи за отговор, когато кондукторът мина покрай нас и обяви предстоящото ни пристигане на „Юниън Стейшън“.

ГЛАВА ПЕТА

Във Вашингтон открих, че мургавата красавица е била мила с мен. Арлекин и Жулиет бяха настанени в обширен апартамент на петия етаж, където можеха да дадат прием на цял полк, ако пожелаят. За мен и Сюзън имаше две спални с обща дневна на долния етаж. Разположението бе важно. Бяхме далеч от семейните кавги. Сюзън имаше къде да работи. Можехме да се усамотим или съберем на приказка, ако пожелаехме. Управата на хотела ни бе изпратила шоколадени бонбони и цветя, а аз бях получил и екзотичен букет от „Бърнардз Блумз“. На бележката пишеше: „Добре дошъл във Вашингтон. Поздрави от Арон.“ Едва бях приключил с разопаковането на багажа, когато ми се обадиха по телефона с още един поздрав.

— Мистър Дезмънд? Тук е Арнолд, заместник-шефът на пиколата. Обаждам се да проверя дали сте получил цветята и съобщението?

— Да, благодаря.

— Това беше всичко, сър. Работим много с Бърнард. Искаме клиентите му да остават доволни. Ако се нуждаете от нещо, не се колебайте да ме потърсите лично. Приятно прекарване.

Надявах се да бъде такова, но бях склонен да се съмнявам. Секунда по-късно влезе Сюзън, зачервена и ядосана. Била уморена от пътуването, а Арлекин искал да напечата кореспонденцията и да я подготви за подпис, преди да тръгне за посолството в десет сутринта. Нямала нищо против работата, но защо трябвало да бъде толкова хладен? Никога преди не се бил държал така, а и сега нямало причини да го прави. Накарах я да седне, налях ѝ скоч и я успокоих. Тогава, сякаш между другото, тя ми каза, че Арлекин възнамерявал да хвърли на пазара всички ценни книжа на „Криейтив Системс“ и асоциираните с нея компании, които банката притежава. Единствените съображения, които го задържали, били интересите на клиентите му и обстоятелството, че и аз държа значителен пакет акции.

Побеснях, защото не го бе обсъдил с мен и защото в подобна операция на дъмпинг има също толкова морал, колкото и в едно убийство, а често пъти е и по-жестока. Принципът е един и същ, въпреки че за да извършите убийство, са необходими много пари и здрави нерви. Ако продадете голям брой акции на дадена компания, вие снижавате пазарната цена. Ако продължите да продавате, предизвиквате паника сред останалите акционери, които се втурват да се отърват от акциите си. Цената спада, докато стане изключително ниска. Вие изкупувате обратно и ако разчетът ви е бил правилен и разполагате с пари в брой, за да извършите сделката, можете да приключите ако не с контролния пакет, то поне със значителна печалба и вероятно с достатъчно гласове, за да си осигурите място в съвета на директорите. Кое е добре за вас, но може да е разорило други хора с по-малко късмет от вас, които да видят как спестяванията на целия им живот изчезват за една нощ или пределната сума за кредит намалява рязко с едно драсване на химикалката на банковия директор.

Разбрах доводите на Арлекин. Банката притежаваше много голям брой акции от „Криейтив Системс“. Немалка част от клиентите ни — също. Някои от клиентите ни бяха предоставили на банката правото да оперира с инвестициите им, така че Арлекин можеше да продава, без да се допита до тях. Ако хвърлехме на борсата всички акции, щеше да настъпи паника. Базил Янко щеше да обеднее с милиони, и за да я спре, ще трябваше да купува и купува, докато пазарът отново се стабилизира. Прибавете това към останалите му неприятности — федерално разследване, списък от клиенти, които се съмняват в него, политически проблеми във Вашингтон — и ще получите ясният отговор на заплахата му към Арлекин — криза на доверието от глобален мащаб.

И преди съм бил свидетел на подобно нещо. Чувал съм да го оправдават с цинизма на сводници, че било нормална борсова операция. Виждал съм някои от последиците ѝ: приятел, който скочи от прозорец на десетия етаж, друг, който изпадна в тиха лудост, и няколко забележителни мръсника, които оттогава заживяха богати като Крез. Фактът, че Арлекин можеше да планира подобна тактика, ме изпълни с възмущение и разочарование. Бях готов да нахлуя в апартамента му и да го предизвикам, но Съюзът ме възпря.

— Моля те, Пол! Ако разбере, че съм ти казала, никога няма да ми има доверие. Освен това съм сигурна, че няма да го направи, без да се допита до теб. Знам, че говори с Хърбърт Бахман и го помоли да направи някои изчисления относно ефекта върху пазара. Все още не ги е получил и не е дал нареждания на директорите. Това е голяма операция. Той трябва да я подготви.

— Ако той го направи, Сюзи, аз съм свършен. Завинаги! Не знам какво му става.

Тя ме изгледа изпитателно и каза уверено:

— По-различно ли е от това, което ти вършиш, Пол, освен че използваш посредник — Арон Богданович? По-различно ли е от това, което Базил Янко върши, освен че той желае да повиши цената на борсата, а не да я понижи?

— Да, Сюзи, различно е. Нашето е уреждане на лични сметки. Янко ни нападна, ние му отвъръщаме с неговите оръжия. Но ако Джордж постъпи така, ще засегне много невинни хора, които нямат нищо общо с това.

— След като играят на борсата, те поемат този риск.

— Това е чисто пиратство. Джордж го знае. Внезапно тя избухна в справедлив гняв.

— Защо ти се правиш на Саймън Пюър^[1], докато Джордж изведнъж се превърна в чудовище? Ще ти кажа защо! Защото ти искаш той да стои там, горе, кацнал на пиедестала като защитник на праведните! Той те кара да се чувстваш добър, дори когато не си. Той е нещо, с което едновременно се гордееш и на което завиждаш. Ти си като Джули. Не искаш да приемеш, че той е човек. Ти искаш, като поглеждаш през прозореца, да го виждаш да стои отвън всеки ден, в пек и мраз, с гълъби, накацали по главата му. Той е като бронзовия конник на Капитолия. Докато е там, Рим е в безопасност. Но Джордж не е нито от бронз, нито от мрамор. Той е от плът и кръв, и то погореща, отколкото си смятал. След като иска да се бори, остави го да се бори! Не му връзвай ръцете. Не искам да стане за посмешище на онова свърталище на разбойници, което наричате борса! Не ме интересува дали е прав или не. Аз го обичам, не разбираш ли? Обичам го...

Ай-ай-ай! От всички говеда на света аз бях най-тъпото. От всички влюбени на света аз бях най-слепият. Бях държал тази жена в ръцете си нощ след нощ, месец след месец и не бях успял да открия

талисмана, който да отвори пещерата със съкровища, където бе скрита обичта ѝ. Е, вече го бях открил, но въпреки всичкото добро, което ми бе донесъл, можех да го хвърля в Потомак^[2]. Налях на двама ни по още едно и вдигнах изтъркан тост.

— Е, да пием за престъплението!... Чудя се докъде ще стигне?

— Докъде ще стигнеш ти, Пол?

— Или съвестта.

— Смяташ ли, че имам?

— Да, гузна.

— Това какво означава?

— Тя пречи на отношенията ти с Джордж, на отношенията ти с Джули... Не се ядосвай, cheri! Дълго време бяхме заедно. Беше, хубаво, но не бе най-доброто и двамата знаем защо. И двамата знаем какво не е наред в този брак. Ако той се разпадне, ти вероятно ще получиш Джули. Аз няма да получа Джордж. Аз съм просто част от мебелировката, която той вече не забелязва, а и освен това съм прекалено стара за любовна игра. Така че предпочитам да го виждам щастлив, отколкото нещастен.

— Предпочитам да виждам щастливи и двамата. Джули говори с мен във влака. Тя знае, че е извършила много глупости. Не знае как да поправи станалото. Мисля, че можеш да ѝ помогнеш.

Тя поклати глава и каза спокойно:

— Не, Пол! Аз съм добрата мила Сюзи, но не съм чак толкова добра. Ако искаш да бъдеш верният рицар на Джули, аз ще ти ръкопляскам, ще те насърчавам и ще ти помогна да оседлаеш коня си. За останалото — не! Не! Не!... Поне съм местна мръсница. Имаш ли нещо против да ме заведеш на вечеря?

Джордж Арлекин ми се обади в осем сутринта. В девет и четиридесет и пет щял да излезе, за да посети посланика рано-рано. Би желал да се срещнем за обяд. Надявал се, че съм си отпочинал. Отпочинал си бях. Имал ли съм някакви новини от Ню Йорк? Никакви. Сутринта ще излизам и ще му докладвам в дванадесет и половина. Утрото не е ли прекрасно? Още не бях поглеждал навън, но бях радостен да узная, че в живота ми ще има и слънчев лъч. Добре тогава, до обяд... И да върви по дяволите, ако това бе всичко, което искаше да ми каже.

В съседната стая Сюзън печаташе писма с равномерния ритъм на добре смазана швейцарска машина. Надникнах зад вратата, за да ѝ кажа „добро утро“. Тя ме поздрави вяло и продължи да пише. Почувствах се като последния оръженосец в процесията, който се влачи най-отзад, отритнат от останалите. Слязох долу във фоайето с надеждата да се запозная с Арнолд — помощник-шефа на пиколата. Заварих лудница, създадена от напускащи гости, всеки от които настойчиво искаше да получи сметката, да му вземат багажа и да му повикат такси. Излязох навън на слънце, взех такси до Тайдъл Бейсин, без да бързам, като всеки провинциален турист да побеседвам със стария Томас Джеферсън в неговата гробница сред черешовите дървета.

Ще ви открия една сантиментална тайна. Това е единственото място в Америка, което обичам истински. Това е единственият човек в цялата ѝ бурна история, който предизвиква моето възхищение и макар и много рядко ме подтиква към размисъл. Откъси от неговия мъдър и либерален кодекс звучат в паметта ми по-дълго от острите звуци на моето собствено време. Той мразел „опасната лудост на спора“. „Ако за да попадна в рая, трябва да гласувам за някоя партия, по-добре въобще да не отивам там... Някои хора се отнасят към законите с лицемерна почит и ги смятат, също като свещения кивот на завета, за прекалено святи, че да имат нещо общо с тях...“ Предполагам, че като по-млад и по-непредубеден бях видял в него това, което открих — и загубих — в Джордж Арлекин: широта на възгледите, ум, чувство за хумор и дух, готов да приеме всички знания на човечеството.

Въпреки ранния час, по поляните имаше любовни двойки и аз им завидях. Бях благодарен, че гробницата бе празна, така че можех да размишлявам в пречистващата и изцеряваща самота на миналото. Жалко, че миналото принадлежеше единствено на онези, които са живели в него. Джеферсън е знаел и това: „Познавах добре тази епоха; принадлежах към нея и страдах за благото ѝ. Родината ѝ дължи много...“ Аз, Пол Дезмънд, принадлежах на моята епоха, възползвах се от нея и не заслужавах никаква награда. Щях да напусна това място и да отида на друго, където продаваха цветя, изпращаха поздравителни телеграми и устройваха убийствата на разни хора, когато те отваряха вратите, за да ги получат. Други времена, други нрави! Том Джеферсън

е щастлив, че не бе доживял да ги види; в противен случай щеше да изгуби огромна част от благородните си илюзии.

Мистър Курт Заперщайн от „Бърнардз Блумз“ не приличаше ни най-малко на Томас Джеферсън от графство Албърмарл. Той беше нисък, закръглен и мазен. Плешивото му теме бе оградено от венец черна коса. Бе облечен в тъмносин костюм с папийонка и носеше очила против късогледство с дебели стъкла. Пълничката му ръка бе влажна, а усмивката — широка като резен диня. Говореше със силно подчертан ритъм, сякаш рецитираше стихове.

— Скъпи ми господине...! Добре дошъл, добре дошъл! Надявам се, че обичате цветя. Едно от най-големите ни постижения, ако мога така се изразя. Едно от най-големите. Арнолд обади ли ви се? Радвам се. Много добър човек, много добър. Сега, сър, мога ли да ви предложа да се разходим? Денят е прекрасен...

В секундата, в която стъпи на улицата, той се промени неузнаваемо. Крачеше бодро, говореше спокойно и въпреки странния си външен вид бе незабележим като гущер на скала. Наставленията му бяха кратки и ясни.

— Първо инструкциите, мистър Дезмънд. Никакви по-нататъшни контакти между мен и вас. Видях ви. Познавам ви. Арнолд ми носи съобщенията ви. Изпращам своите чрез цветята. В състояние сме да осигурим повечето неща, които искате — кола под наем, надежден ескорт, телохранител, ако се наложи. Имаме приятели на много места — Пентагона, Агенцията за национална сигурност, посолствата. Добре се справяме и с документите, но имайте предвид, че те отнемат време... Имам някои новини за вас. Арон пътува, но Тони Тезориеро е под непрестанно наблюдение в Маями. Не може да се изхрани, без да попадне на нечия сянка. От ФБР са разговаряли със Саул Уелс. Той е сигурен, че ще посетят и вас. Освен това той е провел разговорите, които е обещал, и сега котката е излязла на лов сред гълъбите. Смята, че на президента ви биха могли да телефонира разтревожени други президенти. Това е всичко засега. Нуждаете ли се от нещо в момента...?

— Познавате ли някой добър журналист, който да разгласи историята, но да забрави откъде е получил сведенията?

Разбира се. Този град е пълен с журналисти, добри и лоши. Оставете ме да помисля. Кога искате да се срещнете с него?

— Тази вечер, ако е възможно, но тайно и далеч от хотела.

— Ще се погрижа за това. Арнолд ще ви уведоми.

— Имам нужда от човек, който да не се разприказва след това.

Забележката ми го обиди. Измина десет крачки, преди да се успокои. После ме смъмри рязко:

— Посещавал ли сте някога Яд Вашем, мистър Дезмънд?

— Дори не знам какво е това.

— Намира се в Израел. Паметник на шест милиона мъртви. Не желаем да построим още един.

— Извинявайте.

— Откъде да знаете? Откъде да знае някой, който не е помирисвал дима на пепелищата? Трябва да се връщам при красивите ми цветя и скъпите ми клиенти... Странни хора, мистър Дезмънд! Светът се сгромолясва, а те не чуват й звук!... Шалом!

Имах още време за губене, затова си тръгнах пеша и се присъединих към малка група туристи и безделници край оградата на Белия дом, където живееше президентът, обграден от руините на собствената си репутация и надеждите на велики хора. Нямах право да го съдя; аз бях чужденец, пират от далече, но не можех да избягам от натрапчивата мисъл, че той също се бе опитал да изгради апарат на терор. Той бе наел шайка доносници, шпиони, изнудвачи, крадци и лъжесвидетели и ги бе поставил под закрилата на властта, която собствените му граждани благоговейно бяха положили на плещите му в деня на встъпването му в длъжност.

В края на краищата апаратът се бе разпаднал, слугите му го бяха изоставили, но терорът все още се ширеше. Щом президентът пренебрегваше законите, какви нареждания можеше да дава и какви договори да спазва? Ако властта бе дискредитирана, центурионите^[3] държаха крепостта, а анархистите владееха улиците. Ако човек не можеше да води личен живот, да се разхожда спокойно из града, да умре от естествена смърт, тогава престъпникът ставаше крал и земята щеше да бъде опустошена... Беше почти обяд. Все още изпитвах неприятно чувство на морално падение. Обърнах се и закрачих бързо към хотела.

Трябваше да се представя на Арнолд, но щом пристъпих, за да взема ключа си, бях поздравен от мистър Филип Линдън, току-що пристигнал от Ню Йорк и в момента, както изглеждаше, поверен на

грижите на гувернантка — мистър Майло Фром. Мистър Фром се надяваше да им отдели малко време. Отвърнах му, че съм свободен до дванадесет и тридесет, когато трябва да обядвам с мистър Арлекин. Къде бих желал да поговорим? В бара? Те предпочитали нещо по-спокойно. В апартамента ми тогава? Да, биха били благодарни. Докато се качвахме с асансьора, им разказах за сутрешното си посещение при Томас Джеферсън, когото мистър Фром уважаваше, колкото и аз. Радвах се да открия сродна душа, която знаеше всичко за живота, свободата и търсенето на щастие, и нравствени устои на държавата.

Сюзи все още работеше в апартамента, но се съгласи да направи услуга на закона и да го освободи. Попитах я многозначително дали Арлекин се е върнал от срещата с посланика. Тя разбра намека и отговори, че не е — щяла да продължи дълго. И между другото, трябвало да се обадя в моето посолство. Попита ни дали желаем кафе или предобеден коктейл. Мистър Фром и мистър Линдън избраха доматен сок. Аз се спрях на бърбън и минерална вода. Мистър Фром похвали предпочитанието ми към доброто южняшко питие. Мистър Линдън се усмихна и замълча.

— Първо, мистър Дезмънд, позволете да отбележа, че оценяваме вашата искреност в предишния ви разговор с мистър Линдън. Съжалявам, че задаването на някои въпроси неволно е обидило вашия шеф. В работата ни се срещаме с толкова много хора, че известни отклонения от такта са неизбежни. Надявам се, че разбирате?

— Да, мистър Фром. Нито мистър Арлекин, нито аз изпитваме лоши чувства към мистър Линдън. Но като чужденци понякога сме шокирани от американските методи. Както и да е... Какво мога да направя за вас?

— Боя се, че да отговорите на още въпроси, мистър Дезмънд.

— Мога ли първо аз да задам един?

— Разбира се.

— Мистър Линдън, проверихте ли отговорите, които ви дадох при първия ни разговор?

— Да, мистър Дезмънд.

— И открихте ли, че са точни?

Този път мистър Фром отговори вместо него:

— Абсолютно, мистър Дезмънд. Разказът ви все пак е оставил някои бели петна. Бихме желали да ги запълним, ако можем. Да се

върнем на вечерята ви с Валери Халстрьом. Това напълно светска среща ли беше?

— Да.

— Можете ли да ни кажете за какво говорихте?

— Обичайните баналности. Разказах ѝ историята на моя живот. Тя не ми разказа нейната — освен че баща ѝ отглеждал коне за езда във Вирджиния и че се чудела дали за седемстотин и петдесет на седмица си заслужава да понася напрежението и трудностите в Ню Йорк.

— Тя е споменала за пари, така ли?

— Седемстотин и петдесет на седмица — о! — и допълнителните служебни облаги. Точно това бяха думите ѝ.

— Тя уточни ли какво разбира под „напрежението и трудностите“?

— Ами... Първо каза, че ако работодателят ѝ научел, че вечеря с мен, щяла да изгуби работата си и никога нямало да успее да си намери нова.

— Това не ви ли се стори странно?

— Много. Казах ѝ, че това е шантаж, тирания и робство.

— Защо шантаж, мистър Дезмънд?

— Тя ми обясни, че някога била влюбена в своя работодател, но не се получило нищо. Нарече го — чакайте да се сетя — жаба със златна коронка на главата. Предупреди ме, че би могъл да стане опасен.

— Друго?

— Още едно нещо. Когато излезе от колата, за да се прибере пеша вкъщи, тя каза: „Понякога Бог иска да знае какво правят децата му вечер.“

— Това са странни изрази.

— Да, нали?

— Защо тогава не сте ги повторил при първия ви разпит от полицията и след това пред мистър Линдън?

— Ще ви кажа защо, мистър Фром. Полицията разследва убийство. Тези изрази бяха приказки, които макар и неприемливи като доказателство, биха могли да хвърлят подозрение върху един невинен човек. Забележката за Бог предполага, че Базил Янко е бил този, който е чакал в апартамента ѝ. Действията му като бизнесмен не ми допадат,

но нямам право да намеквам, че би могъл да извърши убийство. Питате защо не съм го споменал пред мистър Линдън. Много просто. Последният му въпрос — този, след който се разделихме — внушаваше, че бихме могли да купим бележника на Валери Халстрьом, за да дискредитираме своя конкурент в бизнеса...

Мистър Фром обмисли думите ми продължително време, но накрая, изглежда, че ги прие.

— Печелите, мистър Дезмънд. Нека сега поговорим за бележника. Приемаме вашето обяснение за това как се е озовал в ръцете ви. При липсата на доказателства в полза на противното трябва да приемем, че нямате представа и кой ви го е изпратил. Обаче... — Той направи пауза, за да даде възможност на предчувствието да ме измъчи. — Обаче факт е, че вие или вашите детективи, които действат от ваше име... в момента извличат капитал от него.

— Капитал в какъв смисъл, мистър Фром?

— Мистър Саул Уелс разпространява съдържанието му сред заинтересованите страни. До днес сутринта вече пет големи компании ни се обадиха, за да съобщят, че някой е проникнал в системите им. Уверен съм, че ще последват и други. В контекста на отношенията ви с „Криейтив Системс“ и Базил Янко това не означава ли опит да си осигурите тактическо преимущество?

— Това е опит, доброволен и безкористен, да спасим други почтени компании от съдбата, която ни сполетя.

— Не би ли било по-правилно да оставите на мистър Янко да направи това или дори да помолите нас?

— Имаме резерви към деловата етика на Базил Янко.

— Бихте ли ги конкретизирал?

— Засега не.

— Остава вторият въпрос, мистър Дезмънд. Защо не ние?

— Аз съм гост в страната ви, мистър Фром. Не бих желал да ви затрудня.

— Не можете да ни затрудните, мистър Дезмънд. Моля, бъдете откровен, доколкото можете.

— Добре тогава, ще го кажа колкото се може по-любезно: вие сте местна американска агенция, която се занимава с много въпроси, политически и криминални. Ние сме европейска организация, чиито интереси в определени области биха могли да влязат в противоречие с

вашиите. Решихме, че е по-добре да се придържаме към законното си право на свободно общуване, отколкото да потърсим вашата помощ. Такова е мнението на моя принципал. А също и моето.

— С други думи, вие не ни вярвате, мистър Дезмънд?

— Според доказателствата, приведени пред вашите собствени комитети и съдилища, мистър Фром, вие самите не си вярвате.

За моя изненада той се усмихна и кимна неохотно в знак на съгласие.

— Сам си го изпросих, нали? Вие сте добър свидетел, мистър Дезмънд.

— Имам богат опит. Кемпетай^[4] ме обработваше в продължение на един месец в Сингапур.

— Надявам се, че ни намирате по-цивилизовани.

— Да.

— Благодаря. Сега нека се заемем с едно друго бяло петно в показанията ви: бил сте нападнат пред апартамента си. Пред полицията сте заявил, че не можете да идентифицирате нападателите. Вярно ли е?

— Тогава беше вярно. По-късно бях информиран, че са били наети от мъж на име Бърни Куниг, който на свой ред бил нает от някой си Франк Лемич.

— Кой ви информира, мистър Дезмънд?

— Нашите детективи. Предполагам, че вече сте обсъдил въпроса с мистър Саул Уелс.

— Да, така е.

— Следователно знаете толкова, колкото и аз, а вероятно и повече.

— Какво знаете вие, мистър Дезмънд?

— Казаха ми, че Франк Лемич, шофьорът на мистър Янко, наел Бърни Куниг, за да ме следи; че нашите детективи изразили несъгласието си пред мистър Куниг и че Куниг накарал да ме пребият, за да си отмъсти.

— Споменахте ли това пред мистър Янко?

— Въпросът бе повдигнат на срещата ни с него в „Салвадор“.

— Какво каза той?

— Изрази съжаление, че съм пострадал и заяви, че нямал нищо общо с побоя.

— Но призна, че е наредил да ви следят?
— Да кажем, че не отговори.
— Защо не го притиснахте?
— Нямаше нужда. Той бе уведомен, че запазвам правото си да повдигна обвинение срещу замесените лица.
— Но не сте го направил. Защо?
— Предпочитам да не споделям причините.
— Мистър Дезмънд, защо Базил Янко е наредил да ви следят?
— Не знам. Като погледнем назад, изглежда, че е подозирал възможна връзка с Валери Халстрьом.
— И защо би подозрял това?
— Мистър Линдън ми подхвърли идеята. Той призна, че Валери Халстрьом би могла да продава информация от банката данни. Това е истина, нали, мистър Линдън?
Мистър Линдън се смути, но си призна като добро момче.
— Бихте могъл да интерпретирате забележката ми и в този смисъл.
Мистър Фром се усмихна леко, след което се обърна към мен.
— Значи Базил Янко е решил, че вие сте потенциален купувач?
— Би могъл.
— Но вие не сте бил такъв.
— Нито направих предложение, нито пък бях насърчен да направя.
— Кое то ни води до една голяма дупка в стената. Кой ви изпрати бележника и защо? Какво ще кажете за това? Валери Халстрьом ви казва, че се страхува от Базил Янко. Тя се държи така, сякаш знае, че някой я чака в апартамента. Дава ви бележника, за да го пазите на сигурно място. Знаете, че е опасно да го държите в себе си. Изигравате малка комедия, като го изпращате на самия себе си, за да можете да използвате информацията му съвсем законно... Е, мистър Дезмънд?
— Мога да ви отговоря само едно нещо, мистър Фром. Глупости! И след като говорим за дупки в стената, вие пропускате най-голямата. Кой уби Валери Халстрьом и защо?
— Работим върху това. Дупката се смалява. Знаем, че същата вечер в апартамента ѝ са влезли двама мъже. Единият очевидно е бил убиецът. Другият е мъжът, който е телефонира на полицията.

Вероятно той ви е изпратил бележника... Ако се сетите нещо друго, моля да ни уведомите.

— Непременно, мистър Фром. Още един доматен сок?

— Не, благодаря. Трябва да тръгваме. Помогнахте ни много, мистър Дезмънд... Между другото, тези цветя са много красиви. Откъде ги купихте?

— Това, мистър Фром, е нещо, което дори вие не би трябвало да питате.

— Така ли? Обикновено мъжът е този, който ги купува. Може би движението за еманципация все пак означава нещо. Хайде, Линдън, сега не сме на служба. Ще ти купя нещо за пиене и един хамбургер.

Това беше намек, но не го подех. Затворих вратата след тях и се облегнах на рамката. Започнах да се потя целият. Майло Фром не беше новак; имаше опит в разпитите, бе хитър и умен и никога не позволяваше да го объркат. Не се нуждаех от кристално къло, за да разбера, че ще ме потърси отново. Това не ме притесняваше особено. Намирах го за приятен тип. И двамата използвахме един и същ речник и един и същ учебник по елементарна логика. Проблемът бе там, че логиката вече не вършеше работа. Не знаех как или защо, но чувствах, че главната ни конструкция е пълна с дупки, а по-малката е изчезнала без следа. Кое то, разбира се, не бе никаква логика, а същински груб инстинкт.

Арлекин закъсня за обяд. В дванадесет и четиридесет и пет почерпих момичетата по едно питие и ги заведох в грил ресторанта. Арлекин позвъни в един и петнадесет и ми нареди да взема такси и да се срещна с него в една тратория във Фоги Ботъм. Когато го попитах защо, той ми отвърна, че умираше за *spaghetti alla carbonara* и *cervelli al buro*^[5], което ме наведе на мисълта, че неговият мозък е заприличал на масло. Точно в един и четиридесет седнахме в един ъгъл на това, което би трябвало, да бъде най-мрачното и най-слабо посещавано бистро в окръг Колумбия. Спагетите бяха загорели, а виното бе чист оцет. От момента, в който Арлекин започна да говори, изгубих всякакъв апетит.

— Преди да напуснем Ню Йорк, се обадох на Хърбърт Бахман и го помолих да ме посъветва какво би станало, ако започнем да продаваме масово акциите си в „Криейтив Системс“. Обади ми се в седем сутринта. Всеки брокер в града имал списък с поръчки за

купуване, дълъг колкото ръката ти — големи поръчки, Пол — за над десет милиона по изчисленията на Хърбърт.

Не можах да се въздържа. Казах му направо какво мисля за дъмпинга на акции и за него, след като е разглеждал възможността. Той ме изслуша в мълчание, след което продължи невъзмутимо:

— ... Този резерв от поръчки е много важен. Сега ще ти обясня защо. Тази сутрин прекарах три часа в посолството. Ерих Райман е стар мой приятел. Отнесе се с разбиране, но не бе много услужлив. Едва когато му показах фотостатите на бележника, отношението му се промени — напълно, Пол, на сто и осемдесет градуса! Пожела да научи всичко...

— ... Моля се на Бога да не си му го казал!

— Не всичко, но повече, отколкото би одобрил.

— О, Боже!

— Търгувах с него, Пол, налагаше се, по всички точки.

— Търгувал си с живота ми, Джордж.

— Знаех това. Сега и Ерих го знае.

— И като всеки добър дипломат ще го забрави в момента, в който му стане изгодно. Аз дори не съм швейцарец. Аз съм никой... Добре, кажи ми за тридесетте сребърника.

Поне този удар попадна в целта. Столчето на чашата за вино се пречупи в ръката му и течността се разля като кръв по бялата покривка. Секунда по-късно той започна да ме укорява със силни и строги думи:

— ... Първо ще ме изслушаш, Пол, после ще ме съдиш! След това, ако искаш да си тръгнеш, си тръгни. Това, което чух тази сутрин, превръща всичките ни доводи в безсмислица. Ние сме пионки в глобална игра, която аз например все още не проумявам. Тази сутрин ми я обясни един мой приятел — не толкова близък, колкото теб, но все пак приятел — на когото вярвам, защото му се плаща, за да знае, и той стои тук, където от всички градове по света... Келнер! — Той щракна властно с пръсти и сервитьорът пристигна тичешком. — Почистете, моля и донесете друга чаша.

Очаквах сервитьорът да се ядоса и щях да наблюдавам с удоволствие. Вместо това той се втурна да донесе чисти салфетки и ги наложи една върху друга, докато петното се скри. Донесе нова чаша и гарафа с вино, което наля по-почтително, отколкото трябваше. Сигурно

бе пристигнал скоро от родината си, защото се поклони и извини, преди да се оттегли. Арлекин изпи виното на един дъх и изтри утайката от устните си. Сега бе по-спокоен, но не по-малко настоятелен.

— Тази година бяхме свидетели — повечето от нас не го вярват — на края на хилядолетието. То свърши там, където е започнало — в Средиземноморския басейн... О, не! Това не е политическа лекция. Това е установен факт. Принцовете на пустинята откриха, че могат да спрат света, като завъртят кранчето с петрол. Отрепките на исляма откриха, че могат да тероризират света с пистолет, гранати и пластичен експлозив. Така е! Ти го знаеш! Всяко летище по света е заприличало на военен лагер. Трябва да те претърсят, преди да посетиш умиращата си майка!... Друго — този митичен звяр, наречен „енергийна криза“. Какво означава? Това, че ако британските миньори прекратят работа, нацията ще замръзне от студ. Това, че ако японците не преклонят глава пред шейхствата, промишлеността им ще замре и ужасът ще се настани по улиците на стотици градове. В Африка и Южна Америка прогресът, макар и бавен и мъчителен, ще спре за едно или повече десетилетия. Тогава какво ще последва? Онези, които владеят терора, ще бъдат готови да всеят паника и хаос. Онези, които имат власт, ще се опитат да върнат духа в бутилката — а това ще бъде друг вид терор. Частните армии ще дадат утрешните блокфюрери и *forces de frappe*... [6] Знаеш ли как са нарекли в разузнаването следващата година? Година на убийците! И така, Пол, приятелю, къде се намираме ние — ти и аз и търговска банка „Арлекин и Сие“?

Не знаех, и не можех да му отговоря. Неговото сладкодумие бе усмирило грубата ми реч. Неговата искреност и убеденост разгромиха съпротивата ми:

— Кажи ми. Слушам те.

— Цената на петрола се удвои и утрои. Какво става с тези пари? Принцовете на пустинята не са глупаци. Те знаят, че парите са блян за лудите, кошмар от хартия. Какво още могат да искат, когато арсеналите им са пълни с оръжие, военните пътища са изградени, а изстребителите по летищата са наредени плътно един до друг? Собствена индустрия? Собствени технологии? Да, но само някои. Защото промишлеността ражда пролетариат и поражда една сила от работници-емигранти, които бързо ще изучат тактиката на терор. Така че принцовете искат да

се застраховат — дял от Европа, дял от Америка. Не просто акции и облигации — пак хартия — а контрол! Доказателства? Саудитците лишиха холандците от петрол. Сега преговарят за изграждане на саудитска рафинерия на холандска земя. Това, което се обсъжда под строга тайна, има далеч по-голямо значение. Италианците предлагат една четвърт от своята национална петролна компания срещу гарантирани доставки на суров нефт. Можеш да създадеш каквито искаш закони, за да изключиш възможността от чужд контрол над местни предприятия, но законите са хартиени дракони, които танцуват по улиците, направлявани от невидими продажни лица. И така, стигаме до Базил Янко... Той знае, Пол! Той вижда! Целият свят е заключен в неговата банка данни. Той ще ме купи срещу премия и ще ме продаде на арабите на двойна цена, като използва техни пари. Той ще продаде и част от себе си. Хърбърт Бахман е разкрил някои от тези поръчки за купуване. Те идват по заобиколни пътища от Близкия изток. Янко отива по-далече. Той може да балансира между убийците и принцовете, защото Либия също участва на всички пазари... Приятелят ми Ерих ми обясни схемата; подробностите изникнаха сами. Карл Крюгер например. Защо е толкова близък с израелците? Не е заради банката, а сантименталността е една малка частица. Хамбург живее от корабите, корабите — от товари. Европа в депресия означава смърт за Хамбург. Израел е последният форпост на Европа в Леванта^[7]. Те не крият намеренията си да отвръщат на терора с терор. Защо Арон Богданович прояви такава готовност да ни помогне? От приятелство? Не! Ние му плащаме. Той твърди, че работи за нас, но в същото време работи и за себе си. — Едва доловима усмивка заигра в ъгълчетата на устните му. — Това е един мръсен свят, Пол. Единствената стабилна валута е политическата лъжа. Ако от това ще ти стане по-добре, помни, че не си единственият. Аз също се почувствах глупак, защото ФБР се е свързало с Ерих Райман много преди мен. Чудели се колко знам. Убедил ги, че е много малко, но дори той остана поразен, когато разбра, че знам още по-малко. Знаеш ли какво ми каза? „Джордж, сбъркал си театъра. Това не е комедия дел'арте. Това е драма от висша класа. Нямах много време, за да научиш сценария.“

— Защо да продължим да четем репликите на другите? Нека се сдобием с нов сценарий за нас.

— И как според теб ще го направим, Пол?

— Ще оставим пресата да го напише вместо нас. Убедих го след половинчасов спор и накрая той отстъпи. Може би копаехме собствените си гробове, но поне щяхме да си осигурим много пищно погребение.

Когато се върнах в хотела, се срещнах за първи път с Арнолд, заместник-шефа на пикалата. Той бе висок, меланхоличен, с конска физиономия и приличаше на привидно сериозен комик от немите филми. Имаше да ми предаде две съобщения. Първото бе покана за коктейл в седем часа на някакъв адрес в Арлингтън. Подписана бе от Л. Клайн. Не познавах никакъв Клайн; Арнолд — също, но поканата била предадена чрез „Бърнардз Блумз“ и било разумно да я приема. Второто съобщение бе лист, откъснат от телекса. На него пишеше: „ЮПИ, Лондон, вторник.“ Текстът бе кратък, но съдържателен:

„Американски турист, идентифициран като Франк Лемиц от Ню Йорк, бе открит тази сутрин застрелян в апартамента си в скъп хотел в Уест Енд. Лондонската полиция търси за разпит млада жена, която е придружавала Лемиц в два известни игрални клуба и която вероятно се е върнала в хотела заедно с него. Още...“

Поне този път Арон Богданович бе казал истината. Накъсах съобщението на парченца и го изхвърлих в тоалетната. Почувствах се като самотен ученик, който съчинява шпионски истории в амбулаторията. Влезе Жулиет. Арлекин диктувал писма, тя имала нужда от компания. Защо не? И аз имах нужда от същото. Тя събу обувките си и се сви на канапетото. Пуснах някаква програма със стари песни по радиото и се настаних в един фотьойл, с вдигнати крака, готов да си почина. Музиката бе приятна, без сълзи, без страст, без дълбочина; разходка по алеята на спомените с някой и друг пристъп на мъка на най-нежните места. Днес Жулиет изглеждаше по-добре, малко по-спокойна и не толкова обърквана. Почувствах се остарял и трябва да ми бе проличало, защото в един момент тя се намръщи и каза:

— Изглеждащ уморен, Пол. Нещо не е ли наред? Не, всичко беше наред. Ребрата ме наболяваха от време на време. Все още не

можех да дъвча бифтек, но както казваше дядо ми, бях достатъчно здрав, за да се ожения за вдовицата Макганигъл. Джордж също изглеждаше добре. Не бе за вярване, че само преди две седмици...

— Пол!

— Какво, скъпа?

— Мисля, че скоро ще се прибера вкъщи.

— Какво мисли Джордж?

— Остави аз да решавам. Предпочитам да не го бе правил.

— Съвет от чичо Пол. Остани още малко.

— Някакви специални причини?

— Да. Днешната прогноза е за много лошо време.

— Не знаех. Веднага щом се върна, Джордж извика Сюзън и започна да ѝ диктува писма. Когато го попитах какво е станало в посолството, той отвърна, че ще ми обясни по-късно. Засегнах се, но не исках да ми проличи. Затова слязох тук.

— Учиш се, нали, скъпа?

— Не го увъртай, Пол, моля те.

— Не увъртам, честна дума. Джордж ще ти съобщи новините, но това е дълга история и ще отнеме време.

— Но ти знаеш.

— Да... И му казах, че ме е продал за парите на Юда.

— О, Пол, не!

— Не бях прав, но го казах. Така че не го укорявай за лошото му настроение... и не бързай да се прибиращ вкъщи.

— Пол, трябва да мисля и за детето и...

— Животът е пред него, а има и кръстник, който е видял много и който ще му помага. Чуй ме, скъпа. Ако се окажеш въвн на дъжда и няма кой да те отведе вкъщи, аз ще дойда. Но ако Коломбина обича Арлекин, е по-добре да се облече и гримира за представлението. Ако не...

— Ролята ще бъде поета от дубльорка, така ли?

— Да, Джули, и има много момичета, които умират да преуспеят в шоубизнеса. Сега защо не се качиш горе, не поръчаш кафе за двама ви и не кажеш на Арлекин да ми отстъпи Сюзън за половин час? Той не може да обсебва персонала, нищо че е президент.

Тя не се подчини веднага. Дойде до мен, седна на страничната облегалка на фотьойла, взе лицето ми в ръце, целуна ме по челото и ми

каза колко мил, нежен и сладък съм бил и че съм най-добрият от всички възможни приятели. Още две думи и щяхме да се търколим на килима. Не съм светец. Бог ми е свидетел! Но това — не, благодаря, скъпа! Бях благодарен за целувката; за комплиментите — също. Изпратих я спокойно до вратата. Опитвах се да се почувствам добродетелен, но не можах.

Когато Сюън слезе, тя застана с ръце на кръста и ме огледа от глава до пети, сякаш бях някаква много рядка и много низша форма на живот. Усмихна ми се бавно със своята нежна, многозначителна усмивка и каза с очарователен глас:

— Трудно е, нали, cheri?

— Не питай, щом знаеш.

— Знам, скъпи. Знам. Колкото по-скоро се върнем всички вкъщи, толкова по-добре.

— Може да стане след цели шейсет дни.

— Ще успееш ли да издържиш толкова дълго?

— Съмнявам се. А ти?

— Не... Кажи ми нещо мило, Пол.

— Сюън, скъпа, защо не се влюбим?

— Ще опитам, ако и ти опиташ.

— Как ще започнем?

— Целуни ме.

После правилата изчезнаха; и макар че и двамата не бяхме във форма, играта бе приятна за един топъл следобед във Вашингтон, окръг Колумбия. Ако искате да се усмихнете на двама души, с отдавна отминала младост, които играят любовни игри в „Ембъси Роу“, тогава на всяка цена се насладете на комедията — и вижте дали ще можете да я изиграете по-добре, когато ви обземе самота.

Точно в седем натиснах звънеца на скромна, но доста красива стара къща в Арлингтън. Вратата бе отворена от едра, бледа жена, чиито очила с рогови рамки ѝ придаваха вид на зъл бухал. Представих се и казах, че имам среща с мистър Клайн. Тя отвърна, че уговорката ми била с мисис Клайн и че въпросната дама била тя. Отведе ме в малка стая, отрупана с книги, списания и разхвърляни купища вестникарски изрезки. В единия от ъглите имаше бюро, което бе в безпорядък, в друг — бюфет с коктейли. Имаше два фотьойла, единият от които бе зает от голяма жълто-кафява котка. Не видях метла с дълга

дръжка, но мисис Лия Клайн приличаше на вещица — едра и пълна, с дебели, изцапани с катран пръсти и силен, дрезгав глас. Коктейлите ѝ се оказаха водна чаша бърбън за мен и евтин ром с кока-кола за нея. След първата дълга глътка тя се зае направо с работата.

— Курт Заперщайн ми каза, че искате да раздухате някаква история?

— Да.

— Факт или слух.

— Донякъде факти, донякъде изводи. Искам, ако е възможно, да произлиза от Лондон.

— Защо?

— Съображения.

— Можете ли да я продиктувате?

— В груб, вид, да.

— Това ми трябва.

— Тя се настани зад пишещата машина, постави лист хартия, запали цигара, пхна я в единия ъгъл на устата си и каза:

— Без коментари, само факти. Окей?

— Окей!... ЮПИ-Лондон разпространи днес по телеграфа историята на някой си Франк Лемиц, американски турист, намерен мъртъв в хотел в Уест Енд. Полицията търси момичето, с което са го видели в два игрални клуба. Това е край на тяхната история. Ето моята. Франк Лемиц беше шофьор на Базил Янко, президент на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. За него се знае, че има връзки с престъпния свят, особено с един гангстер на име Бърни Куниг. Базил Янко е във Франкфурт, където участва в конференция на международни банкери. Следвате ли ме?

— Дори ви изпреварвам. Продължавайте да говорите.

— Една служителка на „Криейтив Системс“, мис Валери Халстрьом, бе убита в апартамента ѝ преди три дни. Случаят е в новините. Следните факти не са: ФБР разследва изтичане на информация от банката данни на „Криейтив Системс“; няколко големи американски компании...

— Кажете ми имената им буква по буква, моля. Казах ѝ ги едно по едно, включително и нашата. Тя удряше по машината, сякаш ѝ бе смъртен враг.

— „Арлекин и Сие“ са били измамани с голяма сума пари чрез злоупотреби с компютърното обслужване, което е поето изцяло от „Криейтив Системс“ и нейните филиали в други страни. Извършителят на измамата в Ню Йорк е известен. Нейното име е Ела Дийн. Умряла е преди две седмици, блъсната от кола, като шофьорът избягал. Тя оставила голяма сума пари, всеки цент от която е бил внесен в банка през последните й три месеца работа. Франк Лемиц е бил един от приятелите й. По стечение на обстоятелствата Базил Янко предлага да изкупи „Арлекин и Сие“. Предложението е публично. Основният акционер отказва да продава. По-дребните все още не са решили. Всичко казано дотук са документирани факти. Можете да ги проверите. Това, което следва, са донякъде факти, донякъде изводи.

— И какви са фактите?

— Всеки по-голям брокер в Ню Йорк е затрупан с поръчки за купуване на акции на „Криейтив Системс“. Някои от най-крупните поръчки идват от клиенти от Близкия изток...

— Петродолари?

— Част от парите са либийски.

— А сега догадките?

— Арабите искат дял от банковата система и промишлеността на САЩ и Европа. Това е известно. Имат парите и силата, за да го получат. Убедени сме, че Базил Янко им помага. Проектът е законен, средствата — съмнителни, а в нашия случай — престъпни. Донесъл съм ви копие от досието, което имаме за неговото минало. Трябва да включите и него в статиите... Край на историята.

— Сега ми кажете защо искате историята да се разчуе?

— Искаме да отслабим натиска върху нас и да увеличим този върху Янко. Искаме пълното му дискредитиране.

— Това желаят и много други хора.

— Данните достатъчни ли са за целта?

— Не, но със сигурност ще разбунят мравуняка. Можете ли да кажете нещо повече за Валери Халстрьом?

— Мога, но няма да го направя. Ако искате да разберете защо, попитайте Курт Заперщайн.

Тя се извърна, за да ме погледне. Всмукна силно от цигарата си. Пепелта падна в скута й и тя я изчисти разсеяно. Попита ме:

— Евреин ли сте?

— Не.

— Това, мистър Дезмънд, е доста опасна история. Може да стане още по-опасна... за вас.

— Знам. Кога ще излезе?

— Днес е петък. Ако имам късмет, в неделя ще бъде готова за Англия. Те ще я разпространят. Ние ще я получим обратно по телеграфа навреме за изданията в понеделник. Също и в Европа. Ще се разхвърчи помия. Може би ще е по-разумно да заминете на един дълъг уикенд.

— Благодаря за съвета. Ще го обмисля.

— Още едно питие?

— Не, благодаря. Изпивам това и си тръгвам. Мога ли да ви попитам нещо?

— Какво?

— Изглежда, че приемате страшно много неща на доверие. Защо?

Тя отметна глава назад и се разсмя — силен и дрезгав мъжки смях, подигравателен и без чувство за хумор.

— Доверие! Не бих се доверила, и на собствената си сестра дори за часа... Ако не ви бяха проверили, нямаше да се доближите и на десет преки от това място! Преди да отпечатам историята ви, тя ще бъде прочетена от експерти. Ако фактите не са верни, с вас е свършено. Ако не ни е изгодно, няма да я публикуваме.

— Тогава ще отида на друго място.

— Където и да отидете, ще ви трябва добър стилист и доброжелателно настроен редактор. В мое лице имате и двете. Не насилвайте късмета си.

— Не искам и аз да бъда насилван.

— Ако ви е страх от мечки, не ходете в гората...

L'chaim!

В хотела бяха оставили съобщение за мен: Саул Уелс пристигнал току-що от Ню Йорк и се забавлявал в бара. Кацнал на един висок стол, прегърбен над чашата си, той приличаше повече от всякога на ченге, мрачен, неспокоен и войнствен. Засия, когато ме видя, и седнахме заедно в един тъмен ъгъл, далеч от ушите на последните

клиенти. Той свали целофана на една нова пура, пхна я в устата си и започна да разказва новините между облаците дим.

— ... Първи доклади от вашите клонове. Методът е същият с малки различия по места. Там, където има забрана за износ на местна валута, са били засегнати само сметки в чужда. В три от случаите, Мексико Сити например, операторите са подали оставка, но все още не сме успели да ги открием. В два те още са на работа — което може да повдигне въпроса, че измамата е била заложена в системата. В Англия имаме късмет. Операторът е жена на име Бевърли Менърз. Напуснала, за да се омъжи — голямо празненство в службата, премия от директора. Жива е и е добре, живее в имение в Съри. Според доклада е бременна в петия месец.

— Това какво значение има, Саул?

— Мисля, че има. Не можем да подложим на тормоз една бременна дама. По-важното е, че съпругът ѝ работи за „Криейтив Системс“ — Великобритания.

— Любопитно.

— Става още по-любопитно. Дамата и съпругът ѝ са съседи и голф партньори на вашия лондонски директор — а мошеническите трансакции са били обяснени с нареждане, дошло по телекса от Женева и подписано от Джордж Арлекин.

— Проверихте ли архива с телексите в Женева?

— Да. Никаква следа. Телексът е бил изпратен от друг терминал.

— Ама че заговор.

— Ако искате да го разплетете, ще трябва да се обърнете към британската полиция.

— Още не. Продължете без тях, докъдето можете.

Не можем да си позволим да отделяме повече хора или да вдигаме повече шум. Как се справихте с ФБР?

— Притиснаха ме здраво. Вие?

— Също.

— Нещо ново?

Разказах му за разговора си с мис Лия Клайн. Той захвапа здраво пурата си и се вторачи в мен с неприкрито учудване.

— Браво! Наел сте тежка артилерия. Във Вашингтон я наричат „Гробокопачката“, защото е погребала много големи имена и е

написала няколко елегантни некролога. Имате късмет, ако тя е на ваша страна. Ако ли не, време е да напуснете града.

— Тя и без това иска да замина, Саул.

Той мигновено застана нащрек и стана много сериозен.

— Щом тя го е казала, мистър Дезмънд, веднага купете билети. Когато Лия започне да стреля от бедро, дори служителите на Белия дом се втурват да търсят прикритие. Тя предупреждава само веднъж — за пръв и последен път.

— Ще говоря с Арлекин.

— Едно предложение, мистър Дезмънд: въздушните връзки с Мексико Сити са добри. Разполагам с доклад за клона ви там. Това е извинение, ако се нуждаете от такова.

— Ще го използвам, ако се наложи. Ако това е всичко, да се срещнем в апартамента ми за закуска. Ще прегледаме докладите заедно.

— Нека се срещнем в кафенето.

— Някакви причини?

— Най-важната. Мис Сюзън ми позволи да огледам стаите ви. В тях е толкова опасно, колкото и във вътрешността на ядрен реактор. Апартаментът на Арлекин е чист, което е странно.

— Не чак толкова. Там непрекъснато има някой. Саул се засмя и направи комични движения с пурата си.

— Ако сте играли там някои игрички, те са ги записали и са се позабавлявали доста.

— Кой са те, Саул?

— Вариантите са два, мистър Дезмънд — ФБР или хората на Базил Янко.

— Кой от тях, Саул?

— Според мен — Янко. Причина: ФБР знае, че Арлекин ще се срещне с посланика си и че вие би трябвало да се срещнете със своя. Така че според мен те ще играят по правилата.

— ФБР ме разпитва в стаята ми тази сутрин.

— Ако се върнат, което вероятно ще направят, кажете им за подслушвателните устройства. Има едно в телефона и друго под масата до канапето.

— Защо не ги махнем?

— Така ще изглеждате невинен, мистър Дезмънд — дори да не сте. Покрай Арон Богданович и Лия Клайн вие играете опасна игра. Това е още една причина, поради която бих желал да заминете за Мексико.

След тази успокоителна забележка се разделихме: Саул — за да прекара вечерта сред приятели, а аз — за да представя отчет за действията си и да убедя Арлекин, че климатът в Мексико Сити е по-здравословен от този във Вашингтон, окръг Колумбия. Не беше лесно. Той се съгласи със сценария, но не желаше да бъде променен от Лия Клайн или някой друг. Освен това трябвало да поддържа връзка с борсата в Ню Йорк. Можело да се наложи отново да разговаря с Хърбърт Бахман. Не искам в никакъв случай Янко да остане с впечатлението, че бяга. Възразих, че така или иначе трябва да посетим Мексико; защо тогава да не го направим през двата почивни дни на уикенда? Плащаме за съвети на специалист; защо да не го послушаме? Към което Джули добави, че би могла да отлети до Акапулко и да отиде на гости на Лола Франк. В такъв случай, ако ни се наложило да се върнем спешно в Ню Йорк, нямало да се притесняваме за нея. Арлекин се съгласи и аз отново слязох долу, за да уредя резервациите с Арнолд. Когато му предадох молбата си, продълговатото му мрачно лице живна и той попита:

— Как научихте, мистър Дезмънд?

— Какво да науча? Това е делово пътуване. Имаме офис в Мексико Сити.

— О!

— Някакви проблеми, Арнолд?

— Никакви. Съвпадение, предполагам. Току-що научих, че един ваш приятел е тръгнал насам и иска да се свържете с него. Ето телефона му. — Той ми подаде картичката и започна да разлиства разписанието на полетите, като в същото време говореше монотонно, без да промени гласа си:

— Предполагам, че ще желаете „Камино Реал“. Същото разположение както тук, нали? Ще им се обадя веднага щом потвърдя полета. А, ето! „Браниф“ излита в 15:15, каца в Далас и Сан Антонио и пристига в 21:30. Първа класа и лимузина на летището? Не, предполагам, че вашите хора ще ви посрещнат. Колко време ще останете? Четири, пет дни? Да кажем седмица. Можете да си тръгнете,

когато пожелаете. Адрес за съобщения? Вашата банка, окей? Ще уведомя приятеля ви за приготовленията. Смешно как стана така, нали?

Колкото повече се замислях, толкова по-смешно ми ставаше — мрачен хумор, който опъва нервите и кара кожата да настръхне. Отново бяхме изправени пред това, което Джордж Арлекин наричаше игри на привидения: шепот в тъмнината, скърцане в ламперията, цяла кабала от знаци и символи, които да объркат непосветения. Бях се насочил към асансьора, когато ме повика един познат глас. Обърнах се и видях на две крачки зад мен мистър Майло Фром. Той протегна ръка за поздрав. Здрависах се разсеяно.

Каза:

— Качвах се, за да се срещна с мистър Арлекин.

— Аз също.

— Надявам се, че не е прекалено късно.

— Достатъчно късно е. А и утре заминаваме за Мексико Сити.

— Доста внезапно, нали?

— Не съвсем.

Асансьорът пристигна и ние провлачихме крачки като двама китайски мандарини, за да видим кой ще влезе пръв. Майло Фром бе много любезен; той спести остатъка от въпросите си за Джордж Арлекин, който си почиваше с кафе и бренди и му отговори с познатата си обезоръжаваща прямота:

— ... Няма нищо чудно, мистър Фром. Мистър Уелс току-що представи доклада си за клона ни в Мексико Сити. Трябва да поговорим с директора и местните акционери. Докато ние работим, съпругата ми ще посети приятели в Акапулко. Някакви проблеми?

— Никакви, мистър Арлекин, просто съм загрижен.

— Радвам се да го чуя. След разговора ми с посланика тази сутрин разбрах, че сме, как да кажа, на вражеска територия. В момента вашият Държавен департамент не гледа с добро око на европейците... О, Джули! Това е мистър Фром от Федералното бюро за разследване. Мистър Фром, съпругата ми.

— Щастлив съм да се запозная с вас, мадам. Извинете, че ви безпокоя в такъв късен час.

— Нещо не е ли наред, Джордж? — Очите й гледаха невинно.

— Напротив, скъпа. Седни при нас. Моля, продължете, мистър Фром.

— Мистър Арлекин, разбирам, че посланикът ви е обяснил политическата обстановка?

— Той, без съмнение, е засегнал и известни елементи на насилие в ситуацията.

— Да.

— Мистър Арлекин... — Той се изкашля свенливо и разигра малка сценка на търсене на подходящата фраза. — Аз... как да кажа, ние... смятаме... можете дори да го наречете наша позиция, която нямам право да разгласявам. Както и да е, вие не се намирате, както се изразихте, на вражеска територия. Може би смятате не без основание, че в лицето на Базил Янко имате личен враг. Ние също смятаме — не мога да заявя официално, че е така — неговата тактика в бизнеса е груба или дори осъдителна, но не можем да се намесим, докато не бъде доказано, че е престъпна. Имаме две убийства и изключително напрегната политическа обстановка у дома и в чужбина. Насилието в нашето общество е ендемично и може да стане епидемично. То може да връхлети и вас. Трябва да ви предупредя, че невинаги ще можем да ви защитаваме. Добре е, че мадам Арлекин също разбира това.

За момент Арлекин остана безмълвен, загледан в дългите си фини пръсти. След което каза с дрезгав глас:

— Не е ли прекалено общо, мистър Фром? От кого сме заплашени?

— Задайте си въпроса, мистър Арлекин, кой ще спечели най-много от смъртта ви. После помислете върху следното: ако вие и вашият екип се превърнете в партизанска група, рискът, който поемате, става двойно по-голям. Знаете ли, че Франк Лемиц е бил убит в Лондон?

— Чухме. Кой го е убил?

— Вие, мистър Арлекин. Вие го убихте с една прибързана дума. — Той се намръщи и разпери ръце в знак на съжаление. — Това се опитвам да ви кажа. Вие сте чужд човек в града. Не разбирате как стоят нещата. Вие сте швейцарец. Идвате от малка, порядъчна страна, където ви трябва разрешително, за да се изкашляте — макар че вие сте толкова добре възпитан, че никога няма да го използвате... Мога ли попитам дали сте осигурил закрила за детето си?

— Поисках полицейска охрана. Получих уверения, че молбата ми е била удовлетворена.

— Надявам се. Простете, мистър Арлекин, но това е Америка от последния филм за американската мечта, който се оказа кошмар в техникolor^[8]. Не ми е приятно да стоя тук и да се извинявам заради страната си — дори за себе си! — но съм готов да го направя, за да ви накарам да видите истината.

— И каква е истината, мистър Фром?

— Законите са безсилни. Силите на реда са още по-безсилни. Някои от тях са корумпирани, но не всички. Корупцията се разпростира, когато доверието изчезва. Умолявам ви да ми се доверите, мистър Арлекин. Вие също, мистър Дезмънд.

Сега беше мой ред. Нямаше да го пропусна; не можех.

— Мистър Фром?

— Да, мистър Дезмънд?

— Вярвам, защото искам да вярвам, че сте честен човек. Ще ми отговорите ли на два въпроса?

— Да, стига да мога.

— Получавал ли сте заповед да подслушвате телефона ми и да инсталирате микрофон в стаята ми?

— Не, не съм.

— А да сте го направил вие или някой от вашите агенти?

Доколкото зная, не.

— Някой го е направил, мистър Фром. Саул Уелс я провери рано тази вечер.

— Провери ли и тази стая?

— Да. Чиста е.

Той поклати бавно глава. Погледна мен, Джордж Арлекин, Джули. Стана, отиде до телефона и бавно и ядосано набра един номер.

— Кал?... Майло Фром е. Знаеш къде съм. Изпрати ми Пит с неговото вълшебно куфарче — веднага!

Седна. Джордж Арлекин наля уиски в една водна чаша и му я подаде. Той отпи бавно и остави чашата прекалено внимателно.

— Виждате ли какъв е проблемът, мистър Фром? — попита спокойно Арлекин. — Трябва да го виждате.

Майло Фром закима — нагоре-надолу, нагоре-надолу — като онези стари порцеланови Буди, които моряците донасят от Сингапур.

— Да... да... да. Виждам го, мистър Арлекин. В момента не знам какво трябва да направим. Но едно нещо е сигурно: когато пристигнете в Мексико Сити, трябва да бъдете много, много внимателни.

Напуснахме Вашингтон безславно. От мрачното оловно небе валеше дъжд. Масовото изселване за уикенда бе започнало и ние бяхме още четири овце, които трябваше да минат през дезинфекционния разтвор и да бъдат натоварени, колкото е възможно по-скоро. Ръчният ни багаж бе претърсен, накараха ни да минем през врата-детектор; дрехите ни бяха опипани и бяхме изследвани със сонда-металотърсач и останахме наблъскани в кошарата, докато хората от службата за сигурност претърсваха самолета за смъртоносни устройства. Като добри овце си казахме един на друг, че одобряваме грижите, които се полагат, за да останем живи. Обсъдихме насилието, което водеше до необходимостта от тези предпазни мерки и се оставихме с пълна вяра в ръцете на нашите по-възрастни събратя и въоръжените ни овчари. С годините вярата ми бе станала по-крехка; така, след като веднъж се качих на борда, изисках порцията си коктейли и се потопих в доклада на Мендоса относно забележителната кариера на Базил Янко.

Първата част съдържа обичайния фолклор: син на бедни емигранти от Бохемия, той продавал вестници и разнасял бакалски стоки, за да плати образованието си, и благодарение на волята и способностите си си проправил път в новата наука на компютърните технологии. Кариерата му в гигантските компании била бърза и без нито едно петънце. Плащали му добре. Той пестял. Пестеливостта бе единствената по-характерна черта от личния му живот. Не се обвързвал политически и очевидно не изпитвал особена необходимост от приятели. Подчинявал се, без да се оплаква, на дисциплината на корпоративната общност. Не е търсил протекции. Бил безпощаден към подчинените си. Отказвал да участва в интригите в компанията. Едно негово документирано изказване представляваше недвусмислена присъда по време на спор в ръководството: „Ние правим мозъци и учим хората как да ги използват. Поне веднъж използвайте вашите собствени.“

Бил на тридесет и две, когато напуснал гигантите, за да направи сам един такъв. Чистата му стойност тогава била четвърт милион долара, с които купил една трета от малка фирма за обработка на данни. Още същата година се оженил за дъщерята на своя старши

съдружник. На следващата тя заминала за Невада и се развела. Тя също участваше в досието с едно леко истерично описание на характера му: „Той не беше жесток. Той не беше мил. Той просто не беше там. Омъжих се със звезди в очите, но това, което в действителност видях, бяха мигащи светлини и въртящи се ленти... Когато протягах ръка към него, докосвах единствено изпечен емайл. Той не беше човек. Той беше механично чудовище.“

Шест месеца преди развода Базил Янко основал компания, наречена „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. Тя не правела нищо друго, освен да съществува. Шест месеца след развода старшият съдружник умрял от свръхдоза барбитурати. Носели се слухове за скандал: злоупотреби със сметки, промишлен шпионаж, продаване на информация на конкуренти на клиентите. Покойният отказал да се защитава. Базил Янко го защитил достатъчно смело, за да си изгради репутация на справедлив, верен приятел и да запази най-важните клиенти. После „Криейтив Системс Инкорпорейтид“ изкупила компанията на изключително изгодна цена. Базил Янко я притежавал изцяло. Сега вече можел да предложи самостоятелните услуги на един гений, без да робува на по-нисши духове. Гигантите започнали да му възлагат поръчки. Той разширявал дейността си бавно, но с неумолима увереност, купувал таланти, продавал идеи, винаги изпълнявал договора си добросъвестно.

Променил се и начинът му на живот. Заживял по-богато, намерил си по-скъпи развлечения, но в същото време се оградил с атмосферата на Фаустовска мистерия. Това му навлякло критики, защото предполагало шарлатанство, но се изплатило с лихвите, когато шарлатанинът доказал по безспорен начин, че е истински вълшебник. Могъщи компании финансирали неговите проучвания. Високопоставени мъже търсели съветите му и той на свой ред им предоставял инструменти на властта.

Оженил се за дъщерята на един от тях — тридесетгодишната не особено красива Джейн, за която се говорело, че обича малки момичета, но била достатъчно богата, за да си позволи ексцентричността. Тя загинала, когато натиснала стартера на своя скутер на езерото Тахо^[9] и бензинът избухнал. По това време Базил Янко бил в Ню Йорк. Долетял, за да изрази скръбта си над гроба ѝ, да

вземе парите от застраховката и да легализира завещанието, направено три месеца преди това, което го обогатило с осем милиона долара.

Тогава започнал да разширява компанията си, като поглъщал по-малки фирми, обирал активите им, запазвал най-добрите им служители, а останалите подхвърлял на конкуренцията. През щастливите дни в средата на шейсетте, когато всеки малък крал плащаше цяло състояние за невидими дрехи, Базил Янко предложил акциите си на борсата, от което направил още едно състояние. Купил хардуер. Нахлул в Европа, купувайки акции и недвижими имоти, съюзявал се и изграждал дъщерни компании. Носели се злонамерени слухове, че и той продавал: информация в замяна на големи дялове от европейски предприятия. Докладът на Мендоса изброяваше няколко случая, но те се основаваха на недостатъчни доказателства. Ето един зловещ пример: европейска фармацевтична фирма била обвинена в кражба на тайни и три дни след това високопоставен аналитик от „Криейтив Системс“ бил убит при автомобилна катастрофа в Долomitите^[10].

В известен смисъл това бе стара изтъркана история: нова версия на онези за тютюневите барони, петролните императори и търговците на оръжие. Знаете, че е било точно така. Но ще ви струва цяло състояние и ще ви бъдат необходими три живота, за да го докажете. И ако успеете, никой няма да ви награди с медал — дори да сте жив, за да го получите... Което е хубаво, стига да се е случило вчера и с някой друг. В действителност се случваше днес, на нас. Момчетата от занаята го знаеха; но след като това не засягаше собствените им джобове, въобще не ги интересуваше. Ако ние спечелим, те дори могат да се почувстват малко неудобно. Ако загубим, ще продължат да обядват с Янко в „Бенкърз Клъб“ и да ни отпишат с дежурния епитаф: „Това е бизнесът.“

Светна лампичката за коланите. Стюардесата ни съобщи, че кацаме в Далас, където убили Джон Кенеди, погребали истината заедно с убиеца му и всички заживели щастливо.

---

[1] Саймън Пюър — герой от пиеса на С. Сентливър; в случая означава привидно чист, лицемерен. — Б.пр. ↑

[2] Потомак — река в Източната част на САЩ, разделя Западна Вирджиния, Мериленд и Вирджиния, дълга около 462 км. — Б.пр. ↑

[3] Центурион (лат.) — стотник, началник на отряд от сто войници в древноримската войска. — Б.пр. ↑

[4] Кемпетай — японската тайна полиция по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[5] Cervelli al buro (итал.) — мозък с масло. — Б.пр. ↑

[6] Forces de frappe (фр.) — бойни отряди. — Б.пр. ↑

[7] Левант — земите в Източното Средиземноморие, по-специално Сирия, Ливан и Израел. — Б.пр. ↑

[8] Техниколор (Technicolor) — трицветен процес на снимане в киното. — Б.пр. ↑

[9] Тахо (Tatyoue) — езеро в Източна Калифорния и Западна Невада, в планините Сиера Невада. — Б.пр. ↑

[10] Доломити — планинска верига в Северна Италия, част от Алпите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Докато пресичахме Рио Гранде, аз спях и сънувах. Събудих се и видях Попокатепетл — суров и покрит със сняг на фона на звездното небе. Под него се намираха по-малки върхове и езера от мрак, изпъстрени със светлините на селата. Далеч напред се простираха неясните очертания на Мексико Сити — златист отблясък, който проникваше през смога и се издигаше високо нагоре в звездното поле. Имах странното усещане за свобода и облекчение, сякаш бях излязъл от дълъг тунел и стъпил в огромна, но приветлива пустош. До мен Съюзът сияеше от същото внезапно учудване и възбуда. Тя държеше ръката ми и бърбореше като дете, пълно с фантазии и полузабравени истории: пернатата змия, златният град в езерото, хората, за които времето било свещена тайна, Кортес, който бил приветстван като бог, но бил прекалено много човек, за да го разбере.

Джордж Арлекин дойде да изживее този миг с нас. Захласна се по миниатюрните светлини в огромните долини: малки хранилища на националната памет, които никога няма да бъдат запазени. Защото тези, в чиито ръце са, не могат нито да четат, нито да пишат и техният език ще умре с тях. Той говори за особената амнезия, която засяга човешката раса — мъдростта, придобита за цяла епоха, отива на вятъра само за едно поколение. Увиснали между небето и земята, ние видяхме незабравими гледки и задържахме за момент в ръцете си звезден прах.

Когато кацнахме, гледките се разтвориха в остър смог; звездният прах се превърна в земен, с песъчинки между пръстите и жажда в устата. Изнизахме се през паспортния контрол като каторжници, оковани с обща верига. Чакахме като търпеливи пеони за багажа и митницата. Бяхме притиснати сред разпенено море от мъже, жени, деца и разнороден добитък. Точно преди да започнем да крещим от отчаяние, морето се разтвори и Хосе Луис Мирамон де Веласко ни поздрави с добре дошли в земята на ацтеките.

Според нашата картотека той бе тридесет й пет годишен, ерген, възпитаник на Националния автономен университет и Харвардската школа по бизнес администрация, член на старо семейство на *gachupine*^[1] — което означава, че предците му носели обувки и говорили кастилски, докато останалата част от населението била боса и говорела нахуа и развален испански. Това означаваше също, че той е богат, благороден и горд като Луцифер и може да премине със завързани очи през лабиринта на мексиканската администрация.

Приветства ни вежливо. Представи ни в хотела с кралска пищност. Предостави себе си, услугите си и дома си на нашите желания. Видях, че жените пребледняха от учудване — как е възможно такъв красив и истински мъж да остане ерген толкова дълго. Въздържах се да отбележа, че един богат *gachupine*, който ръководи инвестиционна банка в Мексико Сити, се нуждае от жена дотолкова, доколкото има нужда от пулке и тамали^[2] за вечеря.

Преди да си тръгне, той помоли за личен разговор с Арлекин и мен. Бил оскърбен от случилото се в банката, не можел да спи спокойно, докато не бъде възстановено доброто му име. Като знаех колко силно развито е чувството му за гордост, се уплаших да не се изправим пред едно повторение на Лари Оливър в кастилски вариант. Точно обратното, той бе загрижен най-вече за Джордж Арлекин.

— ... Бил си болен, приятелю. Чудовищно е, че толкова скоро след това трябва да бъдеш въвлечен в тази... тази *sofisteria*^[3]! Но такъв е бизнесът на янките. Ако не продадеш по тяхна цена, започват да те преследват, да те плашат със съдебни процеси, а в личния ти живот започват да се ровят шпиони. Е, поне тук можем да ги спрем. Претърпели сме щети. Ти трябва да знаеш това най-добре. Казват, че сме купили акции от „Криейтив Системс“, че сме сключили договора за услугите им; че ако сме в конфликт с тях, грешката е в нас, а не в тях... Утре ти и мадам Арлекин сте поканени на обяд с Педро Галвес и други двама от вашите мексикански акционери. Галвес е силен характер. Убеди го и си спасен. Нуждае се от инвестиционни фондове за няколко мини и нови пътища. Предпочита да ги получи от Европа или Япония, отколкото от север. Тук има оттенъци, които се долавят и интерпретират трудно. Нашите корени са в Европа и в древния живот на тази страна. Ние сме верни на самите себе си. Нашата враждебност идва чак от Аламо^[4]. Още не сме простили на самия Ернан Кортес...

Извинете, че не се изразявам достатъчно ясно. Има и нещо друго — трудно ми е да го кажа, но трябва... — Той замълча с молба да го извиним за момент, докато подреди обърканите си мисли. После започна:

— Джордж, приятелю, бях глупак!

— Това е широко разпространена болест, Хосе — отвърна с усмивка Арлекин. — Всички страдаме от нея.

— Този път страдащият си ти, Джордж. Последните два дни работих с твоите детективи в банката. Установихме, че операторът, подал неверните команди, е едно момиче — Мария Гусман, която напусна през януари. Казах на детективите ти, че тя е заминала и вероятно ще бъде много трудно да я открият... Излъгах.

— Убеден съм, че си имал сериозни причини, за да кажеш това, Хосе.

— Ще оставя на теб да прецениш. Тази Мария беше... е... много привлекателна жена. За известно време аз... ъ-ъ... излизах с нея. После, когато намеренията ѝ станаха сериозни, аз я напуснах. Това беше през, ами, септември — октомври миналата година. Тя, естествено, остана при нас. Справяше се добре с работата си. Беше добре платена. После, през януари ми събщи, че иска да напусне. Предложили ѝ работа в „Петролеос Мехиканос“. Дадох ѝ отлична препоръка и я освободих. За мен това бе щастлива развръзка. Не е лесно, когато всяка сутрин срещаш някоя стара приятелка... а и Мария не улесняваше нещата!

— Ти си идиот — каза кротко Арлекин.

— Знам. Ще получиш главата ми на тепсия, ако пожелаеш.

— Предпочитам фактите, Хосе.

— Имам ги, Джордж. Преди да ти ги съобщя, искам да ми направиш една услуга — нямам право да те моля, но го правя. Няма никакво съмнение, че момичето е виновно. Моля те да не я предаваш на правосъдието. Можеш да разбереш защо само ако си бил някога в мексикански затвор. Ще компенсирам загубите ти със свое имущество. Но те умолявам...

— Още ли я обичаш, Хосе?

— Боже мой! Не! Мисля, че тя е една глупава кучка, но аз бях по-глупавият от двамата.

— Много добре! Никакви обвинения. А твоите пари, Хосе, са последното нещо, от което имам нужда. Сега с какво разполагаш?

— Самопризнания на испански, превод на английски и две снимки, всичко е нотариално заверено.

— Как ги получи?

— Предпочитам да не ме питаш, Джордж. Не се гордея с това. Просто виж документа.

Джордж Арлекин го прочете бавно, след което ми го подаде. Заявлението бе кристално ясно.

„... Влюбих се в мъж, който не ме обичаше. Когато ми каза, че между нас всичко е свършено, се почувствах неловко, обидена, ядосана, но останах на работа, защото знаех, че това ще го засрами, макар че не ми стана по-добре. Един ден в банката дойде млад мъж, за да провери как работи компютърната система. Казваше се Питър Фърмин. Беше пристигнал в Мексико за един месец, за да посети клиентите си. Покани ме на вечеря. После започнахме да се срещаме редовно. Влюбих се в него. Станахме любовници. Каза, че искал да се ожени за мен, но първо трябвало да се разведе, а това щяло да струва скъпо. Не можех да му помогна. Тогава той ми каза, че ако вложи определени команди в компютъра, ще получи пари — десет хиляди долара. Каза, че това не било престъпление. Нямало да открадна нищо. Когато го откриели, съм щяла да погодя голям номер на Хосе Луис, защото той щял да отговаря. Съгласих се, но отказах парите. Дадох ги на Питър за развода. Той замина. Никога повече не го видях. Писах му много пъти до компанията и на адреса му в Калифорния, който ми бе оставил. Всички писма бяха върнати — получателят неизвестен. Никой не повдигна въпрос за инструкциите в компютъра, но през януари реших, че трябва да напусна. Всичко, което ми остана от Питър Фърмин, са няколко негови фотографии, които заснех една неделя в «Чапултепек Парк». Заявявам и потвърждавам, че тези показания са верни и са направени по моята свободна воля в присъствието на...“

Едната снимка бе на млад мъж, облечен в летни всекидневни дрехи, застанал до продавач на балони. На другата той бе приклепнал с едно малко индианско момиче, което му подаваше цвете. Изглеждаше весел и безгрижен като всеки проспериращ служител, излязъл с момичето си в летен следобед. Бях ги виждал с десетки и в десетки градове, но... но...

— Познаваш ли го, Пол?

— Не мисля. Но ми прилича на някой.

— Знам кой е — каза Хосе Луис Мирамон де Веласко. Усмихна се смутено и сви рамене извинително. — Свърших малко детективска работа. Подписал е едномесечен договор за наемане на апартамент — един от онези, които се дават под наем мебелирани на туристи и бизнесмени. За да направи това, той е трябвало да покаже паспорт и да представи служебна препоръка. Истинското му име е Александър Дагън и работи в „Криейтив Системс“ — Лос Анжелос. Казах ви, че момичето е постъпило глупаво. Могла е сама да открие тези неща.

Тогава си го спомних: наивният млад мъж в бара на хотел „Бел Еър“, който мислеше, че слънцето изгрява и залязва по заповед на Янко и че от небето падат премии и опции за ценни книжа. Започнах да говоря възбудено, но Джордж Арлекин ме прекъсна по средата на изречението.

— Това е добре, Пол, много добре, но съвсем не е убедително. Остави... Благодаря ти, Хосе. Джули и аз ще обядваме утре с Галвес и ще се срещнем в понеделник сутринта в банката. Разбрано?

Той разбра. Беше смирен, но не забрави достойнството си. Изрече спокойно няколко кратки фрази на благодарност и се поклони като придворен, чиято смъртна присъда е била отменена току-що.

Джордж Арлекин се отпусна на стола си и въздъхна отегчено.

— Това е, но по божията милост... а, Пол? Той ще носи безразсъдството си дълго време като власеница на отшелник.

— Няма никакво значение как ще я носи, Джордж.

Той ни предостави първото солидно доказателство срещу Базил Янко.

— Грешка! Разполагаме с непотвърдените показания на една разочарована жена.

— Хайде, Джордж! Ако поставим Александър Дагън на подсъдимата скамейка и той бъде разпитан въз основа на този документ, това ще предизвика сензация.

— Как ще го поставим там, Пол?

— Като бъде арестуван по обвинение в заговор с цел измама.

— Измамата е била извършена в Мексико Сити. Не може да бъде екстрадиран без доказателства за извършване на престъпление. Не можем да направим това, без да обвиним Мария Гусман, което

обещахме да не правим. Не, Пол. Нашият приятел Хосе Луис е човек със стил. Той се оневинява и обвинява едно момиче, обаче прави така, че то да не бъде призовано да свидетелства. Поднася ни името на човек, когото не можем да подведем под отговорност. Какво мислиш за това?

— Мисля да се обадя на Саул Уелс, да му изпратя копия от показанията и снимките и да започне да разследва Алекс Дагън.

— Това ли е всичко?

— Това е най-доброто, за което мога да се сетя в полунощ след тежък ден.

— Тогава ще ти дам нещо, върху което да помислиш, Пол. Човек не може да влезе в банка като телефонен техник и да каже, че е дошъл да провери компютърната система. Той се обажда, за да си уреди среща. Той се представя на директора. Пълномощията му се проверяват при източника и от документите му за самоличност...

— Значи Мария Гусман е излъгала?

— Не. По-скоро Хосе Луис е проявил небрежност. Разговарял е по телефона с някой си мистър Питър Фърмин от „Криейтив Системс“, определил му среща и според добрата латинска традиция се доверил на посетителя си.

— Самият той би ли могъл да бъде съучастник?

— Не, Пол, прекалено богат е и не му е необходимо.

— В такъв случай той е прекалено богат и за нас, Джордж. Отърви се от него.

— Още е рано, Пол. Нека запази доброто си име. Нуждаем се от това не по-малко от самия него. Това е друга страна. Животът тук не е само бизнес. Стилът също е важен!

Вероятно беше прав. Бях прекалено уморен, за да споря. Можех да кажа само, че с петнадесет милиона долара можеш да си купиш много стил и че директор, който не успява да стои настрана от персонала, въобще не е в моя стил. Което, разбира се, си беше чисто лицемерие, защото, когато се върнах в апартамента си, заварих Сюзън, издокарана с най-хубавите си дрехи, в очакване да ѝ покажа Мексико Сити събота вечер.

Събудих се мъртъв и попаднал в ада с уста, пълна с горещи въглени. Освен това бях ослепял, което очевидно бе проява на милост.

Определено не бях глух, защото телефонът изтезаваше ушите ми. Най-накрая го намерих и издадох нечленоразделен звук.

Обаждаше се един отдавнашен обитател на ада.

— Добро утро, мистър Дезмънд! Тук е Арон.

— О...

— Очаквах да ми се обадите снощи.

— Пристигнахме късно.

— И се позабавлявахте до още по-късно. Тя е привлекателна жена.

— Ще ѝ предам.

— Искам да ви видя днес.

— Къде и кога?

— Знаете ли къде се намира Площада на трите култури?

— Ще го намеря.

— В три часа пред вратата на църквата.

— Ще бъда там.

— Сам, мистър Дезмънд.

— Както кажете. Да знаете добър лек срещу махмурлук?

— Най-добрият — не пийте! Особено текила. *Hasta luego, amigo!*

Нямаше друг лек срещу живота, освен да умра, така че бях принуден да страдам. Избръснах се с трепереща ръка, изкъпах се бавно и се облякох мъчително, опитвайки се да не обръщам внимание на подскачащите в черепната ми кутия дяволчета. Когато най-накрая изминах дългото разстояние до хола, заварих Сюзън невероятно свежа, облечена за излизане, да маха салфетките от подноса със закуската. Тя издаде тихи звуци на съжаление, извини се, че ме е държала до толкова късно и започна да ме разглежда като Горгона, докато изяждах това, което тя със задоволство нарече „цивилизована закуска“. После, когато усетих първите слаби признаци на живот, тя заяви, че съм имал нужда от чист въздух и движение. Възразах, но напразно, че единственият чист въздух е този в хотела и че на седем хиляди фута надморска височина е прекалено разреден, за да се чувствам добре. Успях да отложам мъчението с половин час, като се обадох на Саул Уелс и го осведомих за Александър Дагън. Спечелих още десет минути, като се отбих при Арлекин и Джули. След това, все още негодуващ, бях изтикан сред неделния блясък.

Мексиканците ще ви кажат, че столицата им е град, в който има всичко — бедни, богати, паметници, църкви, история, болести, животни, деца, колорит, шум, легенди, полиция, призраци, туристи и стотици различни езици. Опитайте се да поемете това наведнъж и ще се окажете заслепени и останали без дъх. Приемете го бавно, крачка по крачка, споделете го с жената до вас и тогава мозайката ще започне да придобива смисъл. Ацтеките са все още там, вървят по асфалта, който крие старата им столица Теночтитлан^[5]. Конкистадорите са все още там, карат мерцедеси и фиати и живеят като богове на хвърлей място от влажни бордеи. Девата от Гваделупа все още над този най-католически от всички градове и богът-змия все още живее дълбоко в народната памет. Влезте в някой сенчест двор, седнете на някоя каменна пейка и ще се почувствате като в старата Севиля. Надникнете в някое мазе и ще видите куп нещастници, по-безнадеждни и от онези, които очаквали сърцата им да бъдат изрязани на свещената пирамида. Вземете участие в някой директорски съвет на индустриалци и те ще ви кажат, че в недрата на земята има повече богатства, отколкото е сънувал Монтесума. Купете балон, хвърлете монета на музикантите и те ще ви посвирят за нея и ще ви убедят, че няма друго място, където да прекарате по-весела неделя.

Настъпи мигът, когато дори Сюън се предаде и седнахме в едно кафене да пийнем студена бира. Наблюдавахме минаващото покрай нас множество и се чувствахме приятно отдалечени от всичко това.

Изведнъж Сюън каза:

— Пол, имам чувството, че ни наблюдават.

— Естествено. Ние сме чужденци, бледолики...

— Говоря сериозно, Пол. Не поглеждай натам, но един мъж стои до една червена кола от другата страна на улицата. Тази сутрин го видях поне на четири различни места.

— Как изглежда?

— Сравнително млад, облечен в сини панталони и бяла риза, разкопчана на врата... Идва един фургон. Когато мине покрай него, ще ти кажа да се обърнеш... Сега!

Извърнах се със стола си така, че заставах с лице към улицата. Когато фургонът отмина, го видях да пуши цигара облегал на един уличен стълб. Можеше да е някой неделен безделник, който заглежда момичетата, само че момичетата бяха зад гърба му, на тротоара.

Повиках сервитъора, платих сметката и тръгнахме бавно надолу по Пазео де ла Реформа. Онзи хвърли цигарата и пресече бързо улицата срещу кафенето. След петдесет метра спряхме и магнахме на едно такси. Той все още беше зад нас. Когато потегляхме, успях да го видя как се оглежда като обезумял за друго такси. Сюън бе разтревожена.

Опитах се да я успокоя с едно предположение.

— Арон Богданович е в града. Днес ще се срещнем. Вероятно някой от неговите хора.

— А ако не?

— Тогава някой е наел много некадърен шпионин.

— Пол, какво става с нас? Вече не мога да позная никого, дори самата себе си. Ние сме като герои на Кафка, живеем в свят на загадки, алюзии и незначайни ужаси. Не трябва да се предадем в неговата власт. Никой от нас — особено Джордж. Защо, Пол... Защо?

Трудно ми бе да отговоря на такъв въпрос в раздрънканото такси, което летеше с главоломна скорост надолу по Пазео де ла Реформа. Изчаках да се върнем в хотела и да се потопим в спокойствието на нашия малък несигурен рай.

— ... Сюзи, не мога да кажа, че знам верния отговор — или въобще някакъв отговор. Най-много, което мога да направя, е да го обсъдя с теб, както се опитвам да го обсъдя със самия себе си, както и Джордж се опитва да го обсъди. Попитай ме дали „Арлекин и Сие“ струва колкото един човешки живот и ще ти кажа, че не струва. Попитай ме дали имаме право да седим тук, в „Камино Реал“, докато навън дванадесет деца са наблъскани в някое мазе, а баща им не може да си намери работа, за да ги изхрани: разбира се, че нямаме. Ние не сме прави. Системата е грешна и тя се руши под краката ни. Като този град, който плува върху езеро от нечистотии. Ако помпите се повредят, улиците ще потънат в мръсотия... Ние се опитваме да накараме да проработи това, което не може да проработи. Опитваме се да ограничим терора, докато създадем по-добър живот за всички. Някои казват, че това не може да стане; по-добре било да хвърлим всичко във въздуха и да започнем отначало. Това е илюзия, по-голяма и от Утопия, защото след експлозията мародерите ще се върнат, ще се върнат и експлоататорите, и робите. Това е ужасен парадокс — смирените ще наследят земята, но тираните и убийците ще я управляват. В известен смисъл те изпитват нужда един от друг. Действието предизвиква

противодействие. Започнеш ли да се биеш, някой или нещо ще загине. Смъртта ражда вендата. А повечето хора са прекалено объркани, за да видят какво става край самите тях. Позволи ми да ти разкажа нещо, което не съм казвал на никого. Участвах във войната в Пасифика. Защиствахме позиция в подножието на един хълм в Нова Гвинея. Японците ни обстрелваха в продължение на три дни. На следващия щяха да ни пометат. Получихме заповед да се оттеглим заедно с ранените. Измъкнахме повечето от тях. Двама бяха ранени толкова тежко, че не можеха да бъдат преместени. Само няколко часа ги делиха от смъртта. Ако ги вземехме, щяха да страдат от непоносими мъки, без да има защо. Ако ги оставехме, щяха да бъдат заклани при първата атака. Помолиха ни да ги убием. Аз ги убих — двама приятели! Правилно ли постъпих или не, Сюзи? Никога не съм знаел. Нямаше кой да ми каже тогава или след това. Идва момент, когато разумът ти изневерява и единствено сърцето те води... Съжалявам, момичето ми, не мога по-добре.

Тя не отвърна нищо. Дойде до мен, наведе се, целуна ме по устните и излезе от стаята. Погледнах часовника си. Беше два и половина: време да се освежа и да се срещна с човека, който знаеше всички отговори, защото спеше в гроб.

Площадът на трите култури носеше това име съвсем уместно. Той лежи в очертанията на древния Тлателолко, където се е състояла последната кървава сеч над ацтеките. Мраморна плоча отбелязваше събитието и иронията на последиците от него.

„На 13 август 1521г. Тлателолко паднал под мощта на Ернан Кортес. Това не било нито триумф, нито поражение, а мъчителното раждане на една смесена раса, която е днешното Мексико.“

Днешно Мексико е прославно от квартали от стомана и бетон, неизразителни и безлични. Споменът за ацтеките е съхранен в големите пирамиди от дялан камък. Между тях двете, по-висока от пирамидите, но по-ниска от бетонните сгради, стоеше „Църквата на

Спасителя“ с различните по големина кули и назъбени стени, които ѝ придаваха мрачния вид на крепост.

Когато пристигнах, площадът бе пуст. Тези, които можеха да си позволят да се хранят, седяха по масите. Тези, които не можеха, дремеха в следобеден сън или флиртуваха лениво по поляните на „Чапултепек Парк“ в очакване на началото на коридата. Арон Богданович седеше спокоен и навъсен на стъпалата на църквата, дъвчейки стрък захарна тръстика. Изчистих от праха едно място за себе си и седнах до него.

Той ме поздрави хладно и се зае веднага с работата.

— Чух, че сте бил зает. Разкажете ми.

Разказах му ден по ден, час по час. От време на време ме прекъсваше и молеше да повторя някоя фраза или да пресъздам атмосферата. През по-голямата част от времето той седеше и дъвчеше захарната тръстика, вперил безизразен поглед в пирамидата пред нас. Когато свърших, захвърли стръка, изплю кашата в праха и каза спокойно:

— Предадох статията на Лия Клайн. Зае половин страница в тазсутрешните лондонски вестници. Реакцията беше бурна. Ню Йорк ще я отпечата утре.

— Доволен ли сте?

— То ви помага — а за това именно ми плащате.

— Как ще реагира Янко?

— Той вече реагира. В момента пътува обратно към Ню Йорк.

— ФБР ни предупреди да очакваме неприятности в Мексико Сити.

— Били са прави.

— Колко знаят?

— За кое, мистър Дезмънд?

— Франк Лемиц, например, и Валери Халстрьом.

— По-малко от мен, повече от вас.

— Тогава кажете ми всичко, по дяволите.

— Не се ядосвайте, мистър Дезмънд. Това помрачава разсъдъка. Казвате, че вие и вашата приятелка сте били проследени тази сутрин. Опишете мъжа още веднъж.

Описах го.

Богданович се намръщи и поклати глава.

— Не го познавам. Моят човек също не го е разпознал.

— Аз не видях вашия човек.

— Ако го бяхте видял, той нямаше да работи за мен. Както и да е, по-добре да ви кажа сега: неприятностите ви ще започнат от момента, в който Янко се върне в Ню Йорк. От утре двамата с Арлекин ще имате телохранители — денем и нощем. И не искам никакви възражения — нито от вас, нито от него. Ако жените излязат, заедно или сами, също ще бъдат придружавани.

— Щом казвате. Какви са новините за Тони Тезориеро?

— Накарахме го да дойде тук, в Мексико. Искам вие и Арлекин да се срещнете утре с него. Дотогава би трябвало да бъде готов.

Не разбрах какво иска да каже. Зяпнах го глуповато. За първи път той се усмихна със студената си усмивка.

— Контрактът за убийството на Валери Халстрьом е бил сключен в Мексико Сити. Тук е център на подобни сделки. Чрез приятели ние му съобщихме, че желаем да обсъдим още един контракт. Платихме му пътните, дадохме му пари за ежедневни разходи и го посрещнахме на летището. Оттогава той почива в една хазиенда в провинцията.

— Защо сме ви необходими ние?

— Това е част от стратегията. Освен това ми дължите пари. Бих желал да получа четвърт милион в долари.

— Бяхте споменал сто хиляди.

— Разходите бяха големи.

— Нуждаем се от двадесет и четири часа, за да съберем доларите.

— Добре. Тогава вдругиден. В девет сутринта ще изпратя лимузина, която да ви вземе от хотела. Мястото е на около петдесет мили оттук. Ще ви инструктираме, когато пристигнете.

— Бих желал да поговорим за Алекс Дагън. Саул Уелс го разследва. Чудя се дали е достатъчно.

— Защо да не е?

— Да кажем, защото Саул е обикновен детектив.

— А нашите методи са по-различни.

— Нещо такова.

— Можете ли да предложите някой, който според вас ще се справи по-добре?

— Ами... не.

— Добре! Разберете, мистър Дезмънд, необходимо е много време, за да обучим някой на нашата работа. Много малко хора се оказват подходящи. Вие мислехте за Франк Лемиц, нали? Казах ви, че моите хора ще се срещнат с него в Лондон. Момичето, което полицията търси, работи за нас. Ние също я търсим. Смятаме, че е мъртва. Когато са се върнали в хотела след обиколката из клубовете, някой ги е очаквал в спалнята. Този някой е застрелял Лемиц и е извел момичето ни от хотела с опрян в гърба пистолет.

— Защо не е убил и нея?

— Постъпил е правилно. А и биха могли да накарат момичето да проговори. Нищо не е толкова просто, колкото изглежда. Купувате петрол от Либия, за да могат самолетите ви да летят. Либийците дават паспорти и убежище на тези, които ги взривяват. Обучаваме войници на шаха и на летището в Лод японски фанатици убиват хора... В Израел има евреи, които шпионират в полза на сирийците. Британците не ни изпращат части за нашите танкове, докато техните войници загиват в Ълстър от терористи, обучени от арабите. Базил Янко заговорничи като някой дон от мафията, а Чичо Сам го обогатява чрез договори, свързани с отбраната. Не ми казвайте как да си върша работата, мистър Дезмънд. Дори аз все още се уча! Що се отнася до Саул Уелс, оставете го да работи както намери за добре. Ще му телефонирам и ще му кажа какво да прави с Алекс Дагън — а то е, да се погрижи да остане жив! — Той омекна за един безкрайно кратък миг и зърнах, или поне така ми се стори, човешки проблясък в очите му, но веднага добави сардонично: — Погледнете фактите в лицето! Войната продължава дори когато оръдията мълчат. Ако искате вашите пари да ви донесат печалба от двадесет процента, няма да ги дадете на някое сиропиталище, ще ги инвестирате при онези, които произвеждат оръжие, за да запълват сиропиталищата. Вторник сутринта, в девет часа парите да бъдат готови!

Той си тръгна, а аз останах и го наблюдавах как слиза по бетонната площадка и покрай пирамидата на ацтеките от другата страна на площада. Подтикнат от внезапен порив, влязох в църквата. Вътре бе прохладно. Тя бе феерия от стенописи и барокови орнаменти, но въпреки това бе спокойна, сякаш цялата страст, която я бе създала, е била изчерпана и е останала само загадката, все още неразрешена,

вечно неразрешима. Не можах да се помоля. Нямах какво да възхваля на този свят — най-малко себе си! Нямах какво да поискам. Притежавах всичко, което можеше да се купи с пари — и то пак не беше достатъчно. Ако Арон Богданович беше прав, нямах надежда — само отлагане на неизбежното зло. Съществуваше вяра: едни умираха заради нея, други пък убиваха. Любов?... Да, имаше и любов: особена, противоречива, безкористна, благородна или перверзна, но тя съществуваше, последната преграда пред хаоса. Коленичих, зарових лице в ръцете си и с малкото любов, която бях успял да съхраня, се потопих в един измислен свят.

Привечер всички се срещнахме на чашка в апартамента на Арлекин. В продължение на двадесет минути Жулиет монополизира разговора с разказа за обяда си с хидалгосите на Нова Испания.

— ... За, Бога, Сюзи! Сякаш бях попаднала в ръцете на Бог, а не на мексикански матрони! Колко деца имам и дали не очаквам други? Съпругът ми верен ли ми е и как в Женева уреждаме въпроса с любовниците? А дъщерите! Трябвало всеки ден да благодаря на Бога, че нямам дъщеря. Със синовете било по-различно, разбирате ли? С добър баща като Педро нещата се уреждали от само себе си, без никакъв риск. В началото било най-добре жената да е по-възрастна. Досега имала ли съм любовник? Със съпруг, който пътува толкова много, това било съвсем естествено. *Au de mi!* Тези северноамериканци с тяхната еманципация! Нищо друго не правят, освен да робуват на работата си. Моят Педро — не!... Продължи ти, Джордж! Разкажи им за нашия Педро!...

Джордж Арлекин изигра своя собствена комедия: надвисналите прислужнички, надменните заповеди, дежурните комплименти и възраженията срещу тях, бавният, заобиколен подход към обсъждания въпрос.

— ... Кое е по-сложно, отколкото изглежда, Пол. Нашият приятел Хосе Луис не се радва на благоразположението на старите фамилии, които от десет години се опитват да го оженят за дъщерите си. Казват, че играе комар, което е ново за мен и е неприятна изненада, ако е вярно. Педро Галвес е като герой на Калдерон^[6]. Ще прати папата да върви по дяволите и ще коленичи за последно причастие на смъртното си легло. Презира Янко за това, че е парвеню и *trampista*^[7]. Ще презре и мен, ако не мога да мамя по-добре от него. Мрази

компютрите и с готовност би се отървал от тях, ако успее да намери хора, които да водят сметките честно. Когато му казах, че залагам всичко, за да се възползвам от опциите си, той ме нарече романтик от деветнадесети век — но въпреки всичко вдигна тост за това. Когато заговорих за насилие, той сви рамене и каза, че ако се страхувам от мечки, не трябва да ходя в гората. Обещанието му ме устройва. Ще задържи акциите си до последния момент и ще се погрижи колегите му да направят същото. Ако спечелим, ще сключи сделки с нас. Ако не, ще поръча да отслужат литургия за нещастните ни души. Това са моите новини, Пол. Какви са твоите?

— Статията е излязла в Лондон. Утре ще стигне до САЩ. Базил Янко пътува към Ню Йорк. От утре всички ще имаме телохранители. А във вторник ще предадем четвърт милион долара в брой.

— Никакви телохранители! — Арлекин бе категоричен. — Аз съм цивилизован човек. Няма да се движа сред тълпа горили.

— Богданович настоява. Съгласен съм с него. Със Сюзън бяхме проследени по време на разходката ни тази сутрин. Във всеки един момент можехме да бъдем застреляни. Длъжен си да го направиш заради нас... заради детето си.

— Полицията охранява детето... Значи ще имаме телохранители — Амин! Какво друго?

— Остави вторника свободен. Имаме среща в провинцията.

— За какво?

— За да се срещнем с човека, убил Валери Халстрьом.

— Какво означава това, Пол?

— Не знам. Богданович не ми каза.

— Какво сме ние, за Бога? Марионетки?

— Ние сме чужденци, Джордж. — Жулиет го смъмри строго. — Чужденци в екзотичен град. Самият ти го каза, когато се прибрахме. И бих желала да ти напомня, скъпи съпруге, че досега съм видяла една съвсем малка част от него!

— Тогава, мила, довечера ще отидем да танцуваме. Ти. Пол?... Сюзън? Значи решено. Пол, защо не се обадиш на Хосе Луис и не го поканиш да дойде с нас, с която иска.

Хосе Луис изрази безкрайно съжаление, но тази вечер му било невъзможно. Ставало въпрос за семейството и приятели на семейството — среща, уговорена много отдавна. Може би по-късно, но

само за един час. Казах му, че ще бъдем в „Сан Анжел Ин“. Отвърна, че изборът ни бил прекрасен — отлична музика, изискана кухня. Извини се още веднъж и ни пожела приятно прекарване. Помолих се наум, дано да бъда в състояние да се забавлявам.

След това жените ни оставиха и Арлекин ме задържа за поверителен разговор. Галвес му предал копие от писмо на Янко до дребните акционери, документ, зад чието съдържание се криеше много повече, отколкото проличаваше от пръв поглед.

„... Разрастването на «Арлекин и Сие» е било ограничено от аспирациите на фамилията-основателка; правото на наследяване ще премине в едно-единствено невръстно дете. Мистър Арлекин се появи като способен, дори смел президент, но той не се погрижи да обучи свой заместник, който в случай на неговата смърт или неспособност да се справя със задълженията да поеме ръководството. Най-близкият му помощник е мистър Пол Дезмънд, който натрупа състояние чрез спекулативни сделки, което трудно би му послужило като препоръка, като сигурна опора пред който и да било съвет на директорите...

«Арлекин и Сие» осигурява стабилна основа за растеж. Обаче в сегашното състояние тя не се стреми към разрастване или достъп до нови източници на инвестиции, които «Криейтив Системс Инкорпорейтид» би могла да осигури...

Нейните информационни системи са остарели и както показаха последните събития, не са застраховани срещу фалшификации. При новата структура на компанията ние незабавно ще модернизираме тези системи на по-ниски цени и ще ги обслужваме по по-сигурен и печеливш начин...

Репутацията на «Арлекин и Сие» бе засегната от скорошните злоупотреби, извършени от служители на компанията, които в момента са обект на разследване. Цената, която предлагаме, включва премия, с цел да се

възвърне доверието на пазара и да се даде възможност на новото ръководство да работи в атмосфера на доверие, взаимно съгласие и възходящо развитие...”

По-нататък следваше в същия дух. Дори общественят палач не би могъл да свърши по-чиста работа — без кръв, без злоба, просто едно чисто професионално убийство, в което дори има и зачатък на милосърдие. Сгънах писмото и го върнах на Арлекин.

— Това обяснява всичко, нали — слуховете, съмненията, кризата в работата ни? Сега имаме нужда единствено от звънче на врата.

— Смяташ ли, че статията на Лия Клайн ще даде отговор на писмото?

— Ще разберем утре, Джордж... Не, почакай! Подай ми телефонния указател!

— Какво има, Пол?

— Да видим кои информационни бюра действат в града... Би трябвало да са получили статията по телекса...

— Ще ти я дадат ли?

— Можем да опитаме. В най-лошия случай ще им подхвърлим малко стръв: заплахи срещу живота на Джордж Арлекин и неговите най-близки сътрудници. ФБР ни упълномощи да...

Подхвърлихме стръвта и получихме статията. Донесе ни я нетърпелив служител, който записа за света, че мистър Джордж Арлекин, понастоящем в Мексико Сити, наистина е бил предупреден от ФБР, преди да напусне Вашингтон, че животът му е в опасност. Той е наел професионални телохранители, но е отказал да коментира източника на заплахите, както и връзката им с последните новини. Служителят си тръгна. Настанихме се удобно, за да се запознаем с хирургичните способности на Лия Клайн. За толкова сурова и груба жена тя владееше скалпела отлично.

„... Лондонската полиция разследва убийството на някой си Франк Лемиц, който миналата седмица бил намерен мъртъв в апартамента си в хотела... Франк Лемиц е бил престъпник и е бил свързан с престъпници. През 1960 г. в Чикаго той е бил осъден за въоръжено нападение

и е излежал двегодишна присъда. През 1965 г. в Маями е бил обвинен в нападение със смъртоносно оръжие. Обвинението било отхвърлено след обжалване по процедурни съображения. До смъртта си Франк Лемиц е работил като шофьор и личен телохранител на мистър Базил Янко, президент на «Криейтив Системс Инкорпорейтид» — международна компютърна компания, която изпълнява строго секретни договори за американското и други правителства и за транснационални корпорации.

Два дни преди смъртта на Франк Лемиц в Ню Йорк бе убит друг служител на мистър Базил Янко. Това е тридесетгодишната мис Валери Халстрьом, скъпо платен системен аналитик и някогашна приятелка на мистър Янко, която била застреляна в апартамента си. Обстоятелствата около смъртта ѝ се разследват от нюйоркската полиция и ФБР.

Един бележник, принадлежал на мис Халстрьом и съдържащ секретни кодове за достъп на различни клиенти, бил получен след смъртта ѝ от един от тези клиенти, който незабавно го предал на полицията. Компаниите, споменати в бележника, са силно обезпокоени от евентуално проникване в техните системи. Още по-обезпокоено е американското правителство поради деликатния характер на договорите, изпълнявани от «Криейтив Системс».

Неизбежно възниква въпросът, дали печелившият бизнес на мистър Янко с чужди правителства и интересите му в петрола на Близкия изток са напълно съвместими с ролята му на пазител на тайни и създател на системи от жизненоважно значение за отбраната на САЩ...

Наскоро мистър Янко направи грандиозна оферта да поеме контрола над «Арлекин и Сие» — европейска банка с големи традиции. Предложението бе отхвърлено решително от президента ѝ мистър Джордж Арлекин, но при наличието на две неразкрити убийства в собствения си дом мистър Янко прекарва времето си във Франкфурт в опити да склони по-дребните акционери...

Предложението за поемане на контрол съдържа няколко озадачаващи елемента. «Криейтив Системс» осигурява компютърното обслужване на «Арлекин и Сие». Доклад по въпросите на сигурността, подписан от мис Халстрьом, разкрива злоупотреби със системата, които са довели до загуби за «Арлекин и Сие» на обща стойност петнадесет милиона долара. Мистър Янко е направил първото си предложение да изкупи банката в деня, в който е бил представен докладът. Тази тактика е интересна за онези, които са запознати с кариерата на този изключително надарен и оригинален човек. Тя очевидно интересува и ФБР. Запитан от автора на статията какво е мнението им за тези съвпадения, говорителят на ФБР отвърна, цитирам: «Ами, съвпаденията биха могли да не бъдат случайност. Разглеждаме всички възможности.», край на цитата. Кариерата на Базил Янко, който е известен с...

Останалото бе колаж от обикновена биография и най-пикантните откъси от доклада на Мендоса.

Арлекин се изхили мрачно.

— Ако не бяха тези поръчки за купуване, първата ми работа след отварянето на борсата щеше да бъде да продавам.

По време на първоначалното си главозамайване бях склонен да се съглася с него. След като поразмислих, изгубих половината си увереност.

— Нека проучим внимателно реалностите, Джордж. Тази статия ни помага по отношение на акционерите. Какво ще стане на борсата е друг въпрос. Помни, че това още не е скандал. Само намирисва на такъв. Две години след Уотъргейт хората са доста цинични. Политиците и бизнесмените са като актьори: от тях се иска да бъдат компетентни, а не непорочни. Единственият истински грях е глупостта, а Базил Янко не е глупав.

— Въобще не е глупав — замислено отвърна Джордж Арлекин.
— Но не разбира клоуните...

Пристигате в „Сан Анжел Ин“ сякаш сте пилигрим, пристигнал в рая — пеша, по тесни калдъръмени улички и старинни площади, пълни със сенки. Когато стигнете, ви приветстват с добре дошъл в градина, пълна с пеещи фонтани. Съпровождат ви през низ от павирани вътрешни дворове с плъзнали по решетките лози и увивни растения и ви въвеждат тържествено в имперското минало. Тук няма нищо ново, освен храната, хората и музиката. Всичко останало е на преклонна възраст: резбованите греди, железните части, среброто, картините, тежките маси и огромните кожени столове, направени за грандовете.

Светлините са слаби, подобната на пещера зала поглъща звука, така че можете да се храните в тишина и да обсъдите колкото тайни пожелаете. Ако искате да слушате музика, mariachi-те^[8] ще свирят за вас. Ако искате да танцувате, ще ви последват във вътрешния двор, където най-бдителните дуени ще гълчат най-импулсивните любовници. След шума и суетата на града това е един блажен оазис на любезност и спокойствие.

Тук за първи път от месеци насам видях Джордж Арлекин напълно отпуснат. Той познаваше всички по име, от помощник-келнера до диригента на оркестъра. Впусна се в продължителен разговор с главния готвач и размени няколко приятелски шеги с бармана. В полунощ, когато музикантите почиваха, той взе китара и в продължение на десет минути свири доста добре *sevillanas*^[9] и спечели аплодисментите на гостите и по чаша питие от заведението за всички присъстващи.

Жулиет бе щастлива от всичко това. Докато танцувахме заедно, тя призна:

— Бях забравила какво е това да се смеем така, да се забавляваме заедно. Сякаш бяхме разделени на отделни части и не можехме да се съберем отново. Почти съжалявам, че заминавам за Акапулко...

Сюзън бе настроена по-скептично:

— Той играе, Пол. Всеки миг е предварително пресметнат Джули заминава. Той иска тя да бъде доволна и щастлива. Това е същата грешка, която прави винаги. Той ще поеме всички рискове, тя ще се наслади на плодовете. И няма да му бъде благодарна за това, защото ѝ е отнел възможността да бъде до него. Боже мой! Как може интелигентни хора да бъдат толкова слепи!

До един часа Хосе Луис все още не се бе появил и ние си тръгнахме сред хор от благодарности и благопожелания. Поехме бавно към шосето, където ни очакваше лимузината: Разходката бе приятна, подеждства ни приспивно. Малките площи сега бяха пусти: спуснати кепенци, слаби светлини и цвeтjа по решетките. Алеите бяха тихи. Стъпките ни отекваха по калдъръма, гласовете ни се отразяваха от голите стени. Двата със Съзън крачехме отпред, хванати под ръка, докато Арлекин и Жулиет ни следваха на няколко стъпки.

На входа на последната алея спряхме под една надвесена лампа, за да се полюбуваме на чудната старинна гледка — железните балкони със сложни извивки и пълзящи растения, лампите, които се полюшваха в ръждясалите скоби, езерцата от блестящо злато по калдъръма, резбованите розетки под сводовете, и всичко това се събираше в далечния край в стълб от неонова светлина, който бе входът към магистралата.

На алеята внезапно се появи мъж, черен на фона на светлината, с пистолет до бедрото. Извиках и се хвърлих към жените, опитвайки се да ги съборя на земята заедно с мен. Чух тракането на автоматичен огън, плющенето и свистенето на куршумите, мъжка псувня и женски писък, тропот от забързани стъпки, тишина. Когато с Арлекин се изправихме на крака, алеята бе празна, но Съзън бе коленичила до Джули, която стенеше върху камъните, а цялата й рокля бе пропита с кръв.

В шест часа сутринта в болницата „Исус от Назарет“ хирургът съобщи присъдата си:

— ... Ударена е от два куршума, мистър Арлекин: един в бедрото и друг в долната част на корема. За щастие гръбначният стълб не е засегнат, но са засегнати матката, вътрешностите, перитонеумът. Направихме всичко, което можем в момента... Ако не настъпят усложнения, се надявам да оправим останалото по-късно. Въпреки това се страхувам, че повече няма да може да има деца... Опасност? Да, мистър Арлекин, съществува опасност: силен шок, сериозна рана, кръвоизлив. Ще я наблюдавам внимателно през следващите дни. Можете да я видите за няколко минути, ако желаете, но тя няма да ви познае.

Той влезе сам, а ние останахме да чакаме отвън заедно с един полицаи, детектив и двама репортери. Когато излезе, изглеждаше

вкаменен — сив, мрачен и безжалостен. Когато журналистите го помолиха за изявление, той го продиктува монотонно:

— Знаете, че бе направено предложение за поемане на контрол върху моята компания. Знаете, че в Лондон бе убит един мъж, а в Ню Йорк — една жена. И двамата бяха свързани с „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. Заявявам, че покушението срещу мен е свързано с всички тези събития... Можете да цитирате думите ми, че няма да намеря покой, докато човекът, който е наредил то да бъде извършено — моля да обърнете внимание на думите — човекът, който е наредил то да бъде извършено, не бъде изправен пред съда. Това е засега.

Детективът се заяде за думите му и се хвана за тях като териер.

Арлекин го отрязва с хладна жестокост:

— *Tenente!* Разговаряхме с вас в продължение на три часа. Казахме ви да се обърнете към швейцарската полиция и Федералното бюро за разследване. Тук трябва да търсите един наемен убиец. Истинският престъпник е недосегаем за вас. Няма да спомена името му, защото не мога да докажа нищо. Донесете показанията в хотела и ще ги подпишем. Благодаря ви за помощта, но за Бога, оставете ни на мира!

Когато се върнахме в хотела, той ни нареди да закусим и да се срещнем за съвещание след един час. Възразах, а Сюзън го помоли да си почине. Той отказа. Нямало да позволи и на нас да отдъхнем, докато не свършим някои важни неща. Ако сме имали нужда от стимулатори, щял да се погрижи лекарят да ни ги предпише. Сякаш бе обладан от зимен демон, леденостуден и безсърдечен, без капка милост. Когато се върнахме в стаята му, той бе готов за работа. Това, което искаше от нас, това, което вече бе започнал да прави, ме изпълни с ужас.

— ... Сюзън, следната телеграма, спешно, с личния ми шифър, до всички клонове. Диктувам: Съпругата ми е в критично състояние след опит за убийство в Мексико Сити стоп Покушението е свързано с последните действия на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“ стоп Нареждам да продадете на най-добра цена всички, повтарям, всички активи по нашите брокерски сметки в „Криейтив Системс“ и асоциираните с нея компании стоп Ще продължите да продавате до каквито и загуби да доведе това стоп. Ще уведомите за действията ни всички клиенти, които не са ни предоставили право да се разпореждаме с акциите им стоп. Неподчинение по каквато и да било

причина или по чийто и да било съвет ще води до незабавно уволнение стоп. Подпис: Джордж Арлекин, президент.

Не можах да се въздържа. Избухнах.

— Джордж, това е лудост! Не можеш да го направиш!

— Вече го правя, Пол. Наредих устно на Лондон, Женева, Париж и Ню Йорк. Съобщих също и на Хърбърт Бахман и Карл Крюгер, за да им дадем възможност да вземат мерки. Що се отнася до твоите акции, казах на Женева да ги продадат. Лично аз ще компенсирам загубите ти.

— За Бога, ти ще се разориш!

— Може би... В момента, Пол, това не ме интересува. Разбери това! Не ме интересува! Сюзън, друга телеграма до всички акционери: първите две изречения — същите: „Съпругата ми и т.н. и т.н.“ После продължаваш, диктувам: Моля ви най-настойтелно да отхвърлите офертата на Янко или поне да отложите приемането ѝ до завършване на полицейското разследване стоп На този етап не е възможно да се изключат престъпни действия от страна на купувача стоп Подпис: Джордж Арлекин.

— Джордж, ако тази телеграма излезе наяве, а това ще стане, Янко може да те съди за клевета.

— Аз искам той да ме съди, Пол! Свържи се с Лия Клайн и ѝ разкажи какво точно се случи и какво точно правим. Когато свършиш, телефонирай на Хосе Луис. Не е чул новините, иначе щеше да се обади. Кажи му да събере доларите, които ни трябват, и да дойде тук при мен по обяд. После уреди среща с Арон Богданович колкото е възможно по-скоро!

Това бе, като да наблюдаваш някой да се приготвя за *seriki*: да разстила червената рогозка, да поставя късия меч на масата, да се подготвя с ритуална загриженост да го забие в корема си. Аз трябваше да играя ролята на *Kaishaku* — приятелят, който ще отсече главата му, щом ножът достигне целта. Нямаше да постъпя така. Направих последен, отчаян опит да го вразумя.

— Джордж, умолявам те да ме изслушаш! Дълга ти много, но и ти ми дължиш нещо. Сега искам да ми се отплатиш. Изслушай ме...

— Сюзън, моля те, напечатай тези телеграми. О, ти можеш да ни спестиш време, като се обадиш на Хосе Луис и след това на Педро Галвес. Кажи му какво се случи и го попитай дали ще бъде така любезен да дойде тук.

Когато тя излезе, той се впусна в бърз, объркан монолог:

— Пол, няма да кажеш нищо! Знам всичко. Можем да спорим до Второ пришествие. Няма да променя нито една дума, нито едно действие от това, което възнамерявам да направя. Мислиш, че съм се побъркал — изгубил разсъдъка си от мъка. Не съм. Ако Джули умре и аз съм мъртъв. Винаги съм я обичал по начин, който тя никога не разбра докрай. Ако тя оживее, аз ще съм като Лазар, възкръснал от гроба, за да открие, че светът се е променил необратимо, въпреки че нито една клонка или камъче не са по-различни. В момента не мога да направя нищо за Джули. Нищо! Тя дори не знае, че я обичам. Хирурзите ще я оперират, сестрите ще се грижат за нея. После, ако имаме късмет, ще мога да поддържа ръката ѝ и да ѝ занеса цветя... А в същото време Базил Янко ще седи в Ню Йорк и ще направи от това финансово уравнение! Няма да му позволя. Няма да му позволя да си въобрази дори за миг, че ще успее. Най-доброто му оръжие са тайните, които пази, и страхът, който те пораждат. Стига толкова! Ще го предизвикам на открито. Да, това намалява моите предимства. Но в същото време ми дава други. Аз мога да застана на светло, а той не може. На борсата ще кажат, че съм глупак, клоун! Нека! Ще бъда още по-голям глупак, ако не успея да разкъсам веригите, които ме обвързват: богатство, престиж и всичко останало. Още едно нещо, Пол, само едно: предупреждение за теб. Ако Джули умре, аз ще убия Базил Янко. Не искам да бъдеш край мен тогава...

След това признание не можах да си намеря място, нито пък какво да кажа. Съюзът се върна с телеграмите. Отидох в стаята си, за да се обадя на Лия Клайн и Арон Богданович.

Нещастieto бе храна за Лия Клайн. Тя съжаляваше — макар че бе достатъчно възпитана да не го покаже — че няма труп. Нищо, хирургичните подробности щели да свършат почти същата работа. От дъмпинга на акции също щял да излезе добър материал. Неин приятел притежавал няколко акции и щял да бъде благодарен за възможността да ги продаде преди началото на паниката. Щяла да направи каквото било по силите ѝ да разубеди купувачите и да изплаши брокерите. Когато цитирах думите на Арлекин за „престъпни действия“, тя се засмя дрезгаво и каза:

— Значи е толкова ядосан, така ли? Кажете му, че тук, във Вашингтон, си има компания. Освен това ме посети един ваш приятел

— Майло Фром. Поиска да разбере откъде съм получила информацията. Естествено, не му казах. Ще поддържахме връзка, мистър Дезмънд. Справяте се добре. И помнете, информацията, която давате само на мен, ви осигурява повече място, отколкото момчетата от телеграфа могат да ви осигурят. Така че, ако дамата умре, съобщете първо на мен, а...

Арон Богданович вече знаеше. Той изрази съжаление, но без капка съчувствие.

— ... Един мой човек ви проследи до ресторанта. Докато сте вечеряли, той обиколил маршрута два пъти. Каза, че и двата пъти е било чисто. Когато сте си тръгнали, ви е проследил отново. Бил е достатъчно близко зад вас, когато се е случило. Впоследствие не се е показал, за да не го задържат за разпит. Честно казано, не очаквах неприятности толкова скоро.

Прояви слаб интерес, когато му съобщих какво върши Арлекин. Основната му грижа бе сигурността на собствената му операция. Отказа да промени уговорката; разписанието било много важно. Ядосах се и му го казах. Напомни ми студено, че аз бях определил приоритетите на договора и Арлекин ги бе потвърдил. Колата ще ни очаква в девет сутринта, освен ако мадам Арлекин не умре междувременно.

— Мога да отворям врати, мистър Дезмънд. Не мога да ви обещавам какво ще намерите от другата страна. Сигурен съм, че мистър Арлекин разбира това.

Тогава и по-късно това бе най-близкото нещо до извинение, което той някога изрече.

Когато се върнах в стаята на Арлекин, го заварих да разговаря насаме с човек, когото никога не бях виждал. Той беше по-висок от мен, много дебел, с дълга бяла коса, рунтави вежди и лице с цвят на старо дърво, набраздено и белязано от времето. Дрехите му бяха старомодни, но ушити от майстор. На вратовръзката му бе забодена игла със смарагд, а на ръката си носеше голям пръстен с печат от нефрит. Ако му сложите шлем и нагръдна броня, ще мине за лейтенант на самия Кортес. Арлекин го представи като Педро Галвес. Седнахме и Галвес продължи прекъснатата си реч:

— ... Както казвах, забрави за полицията, забрави за наемния убиец. Те или ще го открият, или не — най-вероятно не. В град с тези

размери, с толкова много преселници, толкова много безработни, половината мъже живеят извън закона. Когато разговаряхме вчера на обяд, признавам, че не бях сигурен в теб. Винаги си ми изглеждал прекалено мек, прекалено цивилизован! Не казвам, че е било лошо, само че тук, в Новия свят, това не е достатъчно.

— Искам един мъж да бъде доведен от Лос Анжелос в Мексико Сити.

— Искаш да бъде отвлечен?

— Искам да бъде подмамен през границата до Тихуана^[10] и да бъде доведен в Мексико Сити. Ако е необходимо, готов съм да уредя задържането му под стража в момента, в който стъпи на мексиканска земя, и да го обвиня в заговор за измама. Все пак бих предпочел да говоря с него, преди полицията да го прибере.

— Остави ме да помисля. Всичко е възможно. Нещо друго?

— Нашият приятел Хосе Луис. Каза ми, че играел комар.

— Ами... това вероятно ти е създало погрешно впечатление. Да, играе комар. Залага понякога и големи суми, но никога не е загазвал. Баща му го остави богат. Той все още е богат. Но начинът му на живот не подхожда на човек, комуто са поверени чужди пари. Има странни познати — мошеници, спекуланти, хора, които харчат лесно спечелени пари. Дава им приеми като на принцове, представя ги там, където не трябва. Понякога използва за целта името на банката. Ти не си такъв човек, нито пък аз. Не го одобрявам. Мога да ти препоръчам поне трима души, които ще се справят по-добре.

— Той ми е необходим — отвърна твърдо Арлекин. — Трябва ми верен и щастлив, докато аз бъда в състояние да го изправя срещу Алекс Дагън и да получа нотариално заверени показания, дадени доброволно.

— Защо не го отведеш в Калифорния и не организираш очната ставка там?

— Защото там няма в какво да обвиним Дагън и няма как да го принудим да ни каже каквото знае.

— Струва ми се, приятелю — каза хитро Педро Галвес, — че се съмняваш в Хосе Луис толкова, колкото и аз.

— Да, съмнявам се, но не съм убеден.

— Остави на мен да видя какво ще успея да открия за теб. Дотогава съм съгласен: остави го щастлив и спокоен. А що се отнася

до този Алекс Дагън — старото му лице се сбръчка в злобна усмивка, — веднъж един янки ме измами с двадесет хиляди долара и се върна във Флорида, за да им се наслади. Изпратих му сто грама хероин по пощата. Когато отворили пакета за митническа проверка... *he aqui!* Много са начините, по които може да бъде свършена една работа! — Той се обърна към мен любезно и леко снизходително. — Вие все мълчите, мистър Дезмънд. Може би не сте съгласен с всичко?

— Да, нещо ме безпокои, мистър Галвес.

— Кое?

— Вчера Хосе Луис беше комарджия. Днес поддържал неподходящи познанства. Това е ако не противоречие, то промяна.

— Това е идиом — прекъсна ме Арлекин. — Аз го разбирам.

— Това е достатъчно тогава. Извинете, мистър Галвес.

— Няма за какво, мистър Дезмънд. Всеки от нас е жертва на миналото си. — Той стана, поглади гънките на сакото и жилетката и се обърна към Джордж Арлекин. — Добре тогава, ще се заловя за работа. Умолявам те, скъпи приятелю, почини си малко. Телефонирах на кардинала да отслужи молебен за оздравяването на жена ти. Знаеш поговорката: „Бог изцереява, а докторът прибира хонорара.“

Едва бе излязъл от стаята, когато от фойето се обади Хосе Луис. Арлекин трепереше от напрежение. Влезе Сюзи, бледа, но спокойна. Телефонирала в болницата. Джули още била в реанимацията; като се имал предвид характерът на нейния случай, състоянието ѝ било задоволително. Решихме да поспим малко, след като се отървем от Хосе Луис.

Той влезе като разкажал се грешник, който страда и се самобичува. Само ако снощи бил с нас, само ако знаехме злия дух в тази история, само ако...

Арлекин не бе настроен да слуша оплаквания.

— Донесе ли парите, Хосе?

— Днес следобед ще пристигнат от Централната банка.

— Ще ги вземем в девет и половина сутринта. Спазих обещанието си: полицията не знае нищо за Мария Гусман. Все пак трябва да научим и останалото. Срещна ли се с човека, който се представил като Питър Фърмин и е дошъл да провери компютрите?

— Не. Онази седмица бях болен от грип. Заместваше ме Кристобал Енрикес.

— Как е допуснал човек с фалшиво име и фалшиви документи?

— Документите са били редовни. Отбелязано е в дневника. Кристобал се обадил в бюрото на „Криейтив Системс“. Те потвърдили името и номера на документа. Снимките съвпадали. В архива има копие от препоръчителното му писмо.

— Кристобал поискал ли е паспорта?

— Инструкцията за сигурност не изисква паспорт — само служебна карта със снимка и номер и препоръчително писмо.

— Благодаря ти, Хосе. Ще ми осигуриш ли две нотариално заверени показания — едното от теб, другото от Кристобал Енрикес, където да изложите тези факти? Ще попиташ ли „Криейтив Системс“ как човек, когото те идентифицират като Питър Фърмин, се превръща в Калифорния в Алекс Дагън?

Тук го прекъснах:

— Джордж, предлагам засега да стоим настрана от „Криейтив Системс“.

Той се поколеба, но се съгласи.

— Пол е прав, Хосе. Донеси ми само показанията.

— С удоволствие. Сутринта ще бъдат готови. Какво друго мога да направя за теб, за бедната ти съпруга...?

— Да се молиш, може би.

— А! Ако вярваш в молитви!

— Хосе, кажи ми честно, кой би могъл да извърши подобно нещо?

— Не знам, Джордж. За пари, скъпоценности... Да! Когато човек е достатъчно гладен или алчен, убийството е лесна работа. За отмъщение, за обида, нанесена на него или на жена му, още веднъж, да! Но това... Не, не, не! Това е работа на гангстери. Мисля, че трябва да ги търсиш извън Мексико. Полицията какво казва?

— Търсят въоръжен мъж.

— Игла в купа сено! Няма начин да го открият.

— Имаш ли приятели, които биха могли да помогнат?

За миг той изглеждаше объркан. После, когато проумя, се усмихна разкаяно.

— А! Лошите ми приятели! Имам склонност към плебейски компании. Ако беше живял в моето семейство, може би и ти щеше да бъдеш такъв. Забавлявам се с тях. Шокирам приятелите си с тях. Но те

не са престъпници, Джордж, приятелю... О, не! Бъди откровен с мен. Искаш ли да подам оставка? Мога да го направя днес или по-късно, когато пожелаеш.

— Много благородно от твоя страна, Хосе, но сега си ми необходим повече от всякога.

— Правиш ми комплимент. Някой ден ще ти го върна. Как мина с Педро Галвес?

— По-добре, отколкото очаквах. Имаме време да си поемем дъх.

— Той е особен — добър приятел, опасен враг. Ако ти потрябвам, ще бъда в банката. Довечера съм вкъщи. — Той се усмихна кисело. — Този път сам. Започвам да мисля, че съм излекуван от пороците на младостта. Сега трябва да си починеш. Моля те!

Веднага щом той излезе, Сюзън пое властта. Никакви разговори повече, никакви посетители до шест часа. Ако се обадели от болницата, тя щяла да разговаря. Купила успокоителни от аптеката. Арлекин трябвало да вземе едно хапче и да спи, докато тя не го повика. Той се съгласи уморено и си легна. Погледнах часовника си. Беше дванадесет и половина. Не бяхме спали тридесет часа.

Докато слизахме към нашия етаж, Сюзън започна да трепери силно. Побързах да я заведа в апартамента, накарах я да седне и ѝ налях неразредено уиски. Задави се на първата глътка, изтича в стаята си и затръшна вратата. Прибрах се в моята стая, облякох си пижама и халат, налях си уиски и отидох да видя Сюзън. Заварих я легнала на кревата, с разрошена коса и измъчено лице, зачервено от плач. Знаех как се чувства. Всичко бе една лудница, жестока, кървава бъркотия от лъжи, бруталност и разбити надежди. Не можехме да помогнем на Джули. Арлекин пък бе отказал помощта ни и се бе оттеглил в самотата на фанатика. Никой и за нищо на света не бе в състояние да му въздейства. Не можех да кажа на Сюзън нищо друго, освен прости приспивни думи като на дете. Не можех да направя нищо друго, освен да я успокоя, докато болката и объркването изчезнат. После се върнах в стаята си и спах на пресекулки до залез.

Вечерта Арлекин отиде сам при Джули. Обади се, за да каже, че е дошла в съзнание, макар и да е много отслабнала и да изпитва болки въпреки успокоителните. В клиниката му предложили легло за през нощта и той щял да остане край нея. Помоли да му изпратят пижама, тоалетни принадлежности и комплект бельо. На сутринта трябваше да

изтегля парите от банката и да мина да го взема от болницата, за да спазим уговорката с Богданович. Сюзън щеше да бди, докато се върнем. Ако положението на Джули се влошеше, аз щях да изпълня уговорката сам.

Малко по-късно Саул Уелс се обади от Лос Анжелос. Открил нашия приятел Алекс Дагън, който живеел нашироко в един блок на „Олимпик“ заедно с красива жена и дете. В блока имало свободен апартамент. Саул щял да го наеме и да го използва като база. Щял да се посвети на грижата за доброто здраве на Алекс Дагън. Имаше и други новини. Вечерните вестници и телевизията отразили историята в Мексико Сити. Сутрешната преса щяла да ѝ отдели повече място. Статията на Лия Клайн носела заглавието „Сливания и убийства“. Във Вашингтон се говорело, че комисия на Конгреса ще разследва сигурността на банките данни. До момента Базил Янко отказвал всякакви коментари. На „Уол Стрийт“ пазарът бил в криза, а брокерите — предпазливи. Изчаквали да видят какво ще стане във вторник...

Дотук добре. Бурята се задаваше, но още не бе започнало да вали.

След това вечерта бяхме свободни и аз изпитвах силно желание да я прекараме безопасно. Седнахме в бара, пихме маргарити и слушахме разговорите на туристите. Вечеряхме в отдалечен тих ъгъл и разговаряхме трезво за Джордж и Жулиет и несигурното бъдеще, което ни очакваше.

Сюзън обобщи печално:

— Всичко се е променило, Пол. Никой от нас вече няма да бъде същият.

— Ако Джули оздравее, скъпа, много бързо ще се почувстваме по-добре.

— А ако умре?

— Проклет да съм, ако знам какво да правя с Джордж.

— Някога си въобразявах, че знам. — Думите ѝ дойдоха бавно, сякаш изтръгнати от бездна от тъга. — Сега вече съм сигурна, че не е възможно. Никога преди не съм го виждала откъм тъмната му страна. Джули я познаваше. Може би го обичаше и желаше именно такъв... Странно, но винаги съм смятала, че тя е неподходяща за Джордж. Сега знам, че аз съм неподходяща и продължавам да го обичам. Кошмар,

нали? Когато всичко свърши, мисля да напусна, преди да е станало твърде късно. Ще ми дадеш ли добра препоръка, Пол?

— Ще ти дам работа, ако дойдеш с мен. По-добра от тази, която имаш сега.

— И ти ли мислиш да напуснеш?

— Нищо не ме задържа, скъпа: една акция и прислужник, от когото нямам нужда. Уморен съм от бизнеса и от онези копелета, с които той изобилства — като мен; но не мога да си тръгна, преди да го преведа през брода...

— Ще успееш ли?

— Имаш ли ми доверие, Сюзи?

— Знаеш, че да. Никога не си ме наранявал, Пол. Имал си възможност да го правиш, но не си го правил. Защо питаш?

— Някой ден — ако той настъпи, това ще бъде скоро — може да се наложи да ме подкрепиш срещу Джордж не заради моето добро, а заради неговото. Ще го направиш ли?

— Първо трябва да знам защо?

— Може да се опита да убие Базил Янко.

Тя не показва никакъв признак на уплаха или изненада. Замълча за момент, след което каза:

— Точно това имах предвид. Никой от нас няма да бъде същият... Да, Пол, ще направя, каквото кажеш. Сега, моля те, поръчай ми бренди и нека сменим темата.

Останалото бе разговор за глупости: баналности и празни приказки. Останахме до късно и пихме прекалено много, а накрая бяхме абсолютно трезви. Когато се качихме горе и я прегърнах, за да я целуна за лека нощ, тя каза просто:

— Моля те, остани с мен, Пол. Не мога да понеса да остана сама тази нощ.

Тъжното бе, че аз исках да остана сам, но се срамувах да ѝ го кажа. Любихме се нежно, тя не видя призраците, спотаили се в тъмните ъгли на стаята. После заспа на рамото ми, покрих я със завивките и прекарахме нощта един до друг: двама самотници, сгушени като малки деца в тъмната гора.

---

[1] Gachupine (или cachupine) — (исп.) — испанец, преселил се в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[2] Тамали (tamale) — мексиканско ястие от мляно месо с много подправки, увито в царевично тесто и задушено на пара. — Б.пр. ↑

[3] Sofisteria — софизъм. — Б.пр. ↑

[4] Аламо — францисканска мисия в Сан Антонио, Тексас, превзета от мексиканците на 6.03.1836 г. по време на Тексаската война за независимост. — Б.пр. ↑

[5] Теночтитлан — столицата на Ацтекската империя, построена през 1325 г. в западната част на езерото Тескоко; огромен за времето си град, прорязан от множество канали и с население над 130000 души. — Б.пр. ↑

[6] Калдерон (Calderon de la Barca) — 1600–1681, испански поет и драматург. — Б.пр. ↑

[7] Trampista (исп.) — мошеник. — Б.пр. ↑

[8] Mariachi (исп.) — 1. мексиканска танцова музика, изпълнявана от малък оркестър от пътуващи музиканти; 2. изпълнител на (1). — Б.пр. ↑

[9] Sevillana (исп.) — песен и танц от Севиля. — Б.пр. ↑

[10] Тихуана (Tijuana) — град в Северозападно Мексико на мексикано-американската граница. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

В девет сутринта, точна като смъртта, лимузината пристигна пред хотела. Отидохме със Сюзън в банката и взехме брезентовото чувалче, в което имаше четвърт милион долара. В девет и половина бяхме пред болницата. Арлекин ни очакваше на входа. Новините не бяха нито добри, нито лоши. Жулиет се държеше. Развила някаква следоперативна инфекция. Лекарите се надявали да се справят. Хирургът не бил недоволен. Имало стая, където Сюзън ще може да почива и да чете. Ако Жулиет се събуди, щяла да я посети за няколко минути. Напуснахме района на болницата, измъкнахме се от капана на уличното движение и се насочихме на север по Булеварда на въстаниците.

Шофьорът бе възрастен, необщителен мъж с мургаво индианско лице. Все пак той се съгласи да ни каже, че целта на пътуването ни се намира на десет мили след Тула и че по пътя ще видим най-интересните паметници на древността: пернатите змии на Тенаюка, пирамидата на Санта Сесилия и Процесията на ягуарите. Преди Арлекин щеше да настоява да се покатери навсякъде. Сега седеше сляп и глух, свит в ъгъла, не искаше нищо друго, освен да се движим побързо и да се забавим колкото се може по-малко. Опитах се да го заинтересувам с пейзажа. Не успях. Предадох му разговора си със Саул Уелс, той измърмори одобрително и отново потъна в мълчание. Едва когато го попитах за Джули, той малко се пооживи.

— ... Тя изглеждаше толкова бледа и малка, като восъчна кукла. Едва посмях да я докосна. Хранят я чрез системи, но тя се оплаква, че устата ѝ е винаги суха... Питаше за теб, Пол. Казах ѝ, че ще дойдеш, когато укрепне. Притесняваше се за детето. Чудех се дали да не го доведем тук заедно с бавачката. Докторът ме разубеди... Персоналът е много любезен. Идват на всеки половин час. Прекарах при нея по-голямата част от нощта. Чувствах се безпомощен, но когато се събуди, ме хвана за ръката. Дойде свещеник. Много млад. Искеше да я благослови. Казах му, че и двамата сме потомствени калвинисти.

Отвърна, че единствено хората държали сметка и правели разлика... Позволих му... Много примитивно, но тя сякаш се почувства по-добре... О, Боже! Защо животът е такова богохулство?

Искаше ми се да му отговоря, но не ми достигаха съобразителност и думи. Лицето му отново се изопна и той потъна в мрачно мълчание.

След Тула започнахме да се изкачваме на северозапад по склона на трионообразно било и преминахме през почти отвесно дефиле, в края на което се разкри обширна кръгла равнина — кратер на отдавна угаснал вулкан. В центъра на равнината се намираше езеро, оградено от мочурища с тръстика, след които земята започваше да се издига и преминаваше в зелени ливади и тераси, засети с царевица и други култури. В подножието на далечния ръб на кратера се намираше хасиендата — продълговата ниска страда от дялан камък, с поляни и цветни градини отпред, а отстрани бяха разположени плевните и домовете на селяните, конюшните и кошарите за овцете и кравите. Хасиендата бе богата, уединена и феодална на вид, като древно херцогство, оцеляло през революциите, което продължава да не обръща внимание на демократите.

Арон Богданович ни посрещна на входа на къщата. Поздрави ни с няколко думи, отправени и към двамата, и ни разпита загрижено за Джули. После ни отведе в обширна стая с теракотен под и каменно огнище, пъстри черги и тежки мебели в испански колониален стил. Показа ни няколко редки артефакта от времето на толтеките^[1], след което повика един прислужник и му нареди да ни донесе кафе. Обясни мъгляво, че имението принадлежало на приятели на негови приятели дипломати. Направи ми същото впечатление, както и в Ню Йорк, че той се обръща към Арлекин с уважение. След като ни поднесоха кафето, Богданович застана до каменната полица над камината и обясни целта на идването ни днес.

— ... Ще се срещнете с човек, който прилича на мен в много отношения. Тоест, професията му е да убива. Разликата между нас не е голяма. Аз съм по-добре образован. Той е интелигентно момче. Аз твърдя, че съм патриот. Той не твърди нищо, освен че е наемник. Сега, когато се срещнете с него, ще решите, че умът му е бистър. В действителност той е жестоко дезориентиран чрез силна упойка, притъпяване на сетивата и сугестивни процедури. Не прави разлика

между реалност и илюзия. Вие, мистър Арлекин, ще затвърдите илюзията. Дошъл сте да наемете услугите му — да премахне един човек в Ню Йорк. Готов сте да удвоите предложената цена, но първо трябва да се запознаете с препоръките му. Аз ще водя разговора. Ще започнете да питате, когато ви дам знак. Вие, мистър Дезмънд, ще мълчите, освен ако не ви подканя да заговорите. Въпроси, мистър Арлекин?

— Ще се срещнем ли с него лице в лице?

— Да.

— Това не е ли опасно?

— Трябва да приемете моята дума, че не е.

— Споменахте притъпяване на сетива. Той знае ли какво се е случило с него?

— Само откъслечно... Позволете да ви обясня. Посрещнахме го на летището като приятели и го доведохме тук, където да изчака тази среща. Той прие. Беше упоен по време на вечеря. Когато се събуди, се озова в една килия, увиснал във въздуха, вързан и с черна качулка на главата. Никакъв звук, никаква промяна на температурата. Каквото и движение да направеше, той се завърташе в празното пространство. В резултат — бърза дезориентация. Отново бе упоен и нахранен чрез системи. Събуди се увиснал в мрака, но този път го подложихме на какофония от звуци и високочестотни шумове, прекъсвани от поток от думи. В резултат — пълна халюцинация. Тази сутрин се събуди в спалнята си. За него се грижи красива сестра, която му обясни, че се е разболял от опасна местна треска. Той вярва, че е бил изпаднал в делириум, но сега с помощта на стимулатори ще бъде в състояние да се срещне с клиентите... Това е накратко съвременното рафинирано мъчение. Дори трениран човек може да издържи съвсем малко. Тони Тезориеро никога не е минавал подобна подготовка. Убедени сме, че е в подходящо състояние за срещата с вас. Ако не, тогава бих могъл да прибегна до други методи. Ако се размекнете, спомнете си как той си изкарва прехраната... добра прехрана, както ще научите. Господа, моля почакайте тук!

Той отсъства десетина минути. Джордж Арлекин седеше спокоен, с празен поглед, вперен в цепениците, натрупани в огнището. Отиде до вратата и се загледа над покрития със зеленина склон към далечния край на кратера, тъмен на фона на светлото обедно небе.

Зад мен Арлекин каза:

— Не е необходимо да оставаш, Пол. Въобще не се притеснявам.

Аз се притеснявах, но бях достатъчно страхлив, за да замълча. Бях го повел по пътя към ада. Най-малкото, което можех да направя, бе да му правя компания и да направя опит да го напуснем, съхранили човешкото в себе си. Това бе истинският ужас сега: стремяхме се по взаимно съгласие към разумно обсъждане, чиято цел бе унищожаването на друго човешко същество. Нямаше никакво значение колко долно е то или какво нищожество е, то пак бе човек, роден от жена, откърмен от гърдата ѝ и показан някой ден пред рода с обещание за неговото продължаване.

Когато Тони Тезориеро влезе, облегнат на ръката на сестрата, заедно с Арон Богданович, той съвсем не приличаше на нищожество. Беше към средата на тридесетте, строен, с тънки кости, с мургавата класическа красота, която се среща често в Пулия и Сицилия. Погледът му бе мътен, а очите — подпухнали. Движеше се бавно и говореше трудно, сякаш езикът му бе прекалено голям за тази уста. Акцентът му бе смесица от Бруклин и Малка Италия. Седна тежко. Сестрата се настани зад гърба му. Арон Богданович се облегна на каменната полица над камината и се заигра с толтекска статуетка във формата на ягуар. Приличаше на председател на благотворително дружество, който обмисля подготовката на неделен базар.

— Тони, това са господата, които искат да те наемат. Господа, това е Тони Тезориеро. През последните дни бе болен — ухапване от кърлеж. По ръцете му открихме бодвания, които показват, че е бил ухапан. Както и да е, след два-три дни ще бъде напълно възстановен. Тони, да започнем. Парите тук...

— Колко?

— Покажете му ги, моля.

Арлекин отвори брезентовото чувалче и изсипа пачките с банкноти на покрития с плочки под, след което каза:

— А сега, мистър Тезориеро, няколко въпроса.

— Наричайте ме Тони. Всички правят така. Какви въпроси?

— Искам да убиеш един човек в Ню Йорк. Можеш ли да го направиш?

Устните на Тони се разтеглиха в снизходителна усмивка, която разкриваше добро настроение.

— Вие плащате. Аз убивам. Това е сделката.

— Гарантираш ли резултатите?

— Това ми е работата. Досега съм извършил двайсет и три удара

— всичките чисти.

— Каква е цената?

— Започва от двайсет бона и стига до петдесет, плюс разходите. Освен това плащате и застраховката.

— Това какво означава?

— Ако хлътна, плащате на адвокатите и по триста седмично на приятелката ми, докато съм вътре — ако вляза вътре.

— Откъде да знам, че няма да проговориш?

— Ако проговоря, ще наредите да ме убият, така че няма да проговоря. Трябва да знаете това или ме изпитвате? — Той се запъна на последните думи и в помътнелите му очи се появи объркване. — Това е... Това ме интересува. Кой ви насочи към мен?

Арон Богданович се усмихна търпеливо.

— Казах ти, Тони... Контрактът за Халстрьом. Жената в Ню Йорк.

— О, да... да. Русата курва. Възложиха ми го в Мексико Сити... Как се казваше онзи?

— Базил Янко.

— Не... Не! Нещо друго... Мексиканец... Ей, как така го познавате, а не знаете името му?

— Знаем го, Тони. — Богданович бе самата нежност. — Току-що ти го съобщихме. Опитваме се да проверим дали си толкова умен, колкото казваш?

Тони изглеждаше объркан и настроен враждебно, като замаян от удар боксър:

— Какво означава това „умен“? Аз поех контракта.

Получих го за трийсет бона. Убих я. Това тъп ли ме прави или какво?

Ти току-що го доказва, Тони. Цената е била петдесет. Знам, защото Базил Янко ми го каза. Струва ми се, че някой ти е свил двайсет... Янко също няма да се зарадва.

— *Porca madonna!* След всичките тези години да измамят Тони Тезориеро! Окей. Веднага щом си тръгна оттук, ще уредя една лична сметка.

— Не и ако искаш тази работа, Тони. — Богданович се държеше с него като учител с нетърпелив ученик. От Ню Йорк са изпратили петдесет бона на човека в Мексико Сити. Ние знаем кой е той. Порядъчен е. Сигурно е използвал някого за посредник и той те е обрал... Това се опитваме да разберем.

Беше мъчително да го наблюдаваме как се опитва да се ориентира в спомените и мислите, разбъркани в черепната му кутия. Започна да разсъждава бавно, като отбелязваше събитията с пръсти.

— Окей, да започнем отначало. Един човек от Маями ми казва, че има приятел в Мексико Сити, който иска да обсъдим някакъв контракт — точно като вас. Пристигам. Срещам се с него. Приемам. Плаща ми. Не се срещам с двама — срещам се с един. Той е стар. Изглежда като дон, с бяла коса и зелен пръстен на кутрето — о, да! Спомних си — игла със смарагд, голям колкото лешник. Казваше се Педро Галвес, същото име, което ми дадоха в Маями. За него ли говорите?

— Именно. — В гласа на Арлекин не пролича никакво вълнение. — Педро Галвес.

— Приятел ли ви е?

— Вече не, Тони...

— Как ще си получа парите?

— Приеми моя контракт. И аз ще ти ги осигуря.

— Сериозно?

— Разбира се. Шейсет хиляди, плюс разходите, плюс застраховката. Ще обсъдим подробностите утре, когато си по-бодър и отпочинал. Ето парите. — Той се наведе, отброи пачките и ги побутна с крак. — Когато утре дойда пак, ще ти донеса твоите двайсет. Но ми трябва бележка от теб, за да ги взема.

— Каква бележка?

— О, нещо елементарно... „До Педро Галвес. Базил Янко ти е дал петдесет хиляди долара, за да ми платиш контракта за Валери Халстрьом. Все още ми дължиш двадесет. Предай ги на приносителя на бележката. Ако не, аз лично ще ги взема...“ После се подпиши. Как ти звучи?

— Чудесно, просто чудесно.

Арон Богданович му помогна да стане от стола, съпроводи го до писалището и застана надвесен над него, докато той преписваше

бележката с бавния старателен почерк на дете.

После Арон Богданович я запечата в плик и го подаде на Джордж Арлекин. Попита:

— Доволен ли сте от Тони?

— Напълно.

— Желаете ли да узнаете нещо друго? — Не.

— Тони, сега трябва да си починеш. Това е сериозна работа — утре трябва да бъдеш свеж. Освен това е време за следващата инжекция.

— О, Боже! Вече заприличах на игленик.

— Тази ще бъде последната, Тони — весело каза сестрата.

— Окей! До утре тогава.

Той се наведе, събра пачките с банкноти и ги пхна в ризата си, като в същото време се шегуваше нескоропосано колко добре щели да се отразят на бъдещето му. После, ухилен и мърморещ, той излезе тромаво, облегнат на ръката на сестрата.

Арлекин се обърна към Арон Богданович и го попита:

— Какво ще стане с него сега?

— Това, което чухте, приятелю. Ще му бият последната инжекция: мехурче въздух във вената. Когато достигне сърцето, той ще умре.

Не можах да се въздържа да не възкликна от ужас. Богданович се обърна, за да възрази.

— Шокиран ли сте, мистър Дезмънд? Чухте го да казва, че убил двадесет и трима души. Мислите ли, че той може да бъде осъден единствено въз основа на думите му, които чухте в тази стая? Никога!... Освен това има нещо, което не знаете. Валери Халстриъм бе мой агент. Аз я обучих. Аз я внедрих. Тони Тезориеро я уби. Зъб за зъб, око за око. Такова е правилото. Знаехте го от самото начало. — После се обърна към Джордж Арлекин. — Този Педро Галвес, какъв е той?

— Приятел. Един от моите акционери.

— До каква степен е посветен в това, което вършите?

— До много голяма. Казах му за Алекс Дагън.

— Ах! Това е лошо.

— Жена ми също е негова жертва.

— Можем да го елиминираме, но ще изгубим брънка от веригата доказателства. Нека помисля върху това.

— Бих желал да му изпратя подарък.

— Какъв подарък, мистър Арлекин?

— Тялото на Тони Тезориеро. Можете ли да го уредите?

— Бих могъл, но няма да го направя — Богданович бе категоричен. — Разкажете ми нещо повече за Педро Галвес...

— От стар род, забогатял от рудници, властта го е направила високомерен...

— Но не и луд или глупав?

— Не.

— Тогава защо сключва контракти с наемни убийци — и защо не за себе си, а за Базил Янко?

— Нуждае се от милиони за нови фондове за развитие: рискови и дългосрочни кредити — и двата вида се получават трудно, а са и скъпи при сегашните лихви. Предполагам, че Янко му е обещал петродолари, веднага след като разреши проблема с нас...

— Което все още не обяснява, мистър Арлекин, защо потомствен аристократ като Педро Галвес ще има вземане-даване с човек като Тони Тезориеро.

— О, това е много просто. — Лицето на Арлекин се изкриви в гримаса на самоирония. — Сигурно го е поблазило, както и мен. Има нещо екзотично в това да притежаваш личен екзекутор... Това е кралска привилегия. — Той подритна с върха на обувката си купчината банкноти. — Куп хартия купува смъртта на един човек.

— Това, което не може да ви купи — каза Арон Богданович, — е отлагането на вашата собствена.

Джордж Арлекин обмисли бавно думите, му. Не пролича дали е съгласен или не. Попита:

— Ако е бил Галвес, защо е дал истинското си име? Богданович се усмихна леко.

— Мистър Арлекин, забравяте, че това са професионални отношения. Те включват застраховка. Трябва да знаете дали другият има пари, за да изплати полицата.

В къщата има ли телефон? — попита Арлекин. — Бих желал да се обадя в болницата.

— Там, в ъгъла. Връзката е лоша. Въръжете се с търпение.

Докато той набираше номера, двамата с Богданович излязохме навън и започнахме да се разхождаме заедно из вътрешния двор.

Богданович каза:

— Галвес е неприятна изненада. Той представлява заплаха и за Алекс Дагън, който сега става изключително важен. Трябва да решим какво да правим с него.

— Не смятам, че Арлекин е в състояние да взима решения.

— Не съм съгласен, мистър Дезмънд. Ако става въпрос за скрупнули, сега той действа с една напълно нова система от ценности. Ако става въпрос за способността му да планира и осъществява стратегията, то уверен съм, че сега тя е нараснала, тъй като не е ограничен от морални задръжки. Това естествено ви безпокои. Вашият проблем, мистър Дезмънд, е, че сте объркан, смутен, полуубеден, полуневярващ — вечният опортюнист. Приятелят ви Арлекин е съвсем различен. Той се вкопчва в живота — или смъртта — с две ръце. Но аз разбирам съмненията ви. Приемам напразната саможертва. Арлекин ще се жертва в името на някаква цел. Когато тя бъде достигната и той осъзнае безсмислието... тогава какво? Това е въпросът, който си задавате, нали?

— Да, предполагам, че да.

— Не знам отговора, мистър Дезмънд. Нито пък трябва да го знам. И аз като Тони приемам контракта, изпълнявам го и се подготвям за следващата задача... А, мистър Арлекин? Свързахте ли се?

Джордж Арлекин стоеше на прага с преbledняло лице и безизразен поглед.

— Да, свързах се. Джули е умряла преди петнадесет минути. Казаха, че било коронарна емболия.

Арон Богданович ме стисна здраво за ръката и прошепна:

— Върнете го в града. Ще ви се обадя. Не мога да се занимавам със скърбящ съпруг.

Ще ви кажа сега, че скърбящият бях аз. Плаках до леглото й без никакъв срам. Наведох се и целунах студените й устни, сбогувах се и промълвих една заупокойна молитва. Арлекин стоеше строг, сдържан, безмълвен, в очакване да свърша. Какво се е случило между тях след това, дали е излял мъката си, или е ридал, не знам — а и това не ме интересуваше. Беше много странно, но смъртта й бе голямата смърт. Бях изпитал малката смърт на раздялата, патоса на „никога вече“, несбъднатата мечта. Освен това — мъртвите са щастливи, че никога не го узнават! — изпитах също и облекчение. Тя вече не можеше да

страда. Бях освободен от робство, в което бях държан прекалено дълго, изкушение, което ме бе измъчвало все по-силно с всяка следваща година. Най-после бях свободен — макар и в студена и гола пустиня, аз бях свободен.

Докато чакахме Арлекин да свърши, двамата със Сюзи седяхме и водехме празния, изпълнен със спомени разговор, който следва всяка смърт. Отдавна бе изплакала сълзите си и като всички жени при всяко погребение тя трябваше да мисли за домакинството след това.

— ... Надявам се да я погребем тук. В противен случай ще се проточи много. Ще имаме нужда от погребално бюро, Пол. Ще се заемеш ли с това? Поисках от доктора да ми даде успокоителни. Джордж ще има нужда от тях довечера. Ще останеш в неговия апартамент, нали, Пол? Аз бих го направила на драго сърце, но не е редно... Вероятно сега ще реши да приключи с всичко: да сложи край на целия мръсен бизнес и да се прибере вкъщи. Скоро ще бъде лято. Можеш да го вземеш на яхтата си... Трябва да опаковам дрехите й. За него би било мъчително да го направи... О, Пол, толкова ми е мъчно за него...

На мен не ми беше мъчно за него. Мразех го. Изкушавах се да му кажа, че сега разполага с още един труп, който да хвърли пред прага на Галвес. И защо не? Смъртта си прилича. Цветята ще поникнат от устата на Тони Тезориеро така, както и от мъртвата утроба на Жулиет Жерар. През цялото време мразех и себе си, защото аз бях храбрият войн с меден тромпет, който призовава героите на бой, а след това бди над телата на победените и прогонва лешоядите от техните кости.

Сюзън взе дясната ми ръка и я задържа между своите.

— Пол... моля те! Не се самообвинявай. Не обвинявай и Джордж. Можем само да извървим пътя, който сме поели. Моля те, cheri...!

Арлекин дойде и се присъедини към нас доста по-късно. Сега бе тих и спокоен като повърхността на езеро на лунна светлина. Благодарни и на двамата ни — от свое име и от името на Жулиет. Бе взел първите най-належащи решения:

— Ще я погребем тук. Пол, моля те да уредиш възможно най-хубавото погребение. Би трябвало да й се осигури църковна служба. Трябва да уведоим швейцарския посланик Хосе Луис, Педро Галвес и семейството му и служителите на банката. Сюзи, моля те,

телеграфирай на клоновете да затворят за един ден и помоли местните директори да поместят некролози в печата. Вече съобщих на родителите й. После...

— Остави това, Джордж.

— Както кажеш, Пол.

— Ще повикам такси — обади се Сюзън.

— Ще се върна неща.

— Ще дойдем с теб.

— Не, благодаря ти, Пол. Предпочитам да остана сам.

— Джордж, наистина ли искаш Галвес да присъства на погребението?

— О, да! Той беше приятел. Той накара кардинала да отслужи молебен за оздравяването на Джули.

Ако имате избор — а в годината на убийците той става по-ограничен — моля ви, не умирайте в латински град. Документите, необходими, за да ви отпишат от живите, ще ви изпълнят с ужас и ще се излъчите, докато попълните и последния от тях. Бях принуден да се откажа от задължението си да уредя погребението на Джули и да го поверя на грижите на Хосе Луис Мирамон де Веласко, който го прие като свещен дълг, най-малкото като изкупление за вината си. Единственото, от което имал нужда, бяха подписите на Арлекин. Що се отнасяло до останалото, щял да осигури на мадам достойна церемония и тихо място за покой, близо до това на собственото му семейство...

После светът ни нападна още веднъж. Телеграмите бяха цял куп, а списъкът с телефонните обаждания — дълъг цял метър. Местните ни директори изпаднаха в паника. Борсата — в шок. Пресата настояваше за коментар и разяснение. Всички искаха да научат дали Джордж Арлекин е финансов гений или побъркан, луд за връзване. Докато Сюзън се занимаваше с телеграмите, аз се борех с операторите, телефонните шайби и часовите разлики, за да отговоря на най-важните обаждания. В Ню Йорк бе късен следобед. В Лондон вечеряха. В Европа бе време за кафе и коняк и телевизионните новини, и в същото време цените нарастваха, а шансовете за сносно оцеляване намаляваха и намаляваха. Току-що бях затръшнал слушалката за десети път, когато Сюзи донесе една телеграма: „Мисля, че имате нужда от мен... Майло

Фром.“ Обадох се на Арон Богданович и му я прочетох. Коментарът му бе сух като пожълтели листа.

— Ако ви трябва, обадете му се. Въпросът е колко да му кажете.

— Само толкова ли?

— Утре заминавам за Ню Йорк.

— Тук не сме приключили.

— Ще приключим всичко в Ню Йорк. Обадете ми се, като пристигнете там.

Което оставяше отворен въпроса за Майло Фром. Първата ми мисъл бе да го отложа, докато Арлекин бъде в състояние да отговори сам. После реших да се обадя във Вашингтон и да проверя по какви правила ще играе Майло Фром. Ако те бяха по-свободни, можехме да си сътрудничим. Ако искаше да се прави на добрия съсед-полицай, нямаше да стане. Нямах нищо против полицаите, особено дружелюбните; единственият проблем бе, че те се задоволяват с много малко: законност и ред, и спокоен сън през нощта — което оставяше много нерешени въпроси и цяла клоака неправди, която вонеше под слънцето.

Майло Фром се зарадва, като ме чу. Казах му, че благодаря за телеграмата, но е трудно да говорим за работа по отворена линия. Според това, което прочел в пресата, решил, преувеличавали проблема. Не можело да се разчуе повече, дори ако било показано по телевизията. Според добре осведомени източници сме щели да бъдем подведени под отговорност за нашето изявление. Отговорих му, че го очакваме — нещо повече, желаем го. После му съобщих за смъртта на Джули.

Той замълча продължително, по линията не се чуваше нищо, след което попита:

— Как го приема мистър Арлекин?

— Библейски.

Старият Завет или Новият?

— Старият...

— А вие как смятате, мистър Дезмънд?

— Бих желал да играем по правилата. Но се боя, че ако го направим, ще загинем.

— Да предположим, че нарушим правилата мъничко...

— Само предположението не е достатъчно.

— Тогава ще ги нарушим.

— Разговорът записва ли се?

— От самото начало...

— Слушайте тогава. Валери Халстрьом бе застреляна от наемен убиец на име Тони Тезориеро. Той вече е мъртъв. Платил му е човек на име Педро Галвес, важна клечка в Мексико Сити, който е свързан с нашата компания и с Базил Янко. За доказателство притежаваме документ, подписан от Тони Тезориеро. Пред съда няма да мине, но за вас става. Ние предполагахме, без да разполагаме с доказателства, че Галвес също носи отговорност за убийството на мадам Арлекин. Друго: измамата в клоната в Мексико Сити е била извършена от една жена — Мария Гусман, подкупена от Александър Дагън, служител на „Криейтив Системс“, Лос Анжелос, Калифорния. В потвърждение на това имаме нотариално заверени показания и снимки за идентифициране, също заверени от нотариус. Казахме на Галвес, че знаем за Дагън. Саул Уелс следи Дагън. Адресът е следният...

Когато свърших, Майло Фром попита:

— Съобщихте ли нещо от това на мексиканските власти?

— Не.

— Защо?

— Предложихме имунитет на Мария Гусман. Дагън е извън тяхната власт, а всичко останало се основава на приказките на един мъртвец.

— Благодаря ви, мистър Дезмънд. Кога очаквате да се върнете в Съединените щати?

— Зависи от Арлекин. Вероятно скоро след погребението...

— Бих желал да ме уведомите за резервациите веднага щом ги направите. Опасно е човек да бъде край вас: ще трябва да защитим спътниците ви.

Помислих, че се шегува. Направих насмешлива забележка. Открих, че е напълно сериозен.

— Политиката и парите образуват експлозивна смес, мистър Дезмънд. Добавете петрол и ще се получи огромен огън. Моля, направете каквото ви казах.

Поне беше честен. Можеше да наруши правилата, но не и да промени фундаменталните истини в живота: няма крепост, която да устои срещу парите, един фунт пластичен експлозив може да взриви

лелящ самолет, група отчаяни мъже могат да вземат за зложник цял един народ. Коего ни връщаше с бързи стъпки към мрачните времена, към кратката процедура и *lex talionis*^[2] и кралската привилегия на личния езекутор...

Сякаш прочела мислите ми, Сюън дойде до мен, прегърна ме и допря бузата си до моята.

— Сига, Пол... И ти се нуждаеш от малко време, за да изплачеш скръбта си.

— Странно! Не знам как да го направя. Има само едно празно място, сякаш някой е свалил картина от стената... Джордж върна ли се?

— Да. Току-що дойде. Обадих се в стаята му. Почиваше. Все още иска да остане сам. Уредих да откачат телефона му и да прехвърлят обажданията тук.

— Той скоро ще се пречупи, Сюзи.

— Не, Пол. — Тя поклати глава категорично. — Спомням си нещо, което баща ми обичаше да цитира: „*Der grosste Hass 1st still*“... (Най-голямата омраза е тихата.) Сега Джордж е изпълнен с омраза. Той е изгубен за нас, отишъл е твърде далече.

— Спокойно, скъпа. Хората се уморяват да мразят.

— Това е по-силно от любовта. — Едно уиски ще ти помогна ли?

— Би могло. О, cheri! Не ме оставяй. Много съм уплашена.

Докато наливах питиетата, една мисъл ме връхлетя като удар с чук. Едно време, в далечното вчера, се страхувахме от могъщия вълшебник Базил Янко; сега се страхувахме далече повече от Джордж Арлекин, който се беше поддал на магията и лежеше в тъмна стая с парче лед в сърцето. Тъй като не можах да приема истината, потърсих убежище в баналностите. Бяхме наред един от онези глупави, утешителни разговори за любовта и щастието, и за това как, ако разбираш всичко, можеш и да прощаваш почти всичко, когато телефонът иззвъня и от рецепцията ни съобщиха, че сеньор Педро Галвес настоявал да се срещне с мистър Джордж Арлекин. Сюън — Бог да я благослови за швейцарското хладнокръвие — го помоли да изчака, докато аз разговарях с Арлекин по телефона в спалнята. Очаквах да срещна гняв или мрачно отчаяние. Вместо това получих указания да посрещна госта любезно, да му предложи нещо за пиене и да го помоля за малко търпение, докато Арлекин се приготи да го

приеме. Предадох съобщението. Сюзън слезе във фоайето. Оправих бюрото, извадих чисти чаши и се почудих какво, по дяволите, можеш да кажеш на убиец, чиято жертва едва е изстинала. Нямаше за какво да се притеснявам.

Джордж Арлекин бе готов и ни очакваше, когато Сюзън въведе Педро Галвес в стаята. Приветства го надут и прочувствено.

— Скъпи Педро! Колко мило, че дойде! Не беше необходимо, но съм трогнат.

— Джордж, приятелю, какво мога да кажа? Какво мога да направя?

— Нищо, Педро! Присъствието ти е достатъчно! Алкохол, кафе? Не е ли странно как се връщаме към старите обичаи? Нарездаме храна и пиене за опечалените. Моля те, седни... Сюзън! Кафе за сеньор Галвес!

Педро Галвес се настани на един стол, скала на спокойствието в океан от мъка.

— Скъпи Джордж! Толкова силно вярвах, че това не може да стане.

— Всички вярвахме, Педро.

— Погребението? Вероятно бих могъл...

— Вече е уредено, благодаря ти. Ще бъде погребана тук, в твоя красив град. Винаги го е обичала.

— Джордж, това е убийство. Нещо трябва да се направи.

— Какво, Педро? Не мога да тръгна по улиците и да търся отмъщение и кръв. Предпочитам да я оставя да почива в мир.

— Разбирам, но това не е достатъчно.

— Нека първо да я погребам.

— Разбира се! Разбира се! Но трябва да стане тържествено, Джордж. Така е редно. Тук имаме приятели, клиенти. Те ще поискат да отдадат почит. Мога ли да ги доведа?

— Да, ако желаят да дойдат.

— Ти ще останеш ли след това?

— Мисля, че не за дълго. Необходим съм и на други места. Има хора, които зависят от мен. Все още съм нападнат. Трябва да продължа да се бия. Сега дори боят е нещо.

— Имаш ли някаква представа, Джордж — поне догадка — кой би могъл да направи това ужасно нещо? Кажете ми, ако имаш. Заклевам

се в безсмъртието на душата си, че ще го открия.

— Педро, оценявам думите ти, но вече знам кой го е извършил.

— Съобщи ли на полицията?

— Не.

— А трябваше! Много е важно те да знаят.

— Искях да кажа първо на теб, Педро.

— Защо на мен?

— Защото имаш влиятелни приятели. Няма да позволиш подобно нещо да потъне в архива.

— Никога.

— Педро, ти трябва да знаеш как се чувствам. Ти обичаш жена си, сина си, дъщерите си...

— Да.

— Един ден ще трябва да кажа на сина си, че майка му е умряла, застреляна от убиец в Мексико. Сега той е съвсем малък, но един ден ще трябва да научи. После ще ме попита какво съм направил с човека, който я е убил. Какво ще му отговоря; Педро?

— Засега не си направил нищо.

— Засега. — Арлекин бръкна във вътрешния си джоб, извади плика с писмото на Тони Тезориеро и го подаде на Педро Галвес. — Прочети го, приятелю, и ми кажи какво да направя.

— Той е запечатан.

— Грешка. Отвори го, ако обичаш.

Педро Галвес пхна дебелия си пръст и разкъса плика. Разгъна бележката и я прочете. Сгъна внимателно листа, сложи го обратно в плика и го подаде на Джордж Арлекин. Стана, опъна жилетката и закопча сакото си. После, без да трепне, си взе довиждане.

— Сеньор Дезмънд. Сеньорита, моля да ме извините. Джордж, знам какво представлява скръбта. Изпитвал съм я. Прощавам ти тази лоша шега.

— Преди да си тръгнеш! — Джордж Арлекин застана до вратата, опрян с едната ръка на рамката, а другата — вдигната, за да го спре. — Шегата още не е свършила. Където и да отидеш, ще бъдеш следен. Където и да отидат жена ти, синът ти или дъщерите ти — също. Някой ден един от тях ще бъде убит. На следващия ден — друг. Но не и ти, Педро Галвес — ти никога. Ти ще бъдеш недосегаем. Знаеш, че мога да го направя, защото самият ти го направи и защото днес аз

подпомогнах смъртта на Тони Тезориеро. Знаеш, че ще го направя, защото самият ти ми каза: „Ако не убиеш звяра, няма да имаш месо за вечеря...“ Когато следващия път се обадиш на Базил Янко, му предай думите ми. Adios, amigo!

Педро Галвес стоеше изправен и непоклатим като стар дъб по време на буря. Каза мрачно:

— Мога да ти предложа по-добра сделка, Джордж.

— Знам, че можеш — отвърна Арлекин. — Седни и почни да пишеш. Сюзън, обади се на портиера и го помоли да намери нотариус.

Според официалното съобщение Педро Галвес умрял в леглото си между полунощ и изгрев-слънце на следващия ден. Известно бе, а и лекарят му го потвърди, че от доста време е страдал от остра сърдечна недостатъчност, подсилена от активния и изпълнен с напрежение живот. Погребяха го много по-тържествено в същия ден и в същото гробище като Жулиет Арлекин.

Нашето бе тъжна, кратка церемония, проведена на чужд език от неспокоен млад пастор от лютеранската църква — най-близката религиозна общност, която успяхме да открием в града на Девата от Гваделупа. Присъстващите бяха малко и всички, освен нас бяха дошли по задължение и се чувстваха неловко по време на службата, леко виновни, че предават една жена в ръцете на протестантския бог. Словото бе милостиво кратко: банални утешителни думи за тези, които я обичаха; бледо хвалебствие за тези, които никога не са я познавали.

Арлекин стоеше от едната страна на гроба, Хосе Луис, Сюзън и аз — от другата. Арлекин бе блед, но спокоен, скрил очите си зад тъмни очила. Сюзън ридаше безмълвно. Когато ковчегът потъна в земята, аз затворих очи и се опитах да задържа сълзите си. Чух глухия звук на първите буци пръст по капака, бавните стъпки на присъстващите, когато те си тръгнаха, стърженето на метал, когато гробарите запълниха дупката.

После хванах Сюзън за ръка и извърнах глава. Арлекин вече си бе отишъл. Стоеше до лимузината, здрависваше се с присъствалите на погребението, изказваше благодарности на пастора. От гробището отидохме направо на летището, където специално нает самолет ни очакваше, за да ни отведе в Лос Анжелос. Майло Фром бе постигнал своето. Арлекин бе отстъпил безропотно. Вече не бяхме обикновени хора — белегът на смъртта бе отпечатан по дланите на ръцете ни.

По време на цялото пътуване Арлекин работи сам, усърдно, покривайки страница след страница на ръка. Бе се затворил в себе си, потаен и необщителен. Вече не обсъждаше с нас, а нареждаше. Получаваше информация и отказваше да я коментира или да покаже как възнамерявала я използва. В деня преди погребението го обвиних в липса на елементарна учтивост към мен като към колега и към Сюзън като предан служител. Отвърна ми хладно, че съжалявал за невъзпитанието, но вече не можел да ни замесва в действия, за които той и само той бил отговорен. Срещу мен вече можело да бъде повдигнато обвинение за умишлено саботиране на разследване и за съучастие в убийството на Тони Тезориеро. Вече нямало да ме излага на опасност. В бъдеще — доколкото ме интересувало да предвидя това бъдеще — трябвало да се посветя изцяло на обичайната дейност на компанията.

Възразих, че вече съм посредник между Арон Богданович, Саул Уелс и Майло Фром. Разпореди, че занапред той лично щял да се заеме с Арон Богданович. Саул Уелс бил нает легално, Майло Фром бил правителствен агент: ще преговарям с тях под негово ръководство... Много добре! Щом така иска... Да, така искал. Хвала на Господ! Амин! Започнах да мечтая, изпълнен с копнеж, за синя вода и бели платна, опънати от вятъра.

На Сюзън ѝ бе по-лесно да общува с него, отколкото на мен. Затвори се в европейския етикет и се отказа дори от дългогодишната си привилегия да се обръща към него на малко име. Арлекин не каза нищо относно промяната, макар да забелязах, че в отговор стана мъничко по-мек и деликатен. Отдалечили се един от друг, ние станаме по-затворени и по-самотни, по-уплашени от студеното отчаяние, което бе обзело някогашния ни приятел.

Когато кацнахме в Лос Анжелос, беше тъмно. На пистата ни посрещнаха двама служители на митницата, които ни обслужиха възможно най-бързо и ни предадоха в ръцете на Майло Фром. Той ни откара със собствената си кола в хотел „Бел Еър“ и ни настави в две съседни бунгала, за които ни увери, че били сигурни и чисти от електронна апаратура.

Беше благодарен за решението ни да си сътрудничим. Щял да бъде откровен, доколкото му позволяват специфичните обстоятелства. Ако не сме имали нищо против, щял да вечеря с нас. Предложи като

по-разумно да отложим срещата си със Саул Уелс. Предложихме му, докато се освежим, да прегледа документите, които бяхме донесли от Мексико. Отначало се намръщи, но после се усмихна, когато Джордж Арлекин му подаде купчина фотостати и каза, че предпочита да запази оригиналите. Сметна, че е по-разумно Съюзът да не присъства на разговорите ни. По-късно, по време на кафето и сандвичите, той ни прочете кратка проповед.

— ... При първата ни среща, господа, говорихме за сблъсък на интереси: нашите — като местна агенция, вашите — като чуждестранна компания. Смятам, че интересите ни са близки, макар и да не са и да не могат да бъдат идентични. Така ли е?

Съгласихме се. Арлекин добави, че е малко по-недоверчив от мен. Майло Фром го взе под внимание и продължи.

— ... Нашият Държавен департамент е в лоши отношения с европейците, защото те сключват самостоятелни петролни сделки с арабите. Израелците са огорчени от европейците, защото французите и норвежците разгромиха шпионската им мрежа и системата за ранно предупреждение срещу терористи. Обидени са и на нас, защото смятат, че сме отишли твърде далече в преговорите за прекратяване на огъня. В тази светлина трябва да разглеждате положението с Базил Янко. Политически той ни бе от полза. Осигури ни плацдарми в Европа. Успя да привлече арабски пари и клиенти в нашата страна вместо в Европа. Това е висша политика и груби сметки. Това означава, че е трябвало да си затворим очите за някои неща. Знаем го. За съжаление го приемаме, когато върши работа, и вдигаме шум до бога, ако не върши.

Що се отнася до политиката, бихме били много доволни, ако Янко успее да ви погълне. Но всъщност това ни вреди страшно много, защото той игра прекалено грубо, а вие — прекалено умно и мръсотията се увеличава с всеки изминат ден. Накратко, мистър Арлекин, вие създадохте първокласен скандал в момент, в който това е последното нещо, от което имахме нужда...

— Да не би да ми казвате, мистър Фром, че искате да го потулите?

— Бихме желали, но знаем, че не можем. Базил Янко има две възможности: да се бори с вас докрай или да си пререже гърлото. Днес цената на акциите му е спаднала с двадесет и осем процента. И ще

продължи да пада. Завел е иск срещу вас за нанесени щети в размер на двадесет милиона долара плюс наказателно обезщетение. Вие ще се изправите пред съда и вашите акционери с тези мексикански документи и всичко останало, което сте успели да изровите и за което не сте ме уведомили... Тогава администрацията загазва, преди още да е успяла да се измъкне от скандала „Уотъргейт“. Това е нещо, което бихме искали да избегнем.

— Можете — каза Джордж Арлекин.

— Как? — Майло Фром нямаше търпение.

— Върнете жена ми.

— Искане ми се да можех, мистър Арлекин. Наистина.

— В такъв случай, мистър Фром, след като не сте в състояние да направите невъзможното, арестувайте Базил Янко по обвинение в заговор за убийство и го сложете зад решетките.

— Въз основа на признанието на Педро Галвес? Няма начин.

— То е автентичен документ.

— Човекът, който го е написал, е мъртъв. Бил е ваш приятел и акционер във вашата компания. Могат да заявят, че той се е уговорил с вас да напише това признание като последен знак на приятелство. Могат да заявят, че то е било направено под заплаха — а аз мисля, че точно така е станало, мистър Арлекин, въпреки че нито мога, нито желая да го доказвам. Разполагате с бележка, написана саморъчно от Тони Тезориеро, който също е мъртъв. Радваме се, че сме се отървали от него, така че не питаме кой го е убил. Все пак знаехме от известно време, че Валери Халстриъм е израелски агент и работи за мрежа, която търпим с определена цел... Това ме подсеща за нещо, мистър Дезмънд. Вие изпратихте прислужника си да прекара отпуската в Сан Франциско. Ние пък изпратихме човек, който да поговори с него. Каза ни, че обичате цветя и обикновено ги поръчвате от един магазин на Трето авеню... — Той въздъхна и разтвори ръце в моментно отчаяние.

— Както казват английските ми колеги, това е кралска каша. Но по някакъв начин — и то бърз — трябва да я оправим.

— Има един сигурен начин, мистър Фром, и можете да го използвате. Документите, които свързват Алекс Дагън с измамите в Мексико, са неоспорими. Трябва ви само още едно нещо — признание, че е действал по настояването или заповедите на Базил Янко.

— Боя се, че тук също има проблем. Алекс Дагън е напуснал дома си във вторник сутринта, за да посети клиент в Сан Диего. Не е пристигнал. Никой не го е виждал оттогава. Компанията и съпругата му са го обявили за изчезнал.

— Пол! Ти ми каза, че Саул Уелс го следи...

— Следеше го.

— Тогава как, по дяволите, е станало?

— Много просто — отвърна уморено Майло Фром. — На магистралата станало задръстване. Саул Уелс бил задържан. Въпрос на късмет. Горкият Саул! Гордостта му е толкова наранена.

Тогава и по-късно щях да бъда щастлив, ако бяхме приключили — ако зарежехме цялата работа и се върнехме вкъщи. Арлекин обаче упорстваше като магаре на мост.

— Мистър Фром, вие ми изпратихте телеграма, която цитирам: „Мисля, че имате нужда от мен.“ Аз приех по ваше и на мистър Дезмънд настояване да разговарям с вас и ако намеря съвета ви за правилен, да го последвам. Сега какво предлагате вие? Да забравя убийството на жена ми? Няма да го направя. Да позволя на Базил Янко да ме изкупи целия и да ме продаде на петролните шейхове? Не! Да престана да го тормозя в пресата, за да не би да ме осъди да платя обезщетение? Ако не мога да докажа тези документи в съда, то тогава ще ги поставя в центъра на общественото внимание. Не съм извършил никакво престъпление — а моралната ми вина си е лично моя работа. — Той удари с юмрук по масата. — Няма да позволя да ме разубедите, мистър Фром! Ако вие или вашето правителство решите да заведете дело срещу Базил Янко, аз ще ви помогна. Ако решите да го защитавате, аз ще се боря с вас, дори това да ми струва живота. Сега, за Бога, кажете решението си — или си вървете!

— Ще започна с една дилема, мистър Арлекин. Нашето правителство сключва договори с Базил Янко, защото той е гений и предлага най-добрите услуги на пазара. Нашата агенция е убедена, че Базил Янко е съучастник в заговор за измама, заговор за убийство и организиране на престъпна мрежа. В системата ни има някаква лудост, която прикрива пороците на човека. Не можем да докажем, че е виновен, защото не можем да нарушим правилата, а ако престъпим закона, никой няма да признае резултатите ни. Необходима ни е информация. Ако успеете да ни я предоставите, няма да ви попитаме

откъде или как сте я получили. Няма да възпрепятстваме достъпа ви до източници, до които ние не можем да се доберем. Няма да ни занимавате с това, което вършите извън нашата юрисдикция. Ако нарушите законите на Съединените щати, го вършите на свой собствен риск. Ясен ли съм?

— Дотук, да.

— Съществуват и други рискове, мистър Арлекин.

— Бих желал да ги чуя.

— Предупредих ви, че ще бъде опасно да се обвързвате с партизански интереси. Решихте да пренебрегнете предупреждението ми и се свързахте с Арон Богданович, израелски агент, и с Лия Клайн, добре известна, да не кажа прочута журналистка с ционистки убеждения. Сега вие и мистър Дезмънд се озовахте в списък на мишени на терористични акции. Не отваряйте подозрителна кореспонденция. Не приемайте непознати. Не се разхождайте сами вечерно време.

— Един въпрос, мистър Фром.

— Да?

— Как сме се озовали в този списък?

— Решили са, че симпатизирате на ционистите. Това е вид информация, която мистър Янко продава на много висока цена на ограничен кръг постоянни клиенти. Седна банка данни могат да се вършат чудеса, нали? Можете да програмирате дори геноцид... И така, можем ли да си сътрудничим?

— Да. Нека обсъдим подробностите.

След половин час, когато той вече си бе отишъл, Джордж Арлекин ми обясни своето виждане за положението.

— ... Майло Фром прилича на теб, Пол. Той търси разрешение, но го търси предпазливо. Той ще си затвори очите пред престъпление, но няма да го извърши. Той ще забрави, ако и аз забравя. Янко Победителят е Янко Невинният. Той не може да върне жена ми; той иска да му дам подсладено, удобно лекарство срещу един обществен скандал. Той намира недостатъци на неудобни документи, но отказва да ги подложи на проверката на съда. Това за какво ти говори?

— Някой го е казал по-сполучливо, Джордж — благоразумна гъвкавост.

— Да върви по дяволите тази гъвкавост!

— Добре!

— Какъв е отговорът ти тогава?

— Никакъв, Джордж. Ти вече си започнал да вършиш това, което искаш. Продължавай.

— Искам Янко мъртъв.

— Убий го тогава. Или плати на някого. Знаеш как става.

— Ще го направя сам, Пол.

Тогава можех да го убия. Бях по-едър от него, по-тежък и по-ядосан от всякога през живота си. Завъртях го и го приковах до стената с пръсти, впити в гърлото му. Изредих всички псувни, които знаех.

— ... Сега слушай, копеле такова! Обичах Джули не по-малко от теб. Може би с мен щеше да бъде по-щастлива. Синът ти можеше да бъде мой син — но аз поне съм му кръстник в този отвратителен свят! Майка му е мъртва. Искаш да има за баща един убиец? Така ли? Ти си нищожество, Джордж! Ти не си мъж! Ти си клоун. Свали маската и под нея няма нищо! Нито лице, нито сърце, само омраза и това е по-малко от...

Не успях да си спомня от какво беше по-малко. Падна мрак, след което се събудих в леглото си с торбичка лед на главата. Сюзън разтриваше ръцете ми, а Джордж Арлекин стоеше до краката ми като Мефистофел, дошъл да получи дължимото. Бях изгубил гласа си и когато отново го намерих, едва шепнех. Казах:

— Изчезвай оттук.

Той не си отиде, вероятно не беше ме чул. Дойде и седна на края на леглото.

— Извинявай, Пол. Това беше мръсен номер, но ти едва не ме уби.

Съжалявах, че не го бях направил и се опитах да му го кажа, но гласът ми заседна в гърлото като рибена кост — и започнах да кашлям, да се давя и изплюх кръв. Сюзън пребледня. Арлекин поклати глава.

— Ще оцелее, Сюзи. Останала му е сила.

— Съжалявам, че я хабих за копеле като теб, Джордж.

Той наклони глава на една страна и ме погледна като препарат под микроскоп и вметна с горчив хумор:

— Саул Уелс ще дойде в девет сутринта. Дотогава трябва да бъдеш на крака. Бъди мила с него, Сюзи. Още е доста крехък...

Като познавах Саул Уелс, очаквах краткотраен сеанс пред Стената на плача. Той имаше цяла торба с нещастни и смъртни случаи. Мадам Арлекин бе мъртва, той бе опечален, но не за дълго. Алекс Дагън бе изчезнал, но щял да се появи, щом реши да спечели пари или време. Междувременно Саул Уелс, супердетективът, продължаваше своето безмилостно разследване.

— ... Значи ето какви са възможностите. Алекс Дагън би могъл да е мъртъв. Според мен не е, защото Янко не може да си позволи още един труп в екипа... Значи той е жив. Къде се намира тогава? Когато го изгубих, се бе насочил на юг, към Сан Диего, нали? Не би отишъл в Мексико. В дълбоката провинция? Не! Нашият малък Алекс е градско момче и обича домашните удобства — да пийне с някое момиче, преди да се прибере вкъщи при мама — което пак ни създава много работа. Според мен той се е скрил някъде на брега с някое плажно зайче. Все пак той трябва да спи, да се храни, да купува бензин и евентуално да наеме друга кола, тъй като знаем номера на неговата... И така, разполагаме със снимки, описание и списък на кредитните карти, издадени чрез компанията. Имаме нужда само от малко късмет...

— Бих желал да говоря с жена му — каза Джордж Арлекин.

— Вие, мистър Арлекин?

— Защо не? Знаете ли телефонния ѝ номер?

— Всичко, мистър Арлекин, освен как е облечена в леглото.

— И къде е съпругът ѝ — допълни сухо Арлекин. — Дайте ми телефона. Ще ѝ се обадя сега.

— Защо просто не отидем до дома ѝ?

— Моля, мистър Уелс! Знам какво върша!... Мисис Дагън? Казвам се Джордж Арлекин. Не ме познавате, но компанията ми ползва услугите на „Криейтив Системс“. Съпругът ви свърши нещо за нас в Мексико Сити. В службата му научих, че ще отсъства за няколко дни. Разполагам с информация, която може да ви помогне... Ако предпочитате, ще я предам на компанията или на полицията... Аз съм в „Бел Еър“. Ще изпратя кола да ви вземе. Можете? Чудесно! Да кажем след половин час...

Саул Уелс още се колебаеше. Беше откровен:

— Казахте, че знаете какво вършите, мистър Арлекин. Надявам се да е така. Ако се провалите сега, можете да изгубите Алекс Дагън завинаги.

— Ще поема този риск, мистър Уелс.

— Той е ваш свидетел. Желаете ли да присъствам на разговора ви с нея?

— Мисля, че е по-добре да не присъствате. Работата ви е да откриете Алекс Дагън, и то бързо.

Саул Уелс излезе, дъвчейки нещастно пурата си. Арлекин разлисти бележника си и набра един номер. След няколко секунди го чух да казва:

— Обажда се Джордж Арлекин. Бих желал да говоря с мистър Базил Янко... О, така ли? Благодаря, ще го потърся там.

— Джордж, какво, по дяволите, правиш? Той ме погледна, студено усмихнат.

— Обаждам се на Базил Янко. Той е тук, на Крайбрежието.

— Какво ще му кажеш?

— Ще го покана на среща.

— Мисля, че си се побъркал.

— Когато му се обадя, вдигни другия телефон и слушай.

Както обикновено мина доста време, докато се свърже с големия човек. Останах поразен, когато отново чух грубия, сух, леко презрителен глас.

— А, мистър Арлекин! Каква изненада. Моля, приемоте съболезнованията ми по повод ненавременната смърт на вашата съпруга.

— Благодаря. Намирам се в „Бел Еър“ с мистър Дезмънд. Пристигнахме снощи. Надявам се, че ще ви бъде удобно да се срещнем.

— Напротив, мистър Арлекин. Мисля, че ще бъде изключително неудобно... освен в присъствието на моите адвокати.

— Не възразявам. Ако те пожелаят да ми представят някакви документи — а аз съм убеден, че това е така — ще им бъде удобно да го направят тогава. Но нямам нищо против, ако предпочитате да не се срещаме.

— Давате ли ми време да обсъдя въпроса?

— Разбира се. Ще бъда в Лос Анжелос до утре вечерта. Можете да ме намерите в хотела по всяко време. Ако ме няма, ще инструктирам секретарката да уговори срещата, която смятам, че би трябвало да се проведе на неутрална територия.

— Мистър Арлекин, предпочитам да се срещнем в кабинета ми.

— Тук е по-сигурно. Бунгалото ми бе проверено от ФБР. Увериха ме, че няма никакви устройства. След Вашингтон се наложи да вземем мерки. Оставям на вас да решите, мистър Янко.

— Ще ви телефонирам. Благодаря, че ми се обадохте. Това бе един безсмислен разговор и не виждах полза от него. Съзирах и смъртна опасност от сблъсъка с адвокати, преди да се е стигнало до съд.

Арлекин отхвърли възраженията ми с думи, изречени сякаш от някоя пророчица.

— Ако не очакваме правосъдие, не могат нито да ни помогнат, нито да ни навредят.

— В тази страна обичат да се съдят, Джордж. Тормозът е законно оръжие. За Бога, имаш си достатъчно неприятности. Не си търси нови.

— Аз не ги търся, Пол. Аз ги създавам... Обади ми се, когато пристигне мисис Дагън. Ще се разходя из градината.

Тогава споделих със Сюзън идеята си да се оттегля от директорския пост веднага щом пристигнем в Ню Йорк. Не бе само от суета и засегнато честолюбие. Ако той не можеше да погребее мъртвеца си, аз определено исках да погребая своя и да оставя маргаритките да поникнат над купчината пръст. Ако искаше да пази в тайна плановите си, това бе негово право. Аз бях прекалено стар за ръкопашен бой, прекалено уморен от многословни битки. Сюзън ми каза, че и тя била на крачка от подобно решение. Не претендирала за обич, но не можела да работи за непознатия, който се бил вмъкнал в образа на Арлекин. Той нямаше да остане без помощници. Целият персонал бе на негово разположение. Може би именно от това имаше нужда — нови връзки, непомрачени от стари спомени. Решихме да обсъдя въпроса с него, да му обясня какво смятаме и да му дадем време да се подготви. В края на краищата хирургията може би бе по-милостиво лечение от непрестанното страдание и кърпене.

Мисис Дагън приличаше на момичетата от рекламите на кухни: загоряла, страстна и влюбена в целия прекрасен свят, който без никаква причина внезапно се бе обърнал с главата надолу. Дори в страданието ѝ имаше оттенък на наивно учудване — като Пепеляшка след полунощ, която се надява добрата кръстница да се върне. Арлекин бе любезен с нея, но документите, фактите и снимките бяха жестоко

разкритие. Тя избухна в объркан, безпомощен плач и Сюзън трябваше да я отведе в спалнята, за да я успокои. От момента, в който тя се върна, започна инквизицията — студена и безмилостна, с блестящия Арлекин в ролята на Торквемада.

— Мисис Дагън, жена ми е мъртва — убита. Още четири човека, замесени в тази афера, също са мъртви. Вашият съпруг ще бъде следващата жертва, освен ако не го намерим бързо.

— Но аз не знам къде е! Трябва да ми повярвате.

— Мисис Дагън, позволете да ви обясня нещо. Тази измама е била извършена в Мексико. Съпругът ви не може да бъде съден тук за нея. Аз няма да повдигна обвинение срещу него в Мексико, ако получа неговите показания за човека, който го е накарал да я организира. Разбирате ли?

— Да.

— Вярвате ли ми?

— Искам да ви вярвам.

— Ако не ми повярвате, не мога да направя нищо. Посещението на клиента в Сан Диего рутинно ли беше или нещо особено?

— Рутинно. Той имаше месечно разписание. Сан Диего бе едно от обичайните му посещения.

— Добре. Той е вършел нещо обичайно. Преди да тръгне, направи ли нещо необичайно? Беше ли разстроен? Изтегли ли пари от банката...? Нещо друго?

— Не.

— Взе ли повече дрехи от обичайното?

— Не взе никакви. Това е еднократно пътуване. Взе само бански и пешкир. Искаше да поплува на връщане.

— Къде плуваше обикновено?

— Ла Йола. Там се намира един мотел — „Синият делфин“. Имат басейн и морски плаж. Полицията вече провери. Не се е отбивал там.

— А парите?

— Поисках му, преди да тръгне. Имаше около сто и петдесет долара. Даде ми осемдесет и запази остатъка за себе си.

— А банковата ви сметка?

— Нищо необичайно. Но вече казах това на полицията.

— А други жени, мисис Дагън?

— О, това... — Тя успя да се усмихне едва-едва през сълзи. Нямахте нужда да го прави. Ние сме много освободени хора.

— Би ли избягал, ако е уплашен от нещо?

— Да, би могъл.

— Беше ли уплашен?

— Ако е бил, не съм забелязала.

— Преровихте ли книгата му?

— Той никога не ги държи вкъщи. Това му е принцип. Казваше, че домът е място за отмора. Негодуваше, ако трябваше да работи вкъщи.

— А писма, пощенски картички, сметки... такива неща?

— Четяхме ги, отговаряхме им и ги унищожавяхме. Пазя сметките в една папка в кухнята.

— А документи — нотариални актове, акции, облигации?

— Съхраняваме ги в трезора на банката.

— Кой има достъп?

— И двамата.

— Кой държи ключа?

— Аз — единия, Алекс — другия, на ключодържателя си.

— Когато замина, взе ли ключодържателя?

— Разбира се. Носи го на златния ланец, който му подарих за рождения ден.

— Мисис Дагън, как се справяше Алекс с работата си?

— Отлично. Идния месец трябваше да стане регионален директор. Повишението бе пристигнало с резолюция от самия мистър Янко...

— Имате ли финансови проблеми?

— Никакви. Живеем добре, имаме пари в банката, нямаме дългове.

— И така — нямате финансови проблеми, с брака ви всичко е наред, със службата — също, но съпругът ви извършва престъпление в Мексико. Защо го е направил?

— Някой трябва да го е накарал.

— Това какво означава?

— Ами, някой от компанията.

— Кой?

— Не знам. Това бе още един от принципите на Алекс. Казваше, че разговорите за работа у дома водят до рак и коронарна тромбоза.

— Какво стана с десетте хиляди долара, които получи от Мария Гусман?

— Нямах представа за тях.

— Започна ли да харчи повече, когато се върна от Мексико?

— Не.

— Откога не сте отваряла сейфа си, мисис Дагън?

— Аз? О, година или повече. Ако ми трябваше нещо, обикновено Алекс отиваше да го вземе.

— Мисис Дагън, нямам право да ви моля за това. Вие сте в пълното си право да ми откажете. Питам се дали бихте имала нещо против да го отворим заедно?

— Какво очаквате да намерите?

— Не зная, мисис Дагън. Правя догадки, както и вие. Но и двамата мислим за едно и също нещо: дали съпругът ви е жив или мъртъв.

— Не знам. Предполагам, че мога...

— Това е вашият сейф. Имате право на достъп. Ако смятате, че ви трябва закрила, мога да помоля да ви придружи агент на ФБР.

— Не! Не е необходимо. Сега ще отидем в банката.

— Благодаря ви, мисис Дагън... Сюзън, ако Янко се обади, приеми, по което време му е удобно, стига да се срещнем тук. Пол, свържи се с Майло Фром и го покани на обяд във „Веритас“ в Санта Моника. Кажи му, че е много важно.

Обадих се на Майло Фром, който се зарадва на поканата за обяд. Базил Янко телефонира и каза, че ще пристигне в хотела заедно с адвокатите си в шест вечерта. Жалко, че щеше да ни изгуби часа за коктейли, но трябваше да се съгласим. После със Сюзи избягахме от работа. Излежавахме се край басейна. Плувахме. Пихме „Блъди Мери“, ядохме клъб-сандвичи^[3] и дремнахме под червените цветове на бугенвилеите. Преди да усетим, стана четири следобед. Когато отидохме да се преоблечем, Джордж Арлекин още не се беше върнал. Обади се в пет и каза, че е пристигнал. В пет и половина повика Сюзи, за да подготви срещата — да нареди листа и химикалки и да поръча питиета и сандвичи с препечен хляб и черен хайвер. В шест и пет,

избръснат, спокоен и с бистра глава, се появи на срещата с Базил Янко и неговите адвокати.

Те бяха любопитна тройка: Базил Янко, сивокос учен в копирен костюм и рошав млад адвокат със слабо лице и изражение на злобно джудже. Сюзън седеше отстрани, с надвесен над бележника молив и кафяв плик на пода до нея. Джордж Арлекин, облечен с копринена риза и панталони, седеше начело на масата като директор на изключително престижна модна къща. Базил Янко откри срещата със сприхав въпрос:

— Е, мистър Арлекин, какъв е дневният ред?

— Първо, мистър Янко, желаете ли да ни представите някакви документи?

— В момента, не. Предпочитаме да го направим в Ню Йорк, ако това ви устройва.

— Напълно... Ако аз отсъствам, мистър Дезмънд ще действа въз основа на пълномощията си. Те още са в сила, нали, Пол?

— Още два месеца, Джордж.

— Добре. Това задоволява ли ви, господа?

Сивокосият и младият кимнаха в знак на съгласие. Джордж Арлекин попита колебливо:

— Компенсации за щетите? Предполагам, че претендирате за тях, мистър Янко?

— Не, но ако се наложи, ще го направим, мистър Арлекин. Сега, каква е целта на тази среща?

— Предполагам, че ще искате протокол?

— Да, моля.

— Сюзън ще го стенографира и ще го напечата на машина, преди да си тръгнете. След това можем да се споразумеем и да го подпишем. Това приемливо ли е?

За Базил Янко бе приемливо; неговата свита се съгласи по необходимост.

Джордж Арлекин се облегна на стола си, протегна крака, направи пирамида с ръце и се усмихна зад върха ѝ.

— Мистър Янко, заявявам пред свидетели и ще се подпиша под следното: вие сте организирай заговор и сте измамил банката ми с петнадесет милиона долара, с цел да ме дискредитирате и да си осигурите контрол над моята компания. Освен това сте организирай и

убийствата на Франк Лемиц в Лондон, на Валери Халстрьом в Ню Йорк и на съпругата ми в Мексико Сити. Възнамерявам в следващите няколко дни да отправя тези обвинения публично и да ги повдигна пред съда. Разбирам, че ако не успея да ги докажа, аз съм извършил страшна клевета и ще бъда готов да понеса всички последствия, до които може да се стигне. С удоволствие ще чуя вашия коментар, официален или не.

— Официален — отвърна хладно Базил Янко. — Мисля, че сте опасен луд.

— Също за протокола. — Старшият адвокат претегляше думите си внимателно. — Бихте ли ни казал защо решихте да направите това необичайно изявление в този момент и по такъв начин?

— Днес бях информиран от Федералното бюро за разследване, че двамата с мистър Дезмънд сме потенциални мишени на терористични нападения като симпатизанти на ционизма. Вписани сме в документ, излязъл от банката данни на мистър Янко. Невръстният ми син е под полицейска закрила в Женева. Искам мистър Янко да знае това, тъй като, ако с нас се случи нещо, той няма да бъде защитен от закона, защото вече съм представил доказателства в подкрепа на обвиненията.

Тогава младият адвокат се размърда и каза невъзмутимо:

— Очевидно доказателствата са недостатъчни, тъй като в противен случай мистър Янко щеше да бъде арестуван — в което положение скоро ще се окажете вие, мистър Арлекин. За разлика от своя по-старши колега аз, в светлината на последните изтичания на информация в пресата, оценявам това, на което сме свидетели, като груб опит за шантаж и принуда.

— За принудата съм съгласен — отвърна спокойно Арлекин. — Опитваме се да предотвратим убийството на Алекс Дагън. Тази сутрин се срещнах със съпругата му. Помогна ни много... Няма да спечелите нищо от смъртта му, мистър Янко.

Янко показа, че въпросът е приключен.

— Пак ще го повторя. Вие сте луд. Да тръгваме, господа.

— Извинете, мистър Янко — поколеба се старшият адвокат, — защо не почакаме, докато изявлението бъде напечатано и подписано? Рядко се случва някой да ни предостави въжето, на което да го обесим.

— Вие чакайте — каза Базил Янко. — Аз имам работа.

Той излезе и остави двамата объркани адвокати да почакаат десетина минути, докато Сюзън напечата стенограмата.

Арлекин се усмихна:

— Моля, господа. Позволете да ви предложа нещо за пиене. Жалко, че клиентът ви бързаше толкова много. Ще ви покажа някои документи... само за да разберете, че не съм толкова глупав, колкото ви изглеждам.

Той отвори куфарчето си и подаде на всеки от тях фотостат от признанията на Педро Галвес.

Лицата им не трепнаха, докато ги четяха. Накрая старшият адвокат попита:

— Можем ли да го задържим?

— Боя се, че не.

Те върнаха листата неохотно. Изведнъж проявиха нетърпение за напитките и необикновено желание за „спокоен обмен на мисли“, както го нарекоха. Пред тях стоеше сложен въпрос и те го знаеха. Трябваше да защитят пълната невинност на своя клиент. Бяха обезпокоени от вече опасния аспект на изчезването на Алекс Дагън, за което бяха предупредени пред свидетели. Започнаха да говорят със заобикалки за „посредничество и мирно уреждане на възникналия спор“.

Арлекин ги остави да говорят, след което им зададе въпрос, на който не можаха да отговорят:

— Как можете да посредничите, когато става въпрос за убийство, господа? Как можете да върнете един мъртвец?

Тръгнаха си в седем — двама много объркани мъже, всеки от тях с подписан протокол и доста неясна представа какво да прави с него. Веднага след като напуснаха, Арлекин помоли Сюзън да му приготви багажа. Майло Фром щял да дойде да го вземе в осем и половина. Щели да летят за Лондон. Новината ме озадачи. Обясни я по следния начин:

— ... Фром беше прав, Пол. Янко е изградил толкова много прегради около себе си, че всяко разследване спира по средата — Галвес, Тони Тезориеро, Алекс Дагън и убийството на Франк Лемиц в Лондон. Янко действа така. Той делегира власт и избягва от отговорност, когато това го устройва... Все пак Алекс Дагън не се занимаваше с убийства, а само с кариерата си. Получил е нареждане да

организира измамите в Мексико Сити, но е бил достатъчно умен да се застрахова. Оставил е в сейфа си собственоръчно написан разказ за цялата афера, като доказва, че е действал по указания от „Криейтив Системс“. Това не би му помогнало пред съда, но би гарантирало кариерата му в компанията. В сейфа открихме и голяма сума пари в брой — вероятно възнаграждението, което е получил, и парите, които му е дала Мария Гусман. Според регистъра на банката той е отварял сейфа малко преди да изчезне, вероятно за да си осигури средства, които да не могат да бъдат проследени. Предполагаме, че след като Галвес е телефонира на Янко, Дагън е бил посъветван да се скрие. Направил го е, като е знаел, че писмото ще му гарантира сигурност. Съпругата му не е могла да ни го предаде, защото не знаеше, че съществува. Сега не може, защото вече го имаме. Охраняваме мисис Дагън и детето ѝ, а Янко получи предупреждението, което току-що чухте. Саул Уелс продължава да търси Дагън. С Майло Фром отиваме в Лондон, за да се срещнем с посредника между Дагън и Янко. Ако той проговори, делото ни е в кърпа вързано.

— Делото за измама, но не и това за убийство. Което означава, че току-що си замесил името си в клеветата на века. Съгласен съм с Янко. Ти си луд. Все пак, кой е този в Лондон?

— Мъжът на Бевърли Менърз, бившата ни компютърна операторка. Тя очаква бебе — спомняш ли си? — и играе голф в Съри с нашия лондонски директор.

— Да се надяваме, че няма да реши да замине нанякъде, преди да пристигнете.

— Не може. Фром се е свързал със Скотланд Ярд; те го разпитват за убийството на Франк Лемиц. Това ще го ангажира, докато стигнем там.

— Какво искаш от нас?

— Да отидете в Ню Йорк. Може и след два-три дни. Чакайте там, докато се върна.

— Само това?

— Само това, Пол. Забавлявай се. Нека и Сюзън си почине. Нищо няма да, се промени, докато се върна. По-добре не се замесвай в клюки.

Звучеше лесно. Знаех, че не беше. Решението бе прекалено елементарно за всичко, което рискувахме. Той не се бе отказал от

клетвата си да убие Базил Янко. Той просто ковеше ешафода.

---

[1] Толтеки — древно племе, населявало централната част на Мексико преди завладяването ѝ от ацтеките. — Б.пр. ↑

[2] Lex talionis (лат.) — определяне на наказание на виновника по принципа зъб за зъб, око за око. — Б.пр. ↑

[3] Клъб-сандвичи (Club sandwiches) — сандвичи с три филии хляб и два пласта плънка между тях. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Лесно бе да се освободим от неща като приятелство и дълг. Невъзможно бе да изтрием от паметта си последните събития и болезнения страх от надвиснало зло. Обидно бе да размахаш пръчката на шута и да кажеш: „Виж! Светът е друг.“ Какво трябваше да направим? Да ядем, да пием, да обиколим галериите, да отидем на представление, да обходим с туристически автобус домовете на звездите?

Бях толкова ядосан на Джордж Арлекин, че едва му махнах на алеята. Сюзън се бе замислила за него и се бе натъжила, което ме ядоса още повече и развали отличната вечеря. Накрая тя бе решила кракът ѝ да не стъпи в Ню Йорк. Предпочиташе да се върне в Женева, да оправи бюрото си, да напусне и да прекара лятото боса в Сардиния.

Тогава, докато седяхме навъсени и нещастни и пиехме кафе, се сетих за Франсис Ксавиер Мендоса и му се обадох, преди да съм се разколебал. Беше прочел статиите в пресата. Цялата афера била отвратителна и мръсна. Както винаги, сърцето и домът му бяха отворени. На сутринта щял да се изкачи при лозята. Защо не отидем и прекараме един ден и една нощ в имението, да пием хубаво вино и да поговорим за обикновени неща. Благослових го и приех с удоволствие. Сюзън прояви толкова ентусиазъм, сякаш бе поканена в моргата. Моите приятели си били мои. Нейният живот си бил нейна работа. Предпочитала да прекара сама останалата част от вечерта. Не бе ядосана, бе любезна и категорична. Целуна ме небрежно по челото и ме остави да се присъединя към останалите самотни мъже в бара.

Саул Уелс ме потърси около полунощ. Каза, че е капнал от умора. Личеше му. Покатери се на един висок стол, поръча си голяма водка с лед и погълна половината на един дъх. После ми съобщи новините. Беше открил Алекс Дагън.

— Къде, за Бога?

— Няма да повярвате, в болница — луксозна частна клиника в Сан Диего.

— Какво му има?

— Нищо.

— Не разбирам.

— Сам е отишъл там; каза, че искал пълни медицински изследвания и неколкоседмична почивка след дълго и изтощително делово пътуване. Настанил се е в самостоятелна стая, заобиколен от книги и обожавачи го сестри.

— Как, по дяволите, го откри?

— Опит и малко късмет. Обикновено се обаждаме само на болниците, които приемат пострадали при произшествия. После си спомних един случай миналата година, когато човекът изчезна за шест месеца, като се местеше от клиника в клиника. Те имат легла, ако вие имате парите. Ще ви осигурят всякакъв вид изследвания, специални диети, тестове за стерилитет — всичко, което сте в състояние да платите. Познавам една писателка, която влиза в болница, за да пише книгите си. Казва, че е прекрасно: никаква домакинска работа, никакви разпавии с прислугата, може да носи всичките си хубави дрехи, а когато приятелят ѝ дойде на свиждане, слагат на вратата табелка: „Влизането забранено“. Както и да е, започнах да въртя телефони — и го открих на четвъртия опит.

— Говори ли с него?

— Не. Искан указания. Вашият мистър Арлекин ми натри носа сутринта. Отсега нататък ще се придържам към инструкциите. Трима души наблюдават мястото денонощно... Надявам се разбирате какво ще ви струва това?

Когато му съобщих какво се е случило в негово отсъствие, той подсвирна тихичко от радост.

— Хей! Това момче си го бива. Сега да видим какво ще правим. Не можем да го отведем с нас. Това е отвличане. Ако той напусне, ще го проследим и може пак да го загубим. Трябва да направим следното: да се обадим на ФБР, да разберем кой замества Майло Фром и да оставим случая в неговите ръце. Поръчайте ми още една водка, а аз ще телефонирам още сега. Ох! Ако Дагън се изплъзне този път, ще вляза в психиатрия.

Той се върна, потривайки доволно ръце, а дребното му лице с остри черти сияеше.

— Чудесно, чудесно, чудесно! Висш приоритет! Поеха пълна отговорност. Ще съобщят на Фром в самолета. Техните агенти ще подменят моите веднага щом Сан Диего свика сбор... Сега, мистър Дезмънд, можем да си пийнем спокойно.

— А жената на Дагън?

— Какво тя?

— Не трябва ли да й кажем?

— Трябва. Предполагам, че някой ще го направи — но не и ние. Не, сър! Това, което не знае, не може да й навреди, а не може да навреди и на нас... Ще ви кажа нещо: в Калифорния вече нямам работа; в Мексико приключих...

— Но в Ню Йорк ви остава да проучите Ела Дийн.

— Това е безнадеждна следа, мистър Дезмънд. Съмнявам се, че ще постигнем нещо при положение, че Лемиц е мъртъв.

— Помислихте ли за Бърни Куниг?

— Как се сетихте за него?

— Ребрата още ме болят. Нашепват ми: „Лемиц — Куниг, Куниг — Лемиц.“ Какво ще изгубите, освен нашите пари?

— Прав сте, какво ще изгубя? Може би сега ни върви, а? Пийте, мистър Дезмънд, изоставате.

Легнах си късно, а рано сутринта Сюзън седна до мен, за да ми каже, че слънцето току-що било изгряло, птичките пеели и немалко нищо, което да желае повече от това да прекара деня сред винарите — е, почти нищо.

Франсис Ксавиер Мендоса ме погледна и заяви, че бих изплашил всеки с вида си. Учуди се как нормална жена можела да понесе да я видят с генетична грешка, на чиято физиономия са гравирани всички злини на света. Имал съм нужда от слънце, чист въздух и пълно опрощение на греховете, преди да ме допусне на разстояние една миля от безценните си лозя. Сюзън щял да посрещне с червена пътека и цветове на хибискус. Що се отнасяло до мен... Ай! Ако не хранел слаба надежда за моето спасение, щял да ме остави непокаял се и потънал в мрак.

С него ми беше добре. С любов и търпение той извличаше на преден план доброто в мен, както извличаше плодовете от земята и букета от виното. Първите малки гроздове наедряваха бавно. Докато се разхождахме по терасите, през пещерите и блестящите стерилни

лаборатории, непрекъснато говорихме за процеса, който накрая води до тайнствения момент, когато джибрите трябва да се превърнат в хубаво вино.

Той произнасяше имената като молитва: каберне, шардоне, шенин блан, совиньон, семилон и зифандел, което полковник Агостон Харашци донесъл от Унгария през 1857 г. и което все още било единствено в Калифорния. Говореше за Робърт Луи Стивънсън, който пиел соверен и шамсберг и ги възпял за срам на еснафите в Европа. Като укор, отправен към мен, той цитира Том Джеферсън: „Никой народ не е пиан, когато виното е евтино; и никой не е трезвен, когато високата цена на виното превръща концентратите в предпочитано питие.“ Той предизвика смях у Сюзън, когато рецитира тоста на стария Матиас Клаудиус: „*Wer lebt nicht Wieben, Wien und Gesang...*“ (Който не обича жените, виното и песните, си остава глупак за цял живот.)

Преди да преполови денят, той бе успял да я омагьоса, а мен — да измъкне от депресията, в която бях потънал много отдавна като мръсно куче. След обяда, като остави Сюзън да дремне във вътрешния двор, той ме разведе сред горичката, в края на която се намираше жизнерадостна малка статуя на Поверело в разговор с чифт гълъби, кацнали на протегнатата му ръка. Разказах на Мендоса какво се случи в Ню Йорк и Мексико. Нито една моя дума не го изненада, но всяка го натъжи.

— ... Пол, приятелю, ние сме като селяни, които живеят в зона на бойни действия. Навсякъде около нас има смърт. Свикнали сме с нея. Дори не я пренебрегваме; превръщаме я в основно забавление... Мислим, че римляните са били варвари само защото организирали смъртни игри на арената. Сега ти представяме на нашите деца по телевизията и в киното... Голяма компания убива хора? Разбира се, че го прави... Вярвам на всяка твоя дума. Изненадан съм единствено от това, че не е имало повече насилие...

— Може и да има. Джордж Арлекин се закле да убие Базил Янко.

— И това, Пол, след всичко, което се е случило, те учудва? Не би трябвало... Убийството е заразно като чумата. След всяка революция, лява или дясна, законите се коват от убийците и се прилагат от палачите. Единствено нравствените спирачки държат все още неприкосновеността на живота, неприкосновеността на човека. Премахни ги, зарежи ги в отчаяние, както е направил Арлекин, и

убийството е естествена последица... Но ти не трябва да го допуснеш, Пол.

— Не мога да го спра. Той ме изолира. Не искам да имам пръст в това, така че го напускам. Сюзън — също.

Както вървеше, Франсис Ксавиер Мендоса внезапно спря. Постави ръце на раменете ми и ме завъртя, за да го погледна в очите. Бе мрачен като буреносен облак.

— Пол, познавам бегло този човек. Той е твой приятел, не мой. Но ти се заклевам, че ако го изоставиш сега, ако не бъдеш до него до последния момент и не се опиташ да предотвратиш това ужасно нещо, кракът ти няма да стъпи в моя дом... Никога! Това е твой дълг! Ти го обичаш! Ако той умираше от глад, щеше ли да му откажеш коричка хляб? Сега е изпаднал в отчаяние. Ще му обърнеш ли гръб и ще го оставиш ли да се побърка окончателно? Не можеш! Няма да го направиш!

— Какво да направя, Франсис? Какво да кажа?

— Каквото и да е: всичко, нищо! Но бъди там! Не го разочаровай. Преглъщай всяка обида. Стой до него. Ако това някога се случи с мен — а аз знам, че би могло, защото съм човек, с гореща кръв и дядо ми е убивал хора по тези хълмове — се надявам, че някой приятел ще ме възпре да извърша този ужасен, краен акт. — Той ме хвана подръка и отново започнахме да се разхождаме. — ... Разкажи ми за Сюзън. Много ми харесва.

— Няма много за разказване. Някога бяхме любовници. Винаги сме били приятели. Сега поради цялата тази бъркотия отново сме любовници. Не знам докога ще продължи.

— Защо да не продължи?

— Вече е късно, Франсис, стари приятелю.

— Още една причина да оцениш хубавите неща. Да се влюбиш, е детска работа. Но любовта е като най-доброто вино... да го налееш бавно и да го задържиш внимателно, да го отпиеш с наслада и да преглътнеш. Доброто лозе не пониква само. То се създава... Наблюдавах как те гледа. Виждам, че я харесваш. От това може да излезе хубав брак.

— От първия ми не излезе нищо. Не мога да понеса още един провал.

— Защо трябва да бъде провал? И двамата сте имали време да се научите. Каквото и да казват старите теолози, тайнството не е в изричането на думите. То е в обвързването и в любовта. Ти си ми приятел. Неприятно ми е да те виждам самотен в тази хубава възраст. Помисли за това... Не мисли за Арлекин. Разбрахме ли се?

— Както кажеш, амиго.

— Добре! Сега ще пожелаем приятен ден на Поверело и ще те почерпя с вино, което би го накарало да слезе от пиедестала, ако можех да го убедя да го опита.

Вечерта, когато над земята пропълзя пустинният хлад, вечеряхме на свещи, обърнали поглед към долината, черните планински върхове и ярката луна, изкачила се над тях. Слушахме Сеговия и Казалс, след което Мендоса ни прочете някои от своите преводи. Нощта бе тиха и очарователна, и Сюзън изрече мисълта, която бе дошла и на двамата ни.

— Жалко, че Джордж не е тук. Щеше да му бъде толкова приятно.

— Той е тук — отвърна сериозно Мендоса. — Той е в сърцата ви, а също и в моето. Това, което вършим, е израз на любов. Никой не е лишен от нея. Преди да си отидеш, Сюзън, ще ти подаря бутилка вино, което много ценя. Останали са ми само шест. Ти ще получиш една, но няма да я отвориш, преди да се съберете тримата и да я изпиеете заедно. Пол ми обеща да остане с Арлекин. Мисля, че ти също трябва да останеш. А когато неприятностите отминат, смятам, че ти и Пол трябва да се ожените.

— Знам, че си внимателен — каза нежно Сюзън, — но защо се грижиш толкова за непознати като мен, като Джордж?

— Ще ти кажа — отвърна Франсис Ксавиер Мендоса. — Аз съм най-щастливият човек. Бог е направил лозята. Аз правя виното. Вие го пиете и то се променя във вас. Това е една прекрасна истина. Когато размишлявам върху цялостното й значение, се чувствам толкова щастлив, че ми се плаче... Това е връзката, която запазва разума и човешкото в нас. Премахнеш ли я, оставаме самотни и объркани. Разлееш ли виното на живота, ние оставаме прокълнати завинаги, като Каин в пустинята... Ставам бърбив. Достатъчно! Приятен сън, приятели. Не би трябвало да го одобрявам, но го правя. Надявам се да се обичате щастливо под моя покрив...

На следващия ден се озовахме в друг свят. На летището в Сан Франциско цареше паника поради страх от бомбен атентат и всички полети закъсняха с час. Бяхме претърсени, вкарани в кошарата и задължени да идентифицираме багажа си, преди да бъде изнесен в чакалнята. Във въздуха витаеха напрежение и враждебност: чуваха се възбудени гласове, изнервени служители се опитваха да се разберат с пътници, чиито нерви бяха опънати до скъсване.

Когато най-после се качихме на борда, Съюзън се потопи в модно списание, докато аз се опитах да наваксам новините. Не бяха добри: криза в Англия, свързана с миньорската стачка и общите избори; японците се опитваха да разменят терористи срещу живота на персонала на посолството си в Кувейт; италианците бяха разположили танкове около Квиринал^[1], а виевнамците претендираха за Парацеловите острови, за които никой не бе чувал, преди китайците да взривят една канонерка. Президентът се бе приближил с още няколко стъпки към лишаването от длъжност. Фондовите борси бяха в криза. Акциите на „Криейтив Системс“ бяха с тридесет процента под максимума. Нямаше нито дума за нас. Заплахата за обвинение в клевета бе направила редакторите предпазливи. Освен това при толкова нещастия обществеността бе уморена и се нуждаеше от нов стимулатор всеки ден. В Сан Франциско играеха нова игра. Казвате „добро утре“ на някой непознат, прострелвате го в сърцето и отминавате, като си подсвирквате.

Разлистих финансовите страници, за да видя с колко съм обеднял днес, когато зърнах едно кратко съобщение. Мистър Карл Крюгер от „Крюгер & Ко“, АД бе в Ню Йорк и бе отседнал в „Риджънси“. Показах го на Съюзън и решихме, че трябва да го поканим на вечеря. Старата мечка й допадаше, а можеше да понася и Хилде — освен ако Карл бе решил да изпробва способностите си в Ню Йорк. Надявах се да не се втурне да гуляе по „Бродуей“ и да си навлече неприятности.

Такеши си бе вкъщи и в добро настроение, макар и изпаднал в леко униние поради обстоятелството, че в Сан Франциско се бе разприказвал прекалено. Както и да е, след като се увери, че не го укорявам, той се оживи и надвисна над вечерята ми като ангел-хранител.

Съюзън се разположи удобно на дивана, усмихна ми се нежно и каза:

— Не можеш да се откажеш истински, нали?
— От какво да се откажа?
— От всичко това, а също и от свободата!
— Това предложение ли е?
— Не, cheri, това е академичен въпрос.
— Искаш да го обсъдим ли?
— Не и тази вечер. Прекалено добре ми е така.
— Ще отговориш ли на един мой въпрос? — Ако не е много труден.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Усмивката изчезна. Тя замръзна, загледана в сенките зад мен.
После каза:

— Никога не сме говорили за това, Пол.

— Знам.

— От момиче съм влюбена в Джордж Арлекин.

— И това знам.

— Така че няма да склучиш много изгодна сделка.

— А аз поисках ли?

— Не... Но защо, Пол? Защо аз? Защо сега? Аз съм тук. Доволна съм, че съм тук. Нямах никакви съперници, макар че ми се иска да имаше... Не, моля те, остани, където си! Ще се разтопя в ръцете ти, ще кажа „да“ и ще съжалявам на сутринта... Кажи ми защо, Пол?

— Причините са много, Сюзи. Но само една е достатъчна: нищо и никого на света не обичам повече от теб... Може би това не е достатъчно. Не знам. Живял съм прекалено дълго и съм научил прекалено малко. Все пак, както казват в бизнеса, това е твърда оферта.

— А не добавят ли обикновено: приемаш или не?

— Да, но не и аз. Когато това свърши, скъпа Сюзи, аз се сбогувам с бизнеса и отплувам. Има време. Помисли си.

— Помислила съм, Пол. Размишлявала съм за това и сама, и легнала в прегръдката ти, щастлива, че се намирам там. Знам само едно: обичам те прекалено много, за да ти предложа само част от сърцето си. Искам да изчакаш, докато всичко това свърши — не за да спечеля Джордж, защото е невъзможно, а за да се излекувам от него, да превъзмогна момичешките си мечти и да бъда готова да стана предана съпруга на предан мъж... Ти си по-благороден, отколкото съзнаваш, Пол. Бих желала да се гордееш с жената, с която ще склучиш брак.

Моля те, почакай малко. — Тя се усмихна прекалено весело и протегна ръце. — Кой знае, може би отдавна си се уморил от мен.

Е, не получих всичко, което исках, но поне част от него. Учех се да бъда благодарен за дребните радости — и може би и аз като нея бях доволен да отложи окончателното обвързване. Този път нямаше призраци, с които да се сражавам, а мъж, движен от тъмна сила, студен, безчувствен и неумолим.

На сутринта отидохме да купим цветя от Трето авеню. Този път не бяхме приети неприветливо, купихме свежи цветя и една кошница, които да бъдат доставени в апартамента ми. Не видяхме Арон Богданович. Щял да отсъства сутринта. Понякога — мадам се усмихна иззад златните си очила — понякога обичал да седи в градината на Музея на модерното изкуство, да се любува на скулптурите и, знаете ли, да мисли. Ако не успеем да го открием там, тя, така или иначе, щяла да му предаде съобщението.

Не го намерихме. Разходихме се из галериите, после пресякохме Пето авеню и влязохме в „Бучелати“, където според мен можете да купите най-хубавите златни бижута в света — прелестна ръчна изработка като тази на старите майстори по Понте Векио и техните пещери на Аладин в Лунгарно. След час отстъпих пред протестите на Съюзън и си тръгнахме с празни ръце, но в сейфа ми бяха запазили пръстен, медальон и гривна.

Тъкмо излизахме, когато до нас изникна Арон Богданович и каза:

— Апартамент шестдесет и седем, „Сейнт Реджис“. Очакват ви за обяд. Вашият домакин е мисис Даркин. Телефонирайте от фоайето.

Секунда по-късно той изчезна в тълпата. Подминахме входа, разходихме се до „Медисън“, после се върнахме обратно и влязохме в „Сейнт Реджис“. Когато се обадох на шестдесет и седем, женски глас каза:

— Апартаментът на мисис Ларкин.

— Мистър Вайцман с приятелка. Поканени сме на обяд.

— Качете се, моля.

На вратата ни посрещна матрона с посивяла коса, която ни покани в салона, където разтревоженият и мрачен Арон Богданович седеше в един фотьойл. Когато представих Съюзън, той ме прекъсна:

— Знам коя е Мисис Ларкин ще я заведе на обяд в ресторанта. Той се усмихна едва забележимо. — Не се обиждайте, мадмоазел.

Налага се. Освен това обядът е за моя сметка. Надявам се да бъде приятен. Ще се срещнете с мистър Дезмънд долу, когато свършим.

Нашият обяд се състоеше от кафе и сандвичи, а разговорът бе единствено за работа.

— Въпрос, мистър Дезмънд. Какво казахте за мен на Майло Фром?

— Нищо. Той ми каза.

— Какво точно?

— Че съм купувал цветя от Трето авеню.

— Как е разбрал?

— Изпратил е човек в Сан Франциско да разпита Такеши.

— Нещо друго?

— Че двамата с Арлекин сме се свързали с израелски агент и с Лия Клайн. Той знаел, че Валери Халстрьом е била агент на Израел. Че с Арлекин сме потенциални обекти на терористични акции.

— А вие какво отговорихте?

— Нито да, нито не. Нищо.

— И той го прие?

— Сделка. Неговата агенция иска да нанесе удар по Янко. Ако ние предоставим данни, те няма да ни попитат откъде или как сме ги набавили. В момента лети за Лондон с Джордж Арлекин. ФБР са прибрали Алекс Дагън в Сан Диего.

— Да, знам.

— Значи знаете и останалото.

— Искам да го чуя и от вас. С малко късмет ще го изобличите в престъпен заговор.

— За измама, но не и за убийство.

— Не бъдете алчен, мистър Дезмънд.

— Не съм алчен. Джордж Арлекин иска да го убие.

— За тази цел самият той трябва да остане жив. Двамата сте белязани. Не знам кого ще атакуват пръв.

— Кой са „те“?

— Опасна комбинация, мистър Дезмънд: Народният фронт за освобождение на Палестина и японската Червена армия. За първите сте чувал. Вторите може би са ви по-малко известни. Наричат се „Ренго Секигун“. Те убиха двадесет и седем души на летище Лод, ако си спомняте. Отвялякоха един самолет по време на полет от Токио до

Северна Корея. Измъчвали са и са убили дванадесет от вътрешните си противници. Посветили са се изцяло на нихилизма и насилието... Прислужникът ви е японец, мистър Дезмънд...

— Такеши? Моля...

— Казах ви, че ще го проверим. Така и направихме. Също и ФБР, които в действителност не са се интересували откъде си купувате цветята. Такеши има племенник, който наскоро се е завърнал от Япония. Там е имал контакти с известни членове на „Ренго Секигун“! Това навежда ли ви на някаква мисъл, мистър Дезмънд?

— Да си плюя на петите?

— Сега с вас живее една жена. Тя е много близка с вас и Джордж Арлекин.

— Боже! Почакайте малко. Обяснете ми логиката.

— Много добре. Янко е свързан с петролните шейхове и Либия. Либия финансира терористи. Вие нападате Янко. Малко ви остава да го унищожите. Изведнъж се озовавате в списък на мишени за терористични актове. Логично е, мистър Дезмънд, повярвайте ми.

— И какво ще направим?

— Налейте си още кафе. Може да ни отнеме известно време... Терорът е форма на социална хирургия, при която се използват най-различни техники. В този случай са възможни две: ще бъдете убити, за да се създадат страх и паника или ще бъдете отвлечени за откуп. Не смятам, че ще ви убият веднага. Не сте евреи и следователно пропагандната полза няма да бъде голяма. Но сте известни и богати — много подходящи за отвлечане с цел откуп: животът на двамата срещу много пари и освобождаването на политически затворници в тази или някоя друга страна. Ако откупът не бъде платен, ще ви убият естествено.

— Естествено.

— Сега... какво да правим? Нека бъда съвсем откровен. Аз съм в играта и съм добър — много добър. В света няма система, която да устои на група решени на всичко мъже и жени, които не се интересуват дали ще оживеят, или ще умрат. Мога да ви осигуря денонощна охрана. И сега я имате. Мога да ви затворя в изолация. Мога да ви дам пистолет и химикалка, пълна със смъртоносен газ. Мога да ви обуча на джудо и карате. Всичко това помага, но пак не мога да гарантирам живота ви. При мен рискът е по-малък, защото не съм обвързан от

скрупули. Аз съм обучен да убивам и да оцелявам. Моите реакции са съвсем различни. Но дори и така, аз никога не съм в безопасност. Най-добрата ви защита е да определите риска, да го приемете хладнокръвно и да вземете някои прости предпазни мерки... Ако ви отвлекат, не се съпротивлявайте, стойте спокойно и изчакайте резултатите от преговорите. Не се опитвайте да избягате. Това е самоубийство... Не се съмнявам, че Майло Фром е дал същите указания на Джордж Арлекин.

— А Сюзън?

— Само един въпрос, мистър Дезмънд. Ако тя бъде отвлечена, вие или мистър Арлекин ще платите ли откуп за нея?

— Разбира се.

— Ето ви отговорът. Тя е изложена на същите рискове като вас. Обяснете ѝ ги. Нека направи своя избор. Може да се чувства по-добре в Женева или на Елба. Но вече няма да бъде в безопасност.

— Да поговорим за Такеши.

— Няма какво да говорим. Той е добър прислужник. Живейте с него. Племенникът му е този, който ни безпокои. Наблюдаваме ситуацията. — Той се ухили със студената си мрачна усмивка. — Имаме още четвърт милион у вас. Правим каквото можем, за да го заслужим... Между другото, задавал ли сте си въпроса какво прави Янко, докато вие се готвите да го обвините чрез Алекс Дагън и неговия лондонски съучастник?

— Мислил съм за това. Едва ли би направил нещо друго, освен да се отърве от свидетелите, което увеличава броя на трупове наоколо, но документите остават у нас.

— Какво бихте сторил на негово място?

— Нека да помисля. Първо, в най-кратък срок ще ликвидирам колкото се може повече активи. Ще ги внесе в швейцарска банка. После ще си намеря някое приятно убежище наблизко, с което няма спогодба за екстрадиране, ще подкупя местните власти и ще се изсмея на Чичо Сам... Някои много известни личности постъпиха така през последните няколко години.

— Не е зле. Но някак си не мога да си представя Базил Янко в ролята на беглец, офейкал зад граница. Не е в стила му. Освен това законът е опасно животно и той знае по-добре как да се справи с него. Предполагам, че ще опита да се откупи от неприятностите.

— Кого може да купи?

— Ако Джордж Арлекин се откаже да повдигне обвинение, администрацията и пазарът ще се зарадват да потулят цялата афера. Янко знае прекалено много тайни.

— Боже! Той трябва да знае, че Арлекин иска да го убие — каквото и да му коства това.

— Той сигурно смята, че може да се споразумее. Той знае, че Арлекин изнемогва. Знае и това, че притежавате опасни документи. Затова е помолил Карл Крюгер да дойде в Ню Йорк. За да посредничи при споразумението.

— Той е луд!

— Не! Изчислил е шансовете и е открил, че са в негова полза. Ако с вас или с Арлекин, или с красивата ви приятелка се случи нещо, те се увеличават... В това отношение Арлекин е прав. Ако не искате споразумение, единственият ви изход е да убие Янко. Помислете върху това, мистър Дезмънд. Говорете с Карл Крюгер. Говорете и с Арлекин, ако той се върне невредим...

Карл Крюгер даваше прием. Щеше да бъде голям, важен прием. Щеше да започне в седем и да продължи до десет или единадесет. След като напием гостите, ще можем да разговаряме в неговата стая. Да, разбира се, че бих могъл да заведа Сюзън. Какъв прием мисля, че е това? Не, Хилде няма да присъства, не била за такива неща. Този път ще ни запознае с нещо ново — англичанка, много изискана, току-що се била развела с някакъв лорд, който бил много богат, но не можел да изпълнява съпружеските си задължения. Той продължи да боботи още пет минути, докато отстъпих. Накрая изръмжа по обичайния си мечешки маниер:

— Не е достатъчно да си прав, Пол. В бизнеса трябва да се ползваш с добро име — а точно това липсва в момента на „Арлекин и Сие“. Така че си облечи най-хубавия костюм и се усмихни, а!... О, и ако Базил Янко бъде там, дръж се прилично. Заради мен, моля те! И не предприемавай нищо, преди да сме говорили...

Звучеше злокобно; но както ме съветваше дядо ми, ако ти се наложи да изядеш сврака, погрижи се поне да бъде сготвена в хубав винен сос. Ето защо телефонирах в „Бучелати“ да доставят бижутата, наредих на Сюзън под страх от наказание да си купи най-хубавата рокля, която успее да намери, и отидох на бръснар. Обслужването ми

струваше двадесет долара и гарантираше, както ме увериха, че ще изглеждам с двадесет години по-млад. Лъжеха — което не бе изненадващо — но ме накараха да се почувствам малко по-добре настроен за компанията на колегите ми и да заприличам на третокласен конспиратор с надвиснала над главата му гилотина. Поръчах от „Колби“ лимузина, която да ни вземе в седем, и телефонирах на Джордж Арлекин в Лондон. Беше полунощ и той се приготвяше да си ляга. Предадох му предпазливо резюме на разговора си с Богданович и му съобщих за приема на Карл Крюгер.

За моя изненада той каза:

— Остави всички врати отворени, Пол. Може да ни потрѣбват.

— Проблеми, Джордж?

— Да. Нашият човек е много умен. Представихме му документите, но той си е намерил добър адвокат и не признава нищо. Няма как да го свържем с измамите в Лондон — освен чрез жена му, която е защитена от фалшивия телекс. Показанията на Алекс Дагън го уличават единствено в заговора в Калифорния за извършване на измамите в Мексико — а там естествено мексиканската полиция не е повдигнала обвинение. Полицията в Лондон проявява отзивчивост и проучва ситуацията заедно с Майло Фром. Според нашите адвокати в Лондон ще бъде много трудно да получим заповед за екстрадиране... ФБР е арестувало Алекс Дагън и го е задържало по негова молба. Той може да открие, че дори това е несигурна защита. Всичко е изключително трудно. Постигнали сме толкова много, а формалностите могат да ни провалят що се отнася до Янко. Утре отново ще се срещна с Фром, адвокатите и полицията; вдругиден летя за Женева, за да видя детето и да се срещна с полицията и висши служители на банката. Ще ти се обадя оттам. Поздрави Сюзън. Au revoir!

Новините бяха обезкуражителни — пореден пример за безсилието на закона и силата на онези, които притежават достатъчно пари и знания да го манипулират в своя полза. Петима души бяха мъртви. Съществуваха документи, които свързваха Базил Янко с всяка смърт, но бяха недостатъчни като доказателства пред съда. Янко щеше да отиде на приема в „Риджънси“, мъжете щяха да се здрависват с него, жените — да му се умилкват, а той щеше да си отиде, изпълнен с презрение към всички.

От друга страна, имах и една малка утеха. Ако Джордж Арлекин успееше да се споразумее и да се откаже от заплахата си, всички ние щяхме да се върнем отново към спокоен живот... може би. Сега съществуваха и други заплахи, и когато излязохме на улицата и се качихме в лимузината, открих, че съм наострил уши и душа като лисица, която, усетила опасност, търси посоката на вятъра.

Когато пристигнахме, приемът бе в разгара си и Карл Крюгер властваше над него като древен племенен вожд. Приветствието му бе топло и гръмогласно. Погледна Сюзън, изрази шумно одобрението си и я разведе из компанията като току-що спечелена бойна награда. Намерих си пиене и предприех бавна и предпазлива обиколка сред гостите. Открих първо Хърбърт Бахман, който се здрависа сърдечно с мен и изрази искреното си съчувствие:

— ... Бедният Арлекин. Бях потресен. Изпрати му много поздрави. И на теб не ти е било лесно...

— Никак, Хърбърт.

— Сега не е по-добре, напротив. Дъмпингът на акциите засегна много хора. Парите са като гардении — не трябва да нараниш венчелистчетата. Нашата група се събра. Фондовете ще бъдат на разположение на Арлекин, щом му потрябват... — Той ме дръпна настрана от тълпата. — Вестникът пише за убийство. Каква част от това е истина?

— Всичко е истина, Хърбърт. Разполагаме с документи...

— Тогава защо Базил Янко е включен в списъка на гостите?

— Документите още не са достатъчни, Хърбърт.

— Значи ще стане още по-лошо.

— Би могло. Крюгер е тук, за да посредничи по молба на Янко. Това е поверително.

— Благодаря ти, че ми каза. Би бил добър вариант — не най-добрият — но неизбежен.

— Янко пристигна ли вече?

— Не съм го виждал. А, Пол, когато той дойде, запази спокойствие, а?

— Естествено... Ще говоря по-късно с теб.

Не всички ме приветстваха така топло като него, някои бяха студени като мартинитата, които ни вдъхновяваха.

— ... За Бога, Пол! Можеше да ни кажеш, да ни подшушнеш... Виж, приятел, нямам нищо против личните войни, но тази!... Знаеш ли колко изгубихме в сряда?... Финансовите страници, окей... това е нашата трибуна, нали? Но криминалните колони, това е за мафията... Честно казано, много обичаме Джордж, а Янко не ни допада, но...

Успяхах някак си да се промъквам през тях, да ги преодолявам, да ги заобикалям, докато пристигна Сюзън и ме спаси с мили думи и комплименти за всеки. Точно когато разговорът бе в разгара си и алкохолът се лееше най-свободно, пристигна Базил Янко. Дойде без официалности, сам. Здрависа се с Карл Крюгер, поговори с него, след което се сля незабележимо с тълпата. Дватама със Сюзън започнахме бавно да си проправяме път към него и накрая то достигнахме в момент, когато разговаряше с Хърбърт Бахман.

Хърбърт ни видя пръв и ни махна с ръка.

— Мистър Янко, мисля, че познавате тези симпатични хора.

— Да, наистина... Мадмоазел, мистър Дезмънд. — Той се поклони, но не подаде ръка. — Мистър Арлекин не е ли тук?

Отговори му Сюзън.

— Не, той е в Лондон, мистър Янко. — Тя хвана Хърбърт под ръка. — Ще ми намерите ли нещо за пиене, мистър Бахман?

— С удоволствие. Извинете ни, господа. Извинихме го.

Базил Янко вдигна чашата си.

— Красива жена, мистър Дезмънд. Моите поздравления.

— *De nada*^[2], мистър Янко — както казват в Мексико.

— Хубав прием.

— Карл е много гостоприемнен домакин.

— И добър банкер.

— Да.

— Мистър Дезмънд, един навременен съвет. В бизнеса печелиш нещо и се надяваш да изгубиш по-малко. В момента ние всички губим прекалено много. Време е да превърнем загубите в печалба.

— Печалба е хубава дума.

— Ще ви бъда благодарен да я предадете на Джордж Арлекин.

— Ще го направя.

— Друга хубава дума е *компромис*.

— Ще му предам и нея.

— Животът е безкрайно многообразен. Човек може да замени всичко, освен самия себе си.

— Всичко, освен самия себе си... Това ми харесва.

— Някои хора влизат в конфликт, амбициите им — също. Един посредник е винаги от полза. Уважавам Карл Крюгер.

— Аз също.

— Тогава нека спрем дотук, а?... Извинете ме, мистър Дезмънд.

Невъзпитан както винаги, той се оттегли. Сюзън се върна заедно с Хърбърт Бахман. Хърбърт ме изгледа изпитателно и каза:

— Надавам се, че си бил учтив с него, Пол.

— Много повече, отколкото бе необходимо. Някой трябва да ме награди с медал.

— Вместо това аз ще те наградя с целувка — отговори Сюзън. — Сега мога ли да ти кажа нещо? Мисля, че стояхме достатъчно.

— Но Карл каза...

— Промених уговорката. Ще се срещнем с него тук в единадесет сутринта. Да си вървим, cheri.

— Тя е най-умна от всички ни — каза Хърбърт Бахман. — Послушай я.

В единадесет сутринта Карл Крюгер бе със зачервени очи, навъсен и тираничен. Той сумтеше, грухтеше, маршируваше напред-назад из стаята и ревеше по мен, като Железния канцлер.

— ... Реалности, Пол! За тях говорим — реалности! През войната изгубих жена си по време на бомбардировка и сина си на Руския фронт. Сега въртя бизнес с хората, които ги убиха. Реалност! Без компромиси и сътрудничество светът ще свърши като един голям фойерверк. Качи всеки убиец на ешафода и няма да ти стигнат въжетата в целия свят, за да ги обесиш. Друга реалност! Арлекин трябва да разбере това. Ти трябва да му помогнеш да го разбере...

— Карл! Жена му още не е изстинала в гроба!

— Значи той не е в състояние да разсъждава. Но ти си!

— Мога да разсъждавам колкото искаш. Това не променя нещата.

— Тогава действай.

— Ти не ме разбираш, Карл.

— Слушай, *dumtkorff*^[3]. Слушай, за Бога!... Ако ти, Пол Дезмънд, можеше да се справиш с тази ситуация, какво щеше да направиш? Не бързай, помисли! Чу какво говореха на приема снощи.

Въобще не се интересуват от морал — само от пари. Ти говори с Янко. Нанесохте му удари и можете да му нанесете още, но не можете да го унищожите — и той е готов да преговаря. Сега на какво би се съгласил, ако зависеше от теб?

— Ако зависеше от мен... Първо, да оттегли предложението за поемане на контрол. Второ, да възстанови петнадесетте милиона долара и всички разходи, произлезли от това. Трето, да заплати разносните по инсталирането на нова компютърна система и да обучи операторите, като договорът няма да бъде сключен с него. Четвърто, отказваме се от обвиненията срещу неговия персонал и забравяме за документите, които притежаваме — в деня, в който се споразумеем, а не преди това. Това е минимумът. Дай ми време и ще обмисля още някои подробности.

— Сега започваш да говориш разумно, приятелю.

— Това не означава нищо без съгласието на Арлекин.

— Не е така! Пълномощията ти все още са в сила. Янко знае това. Аз също. Каза ми, че Арлекин е поискал да оставиш всички врати отворени. Това е най-добрият начин да го направиш. Затвори ги и ще последва кървава баня — и тя ще става все по-кървава, за всички.

— Знам, Карл! Кажи ми поне един довод, който да убеди човек, чиято жена е била убита.

— Каза ми, че и ти си я обичал.

— Да...

— А сега какво? Мексикански скулптор дяла надгробния камък, а ти спиш със Сюзън — която е най-добрият избор, който си на правил в живота си. Не се подигравам. Радвам се. Арлекин също ще стигне до подобно решение. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Е, какво ще кажеш?

— Ти си стар *schelm*^[4], Карл... но ще опитам.

— Добре! Най-после чух нещо разумно. Ще ти се обадя веднага щом разбере какво мисли Янко относно условията... Мили Боже! Главата ми ще се пръсне!

Телефонира ми в три следобед. Янко бил готов да преговаря. Поканил ме на вечеря в дома си. Аз също бях готов да преговарям, но не виждах причина да сядам на една маса с това копеле.

Карл Крюгер изръмжа гневно:

— Не може без жертви! Какво значение има, по дяволите?

В този момент Сюзън взе слушалката от ръката ми и каза спокойно:

— Той ще отиде, Карл. Аз ще се погрижа. — Когато затвори телефона, тя се обърна към мен. — Пол, cheri, ако не отидеш и нещата тръгнат зле, никога няма да си го простиш... Моля те?

И така, в осем часа, приспал гордостта и задушил яда си до няколко тлеещи въгленчета, отидох на вечеря у Базил Янко.

Не знам какво точно очаквах да открия: разкош, естествено, помпозната обстановка, която характеризираше кабинета му, компютър, може би, но със сигурност, много неща. Признавам си, че останах безкрайно изненадан. Апартаментът бе красив, но красив с малко мебели, с някакво математическо съвършенство, което бе едновременно строго и спокойно. Базил Янко не бе колекционер. Той избираше предметите и ги разполагаше, за да говорят сами за себе си, но описанието им не би показало нещо друго, освен че по стените имаше много пари и нито капка кръв. Не разбирах как един толкова неспокоен и зловец човек бе успял да постигне такава хармония.

Посрещна ме чернокожа прислужница. Икономът филипинец ми поднесе питие и излезе. Няколко минути по-късно влезе Базил Янко, Смокингът го караше да изглежда по-недодялан и по-блед от всякога, но ръкостискането му бе по-отпуснато и той се усмихна без видимо усилие. Направих му комплимент относно дома му и той го прие с лека ирония.

— Изненадан ли сте, мистър Дезмънд?

— Очарован, мистър Янко.

— Колекционерството може да се превърне в мания. Истинското изкуство на удоволствието е в подбора... което, естествено, включва трудности, грешки, откази, докато се постигне желаният резултат. Интересувате ли се от картини, мистър Дезмънд?

Интересувах се от всичко, което щеше да ме преведе през увертюрата в операта, така че му разказах за увлечението си по занаятите, златарството и мистиката на скъпоценните камъни. Той бе добър слушател, по-учтив, отколкото смятах, че е възможно, въпреки че когато вниманието му биваше привлечено, въпросите му оставаха резки и властни. На вечеря той яде умерено и изпи само една чаша вино, но бе горд с готвача си и педант в обслужването. После говорихме за политика.

— ... В чужбина съществува заблудата, мистър Дезмънд, че ние можем да се върнем към тесните си местни интереси: малки, самозадоволяващи се ядрени общности. Красива илюзия, но няма начин да стане реалност. Ние сме по необходимост един свят, взаимозависим от сложни търговски структури и разпределението на намаляващите природни ресурси. Това налага да рационализираме и управляваме множество променливи. Компютърът може да се справи. Човек не може сам...

Което, след много хитрувания и увъртания, ни отведе до кафето и основния въпрос, който той формулира много просто:

— ... Направих грешка, мистър Дезмънд. Избрах погрешна цел. Избрах погрешни средства. Входните данни бяха неверни и грешките се натрупаха сами. Така че изтриваме реда с променливи и започваме отначало, което е и целта на този разговор... Още кафе?

— Не, благодаря.

— Бренди?

— Не...

— Добре, тогава... Карл Крюгер предложи рамка, в която да преговаряме. Честно казано, няма да споря за незначителни финансови подробности. Изчисляването на загубите е лесна работа. Основното за мен е това, което можете да ми гарантирате като имунитет в бъдеще. Според вас това откровено изразяване на нашата позиция ли е?

— Смятам, че се нуждае от изясняване. Иmunитет срещу какво?

— Правосъдието.

— За какво?

— Измами и заговор за убийство. Това е обвинението, което се опитвате да изградите — въпреки че доколкото разбирам, срещате известни затруднения.

— Наглостта му ме накара да онемее. Той поклати тъжно глава.

— Мистър Дезмънд, ние сме сами — няма свидетели, няма подслушвателна апаратура. Тук аз мога да призная всичко и го правя. Вие сте шокиран, разбира се. Как мога аз, уважаван бизнесмен, да заговорнича и да давам съгласието си за убийства? Мистър Дезмънд, данъкоплатците в тази страна финансираха огромен безсмислен апокалипсис във Виетнам. Малцина протестираха. Мнозинството го одобри, одобрява го и ще го одобрява. Кели^[5] отиде в затвора. Генералите са на свобода. Не изпитвам уважение към хората, мистър

Дезмънд. Те живеят, умират. Понякога, за да решим социалното уравнение, те трябва да бъдат премахвани. Ние с вас можем да спорим до Второто пришествие. Вие няма да ме убедите. Аз няма да ви убедя. Затова нека оставим различията и да се върнем на въпроса: какво можете да предложите?

— Можем да се съгласим да не повдигаме обвинение срещу вас или вашите служители за измама и заговор за измама. Що се отнася до убийството, не можем да преговаряме. Въпросът е извън наш контрол. ФБР вече притежава документите.

— Които могат да ни навредят, но не и да ни осъдят.

— Но ще останат във висящо дело, тъй като при убийство няма краен срок.

— Така е. Но нека разгледаме нещата едно по едно. Валери Халстрьом — политически това е горещ кестен, който никой няма да поиска да извади.

— Ела Дийн?

— Случаят е приключен. Никакъв проблем.

— Франк Лемиц?

— Британско правосъдие и е малко вероятно да стигнат много далеч... Кое то, както виждате, оставя единствено въпроса за мадам Арлекин, която умря в Мексико. Нека го обсъдим и видим дали ще можем да се споразумеем. Адвокатите ми са видели, аз не съм, самопризнания от Педро Галвес, които ме уличават. Въз основа на тях можете да ме дадете под съд, но няма да ме осъдите. Ще бъде засегнат, но ще се съвзема. Мистър Арлекин няма да се озове в по-добро положение, отколкото е сега — с огромно финансово бреме и в лоши отношения с борсата. Другата възможност е: ако се откажете от процес, публикации и по-нататъшно разследване, да получите всичко, без да спорим за дреболии... Можете ли да ми гарантирате това, мистър Дезмънд?

— Арлекин може. Аз не.

— Защо не?

— Той може да ме лиши от пълномощията ми с едно драсване на писалката.

— Тогава...?

— Мога и ще се опитам да го убедя. Съгласието на Арлекин обаче не ви гарантира имунитет срещу полицията и ФБР.

— Мистър Дезмънд! — Той бе търпелив и любезен с моето невежество. — Ако има едно нещо, което разбирам, то е пресата, наричана „съвестта на Америка“. Мога да се изложа на това без особен риск.

— Което ме навежда на друго условие.

Този път фасадата се пропука. Усмивката изчезна. Той рязко вдигна глава като изплашен гущер.

— Мисля, че обсъдихме всички условия, споменати от Карл Крюгер.

— Да. Реших, че ще предпочетете да чуете това лично. В списък, произлязъл от вашата банка данни, с Джордж Арлекин сме определени като вероятни мишени за нападения от терористи.

— Въпросният списък, мистър Дезмънд, е секретен разузнавателен обзор, подготвен от експерти и разпространяван сред ограничен брой абонати.

— Но като всеки подобен обзор той съдържа спекулации, които целят да провокират действие, след извършването на което ще заявите, че сте предсказал. Казано по-просто, мистър Янко, вие заявявате, че най-скорошните жертви на терористи ще бъдат Пол Дезмънд и Джордж Арлекин. НФОП и „Ренго Секигун“ никога не са чували за нас. Тогава те ще си кажат: „Кои са тия?“ — и с нас е свършено... Вие разбирате, мистър Янко, ние също се нуждаем от клауза за имунитет в договора. Можете ли да го осигурите?

— Мога да предам молба до високопоставен член на НФОП — чрез приятели, естествено.

— А ще получите ли отговор?

— Обикновено получавам.

— Колко време ще отнеме това?

— Около три дни.

— Тогава нека разменим отговорите си след три дни.

— Отлично! А ако междувременно възникнат въпроси за изясняване, моля обадете ми се в офиса или на този телефон. Ако съм вкъщи, ще вдигна аз.

Той отиде до бюрото, надраска номера на една визитна картичка и ми я подаде. Станах, за да си тръгна.

— Мистър Янко, благодаря ви за прекрасната вечеря и ползотворния разговор.

— За мен бе удоволствие, мистър Дезмънд. Шофьорът ми ще ви закара у дома. Не се обиждайте, ако не разговаря с вас. Горкият човек е ням. Участваме в програми за устройване на работа на хора, които имат подобни недъзи. Лека нощ, мистър Дезмънд.

Това бе то: красиво, свежо маслинено клонче, увито в целофан и вързано с розова панделка, донесено от гукащи гълъби. Ако не го приемехме, щеше да го прокара като кол през стомасите ни и да ни настани на два метра под „Уол Стрийт“. Бог да ви прости, весели господа — и да ви запази през тъмните часове!

Не се прибрах вкъщи. Накарах шофьора да ме остави пред „Риджънси“, където Съзън вечеряше с Карл Крюгер. Неговата английска роза се бе оказала толкова бодлива, че я бе изпратил обратно в Лондон с диамантена гривна и сега въздишаше по Хилде. Зарадва се на възможността да се споразумеem. Остана много нещастен, когато му казах как сме станали мишени за терористи. Бил се съгласил да играе ролята на посредник; не се бил пазарил да го въвлечат в политическа ситуация, която в такава голяма степен засягала собствената му страна. Също виждаше основания в решението на Арлекин да премахне Янко. Доста трезво предположи, че вероятно Арон Богданович ще бъде склонен да го убие. Бях уверен, че Богданович няма да изложи на опасност организацията си, като атакува виден американски индустриалец.

Съзън ни слушаше известно време в безмълвен ужас. После нападна и двамата ни.

— Достатъчно! Не искам повече да чуя нито една ваша дума! Самите вие говорите като убийци! Ако сделката е възможна, сключете я! В противен случай тази лудост няма да има край.

Карл Крюгер промърмори извинително:

— Знам!... Знам! Това няма да се случи, *liebchen*. Но че човек като Янко може да седи там и да диктува на достойни хора, е като кост в гърлото. Сега трябва да се запитаме какво ще стане, ако Арлекин отхвърли споразумението.

— Колко е часът, Карл?

— Един. Време е да се замислим за лягане...

— В Лондон е шест сутринта. Пол, обади се на Джордж и да приключим с всичко това!

— Съзи, скъпа, трябва ни време да го обмислим.

— Тогава колкото повече време имате, толкова по-добре. Хайде, обади му се.

След няколко минути се свързах с Лондон и слушалката вдигна Джордж Арлекин. Гласът му звучеше сякаш току-що се бе събудил. Извиних се, че го безпокоя толкова рано. Тогава той попита:

— Свързаха ли се с теб, Пол?

— Джордж, не знам за какво говориш. Тук е един сутринта. Току-що вечерях с Базил Янко. Сега съм със Сюзън и Карл Крюгер...

— О, значи не си чул...

— Нищо... Джордж, какво е станало?

— Малкият Пол и гувернантката... Отвлекли са ги. Преди да успее да кажа нещо, се обади Майло Фром.

— Мистър Дезмънд... Чуйте ме много внимателно. Направете точно каквото ви кажа. Новината още не се е разчула. Не знаем какво означава това, но можем да се досещаме. Очакваме да научим исканията им. Върнете се в апартамента си. Обадете се в нашето бюро в Ню Йорк и поискайте да ви свържат с Филип Линдън. Той ще ви инструктира. Когато научим повече, ще ви се обадим у дома. Сега затворете, ако обичате. Линията трябва да бъде свободна.

Постъпихме точно както ни бе казано. След един час седяхме в апартамента ни с мистър Филип Линдън и записвахме на лента разказа ми за посредничеството на Карл Крюгер и разговора ми с Базил Янко.

Описанието на Линдън на отвличането бе кратко, тъй като нямаше много за разказване. В три следобед гувернантката извела детето на разходка край Женевското езеро. Както обикновено били придружени от детектив. По време на разходката ги заговорили две жени и един мъж, обезоръжили детектива и под дулата на пистолетите качили гувернантката и детето в очакващата ги кола. В полунощ телефонно обаждане в Лондон уведомило Арлекин, че детето и гувернантката са в ръцете на Народния фронт за освобождение на Палестина. Той трябвало да стои в Лондон в очакване на нови съобщения. Намесата на полицията била безполезна и опасна. Беше ясно и просто и заплашително като опрян до гърлото нож.

Какво можехме да направим? Нищо, отвърна категорично мистър Линдън; нищо, освен да чакаме, да мълчим и да правим, каквото ни кажат. Реших да се обадя на Янко и да му съобща новината. Мистър Линдън поспори, но после се съгласи, ако отложи разговора до седем,

като дотогава осигури техник, който да постави записващо устройство. В четири сутринта той предложи да откара Карл Крюгер обратно в хотела и двамата със Сюзън останахме сами да наблюдаваме изгрева на един ден, изпълнен с отчаяние. Мистър Филип Линдън се върна в шест заедно с техника. В седем вече разговарях с Базил Янко.

Той остана изненадан от ранното ми обаждане.

— Много сте бърз, мистър Дезмънд. Говорихте ли с мистър Арлекин?

— Да.

— Как реагира на моите предложения?

— Не можах да му ги предам.

— Някаква причина?

— Да. Вчера в Женева са били отвлечени детето на мистър Арлекин и неговата гувернантка.

Изненадата бе истинска. Нито един актьор в света не би могъл да изиграе шока или страстта, с която изпсува.

— ...!

— Похитителите се отъждествили с ФНОП. Наредили на Арлекин да стои в Лондон в очакване на по-нататъшни контакти. Това е всичко, което знам.

— Моля, предайте съчувствията ми на мистър Арлекин и съобщете, че съм готов да помогна с каквото мога. Знаете къде да ме намерите.

— В светлината на снощния ни разговор помислих...

— Доколкото си спомням, мистър Дезмънд, ние обсъждахме делови въпроси, а не политиката на терор.

— Помислих си, че с връзките си в арабския свят бихте могъл да предложите някакво разрешение на този трагичен проблем.

— Разбира се, че незабавно ще го обмисля. Но трябва да посоча, че деловата ми дейност е свързана единствено с правителства и компании, които действат в рамките на закона. На драго сърце ще потърся съвет от моите приятели.

— На това се надявах, мистър Янко.

— Благодаря ви, че се обадохте. Ще ви потърся по-късно.

Мистър Филип Линдън се усмихна кисело в знак на възхищение.

— Няма за какво да се захванем. Железен е!

— Смятате ли, че той го е организирил?

— Не. Смятам, че го е подготвил за използване на по-късен етап и ФНОП го е изпреварил. Сега ситуацията е извън контрола на Янко. Той ще помогне, ако това го устройва. Ако не, ще скръсти ръце и няма да направи нищо.

— А моите показания и тези на Карл Крюгер?

— Карл Крюгер е уговарял делови компромис. Вие потвърдихте това. Всичко, което се отнася до убийството и терора, е основано единствено на вашите думи.

— Старата история!

— Поставете се за малко на мое място, мистър Дезмънд. Ще остана много разочарован, ако се окаже, че няма Бог и Страшен съд. Обадете ми се, ако ви телефонират от Лондон... Оставете магнетофона свързан с телефона. Сега ще сложа нова лента... Вие двамата защо не си починете малко?

Трябваше да направя още едно нещо, преди да си почина. Отидох до уличен телефон, обадох се на Арон Богданович и му разказах всичко. Той не бе особено изненадан и остана доста спокоен.

— Лондон и Женева. Интересно.

— Това ли е всичко?

— Засега да. Ако се нуждаете от нещо повече, опитайте „Изповеди по телефона“! Помага на някои хора.

— Това не е забавно!

— Тогава опитайте друго. Стара китайска поговорка: „Когато очакваш посещение от императорския екзекутор, е препоръчително да изпиеш голямо количество оризово вино...“ Успокойте се, мистър Дезмънд, подобни неща винаги отнемат време.

Седяхме в очакване цял ден, подремвахме от време на време, гледахме телевизия и се заслушвахме за телефона. Нищо. Обадохме се няколко пъти на Филип Линдън. Пак нищо и той ни помоли да не ангажираме линията му. Карл Крюгер дойде в шест да пийнем по чашка и остана за вечерята на Такеши, пицна като след погребение. В десет — новините от последния час — го видяхме по телевизията: апартамента на петия етаж близо до женевското летище, гувернантката, която държеше малкия Пол до прозореца, а до нея — млад арабин с автомат. Коментарът представляваше речитатив в бодрия, изразителен стил на американските репортери:

„Днес в Женева тригодишният Пол Арлекин и неговата гувернантка, тридесетгодишната Елен Юже бяха взети за заложници от двама мъже от Народния фронт за освобождение на Палестина и една японска двойка, членове на «Ренго Секигун», японска терористична организация. Терористите настояват за освобождаването на двама затворници — араби, единият, от които се намира в Англия, другият — в Италия, осъдени наскоро по обвинение за отвличане на самолет, нелегална търговия с оръжие и други. Условието на терористите бяха съобщени днес следобед: самолет, който да ги отведе до приятелска арабска държава, два милиона долара в брой и имунитет срещу нападение или арест. Определеният краен срок изтича след четиридесет и осем часа. Ако условията им не бъдат изпълнени, първо ще убият гувернантката, а двадесет и четири часа по-късно — и детето. Пол Арлекин е син на банкера Джордж Арлекин, който се появи наскоро в...“

Карл Крюгер протегна ръка и загаси телевизора.

— Така! Сега вече знаем. С парите е лесно. С правителствата — не. Англичаните са твърдоглави. Италианците трябва да изминат петстотин мили, докато открият човек, който да подпише лист хартия. Боже мой! Боже мой! — Сюзън ридаеше тихо. Той я обвини в мечешката си прегръдка и я смъмри. — *Liebchen, liebchen!* Няма да убият детето. Достатъчно умни са! Те се нуждаят от популярност. Детето е джокерът в колодата. Ако му направят нещо, тълпата ще ги разкъса на парчета.

Той продължаваше да я успокоява, когато телефонът иззвъня. Включих магнетофона и вдигнах слушалката. Обаждаше се Базил Янко.

— Мистър Дезмънд, вдигнах моите директори от леглата им. Обадох се в ЮПИ, които ще предават новините. Утре сутринта в „Юниън Бенк“, Женева ще има два милиона долара на ваше разположение. Подарък, в замяна на който не искам нищо. Използвам цялото си влияние в дипломатическите среди, за да предотвратя тази трагедия...

Докато се чудех дали да го напсувам, или да му благодаря, той затвори.

Карл Крюгер размята едрото си туловище из стаята и започна да беснее от яд.

— Кучи син! Той го е скроил! Той го урежда! Изкарва се герой!

Сюзън му изкрещя:

— Не ме интересува! Няма значение! Той поне прави нещо. Ние само седим тук...

Телефонът отново иззвъня. Майло Фром се обаждаше от Лондон. Беше уморен до смърт, но любезен както винаги.

— Извинете, че не ви се обадох по-рано. Бяхме заети, както можете да се досетите. Тук е три сутринта. Арлекин е в Женева. Двамата с неговия лондонски директор преговаряхме целия ден с министъра на вътрешните работи. Смятаме, че ще отстъпи, но за Бога, много е трудно. Италианците ще се съгласят, надявам се...

Казах му за предложението на Янко. Смехът му прозвуча като предсмъртно хъркане.

— ... Велики Боже! Какъв артист! Нямам търпение да му окача медал. Една добра новина — приятелят на Алекс Дагън започва да се огъва. Жена му е бременна. Тя се страхува за детето на Арлекин. Продължавайте да се молите и да си държите устата затворена...

— Мистър Фром, получихте ли доклада относно вечерята ми.

— Да. Получих го.

— Какво ще кажете?

— Оставете споразумението отворено и се опитайте да задържите мистър Крюгер в Ню Йорк.

— Как е Джордж?

— Добре, като се имат предвид обстоятелствата.

— Искате ли да дойда или да изпратя Сюзън?

— Не, за Бога! Останете там и двамата. Колкото е по-трудно, толкова по-дълго ще издържи Арлекин. Надявам се и аз да мога. Знаете ли какво се случи снощи? Заместник-министърът ни покани на вечеря в своя клуб — най-доброто агнешко филе в Лондон. Исусе! Агнешко филе! Е, както пише в Библията, трудим се на лозето. Лека нощ или добро утро, в зависимост от случая!

Поне бе в състояние да се смее — и аз се опитах да предам хумора му на Сюзън и Карл. Не се справих добре, но все пак предизвиках слаба усмивка у Сюзън и мърморене у Карл.

— Агнешко филе! И нашето най-добро бордо! Спомням си много добре. Защо иска да остана в Ню Йорк?

— Не е казал такова нещо, Карл. Решението е твое.

— Ще трябва да доведе Хилде. Две нощи сам в леглото и вече сънувам кошмари. Сега ще се обадя в Мюнхен.

— Карл! В Мюнхен е четири сутринта.

— Какво значение има? Ако е сама, ще се зарадва да ме чуе. Ако не, не заслужава да спи. Дай ми телефона!

Сюзън избухна в смях.

— Не можеш, Карл! Всичко се записва!

— На немски ще прозвучи прекрасно... Това е идея! Защо първо ти не говориш с нея? Кажи й, че си в леглото с мен и...

Шегата беше глупава, но я изиграхме с истеричен плам, и когато тя свърши, пускахме записа по време на вечерята, докато ни омръзна. После Карл се строполи на леглото в стаята за гости, а ние със Сюзи се прегърнахме и се отдадохме на милостива забрава.

Драмата на отвличането се бе превърнала в гвоздей на програмата на политическия театър. Можете, ако сте циник, за кратко време да издиктувате последователността на сцените. Това, което не можете да познавате, освен ако не сте замесен лично, е непоносимото терзание на жертвата и родителите и инфарктното напрежение, което изпитват и похитителите, и преговарящите.

Похитителите са командосите на една политическа групировка, абсолютно предани, внимателно инструктирани, с ясна представа за рисковете, които поемат. При провал те не могат да очакват милост. Ще бъдат линчувани от тълпата, застреляни от полицията или осъдени до живот. Санкцията, под която живеят, както и заплахата, която отправят, са абсолютни. Ако исканията им бъдат отхвърлени, те ще убият, защото тогава убийството става нещо незначително за тях, но изключително важно за движението, което представляват. Проблемът е в това, че актът на екзекуция трябва винаги да бъде извършен хладнокръвно, а напрежението, което го предшества, е непоносимо... Ето защо присъствието на японски наемни убийци е злокобно предзнаменование. Те имат объркана философия за живота, но много ясна, многовековна философия за смъртта.

Преговарящите се намират винаги в неизгодна позиция, тъй като не са, нито пък могат да бъдат праволинейни или абсолютно непоколебими. Всички са съгласни, че жертвата или жертвите трябва да бъдат спасени. Парите не са от особено значение. Но останалите проблеми са хиляди: правителството не трябва да прекланя глава пред

политически гангстери; то не смее да изложи на риск живота на невинни. Ако престъпниците бъдат ескортирани извън страната като дипломати, законът ще стане за посмешище и ще последват нови отвличания. Ако вържете ръцете на полицията, ще разрушите нейната вярогност и в крайна сметка ще я корумпирате. Ако създадете мъченици, ще посеее драконови зъби. Ако сте защитник на правата на потиснатите малцинства, не можете да потушите с груба сила израза на тяхното недоволство.

Що се отнася до самите жертви, за тях няма спасение. Похитителите могат да бъдат любезни. Те обаче са и непреклонни. Техните спасители са безсилни. Избавлението им зависи единствено от благосклонност, от която са лишени. Арон Богданович не се шегуваше, когато каза, че мога или да излея мъката си по телефона, или да се напия. Той прояви милост, като премълча последната възможност: да сеядя и да се надявам езекуторът да има твърда ръка.

Бяхме отдалечени на четири хиляди мили, но със Сюзън изживявахме всеки миг от драмата. Телевизорът остана включен през целия ден и половината нощ. Купихме всички вестници и прочетохме всеки ред на немски, френски, английски и италиански. Един от нас непрекъснато стоеше в апартамента. Когато Сюзън излизаше, Такеши винаги я придружаваше. Филип Линдън се обаждаше по четири пъти на ден с резюме от докладите си по телекса. Карл Крюгер идваше и си отиваше, когато пожелаеше. Хилде щеше да пристигне след няколко дни. Майло Фром бе зает и не можехме да се свържем с него. Всичко, което чухме от Арлекин, бяха думите, които каза пред телевизионните журналисти. Приличаше на привидение, но се държеше с достойнство и говореше винаги с умереност и самообладание. Предложи себе си за заложник вместо детето и гувернантката. Предложението бе отхвърлено.

Когато наближи краят на първия срок, чакането се превърна в агония. На екрана се появиха нови фигури: пратеници на арабски посолства, японски дипломати, емисари на Англия и Италия. Те молеха за време. Предоставиха парите за откупа и ги изпратиха в апартамента по човек, облечен само по бански, за да се уверят, че не е въоръжен. Докато той вървеше към тях, японецът провеси детето през прозореца, заплашвайки да го пусне при първия признак на измама.

В последния момент удължиха крайния срок с нови двадесет и четири часа. На детето донесоха прясно мляко. Италианците доведоха своя затворник през границата и го показаха, усмихнат и доволен, на похитителите. Англичаните закъснях и вътрешният министър отказа да коментира. Джордж Арлекин и швейцарският ни директор отново предложиха да се разменят със заложниците. Този път предложението бе прието. Те изчезнаха в сградата. Последваха истерични сцени, когато няколко минути по-късно гувернантката и детето излязоха, бяха качени набързо в една полицейска кола и заминаха.

Накрая, след дълго очакване, мъчението свърши. Похитителите излязоха от сградата, опрели пистолети в гърбовете на заложниците, и бяха откарани на летището. Качиха се заедно с тях в самолета. Затворниците бяха доведени до стълбичката. Те се смееха, махаха с ръце и правеха знака на победата. Самолетът излетя. Заложниците щяха да бъдат върнати с обратния полет.

Сюзън не издържа и плака неудържимо в продължение на цял час. Повиках лекар, който ѝ даде успокоително. Докато тя спеше, аз излязох навън и поседях около час на последния ред в „Сейнт Патрик“. Не се молих. Нямаше смисъл да казвам, че съжалявам или съм безкрайно благодарен. Това просто бе едно чисто място в един много мръсен свят.

---

[1] Квиринал (Quirinal) — един от седемте хълма на Рим, разположен в северната част на града. — Б.пр. ↑

[2] De nada (исп.) — Няма защо! — Б.пр. ↑

[3] Dummkopf (нем.) — глупак. — Б.пр. ↑

[4] Schelm — хитрец, дявол, мошеник. — Б.пр. ↑

[5] Кели (лейтенант Кели) — американски военнопръстѣпник от войната във Виетнам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джордж Арлекин се върна в Ню Йорк след десет дни. Пристигна с цяла свита: родителите на Джули, нова гувернантка, малкия Пол и трима млади мъже, всичките швейцарци, много тихи, много бдителни и много необщителни. Апартаментът в „Салвадор“ не можеше да ги побере, така че ангажирахме и съседните апартаменти и наехме чрез Саул Уелс още един екип от телохранители, който да охранява подстъпите и да проверява персонала и всички посетители. Сюзън се изнесе от моя апартамент и се настани до семейството. Арлекин настоя и аз да се преместя. Отвърнах му, че няма нужда, а освен това държах на своята независимост. Поиска да му докладвам за всичко, което се бе случило в негово отсъствие. Изслуша ме внимателно, отбеляза си някои неща, похвали ме и приключи темата. Моментът не бе подходящ да го притискам за решение. Когато го вземеше, щях да бъда на негово разположение.

Бе се променил напълно. Слепоочията му посивяваха. Кожата на лицето му се бе опънала по скулите. Погледът му бе по монашески замислен. Говореше малко и тихо, като обмисляше всяка дума, сякаш дълго време е бил изолиран от хора. Движенията му бяха станали по-различни — не гъвкави и енергични, както преди, а пресметнати, целеустремени, предпазливи.

Отказа всякакви социални контакти. През деня работеше в „Салвадор“, като настояваше другите да идват при него, което те, разбира се, правеха от уважение към току-що отминалите го неприятности. Вечерно време той се хранеше с родителите на Джули и играеше с малкия Пол. Това бе единственият път, когато го видях да се усмихне и усмивката му бе нежна, но страшно тъжна, сякаш се срамуваше, че бе довел детето в един толкова жесток свят. Виждах го ядосан единствено когато откриеше някакъв пропуск в сложната система за сигурност. Тогава той укоряваше виновника със студени, остри думи. Със Сюзън се отнасяше внимателно, но официално. С мен не можеше да бъде официален, но бе очевидно, че иска да действа

самостоятелно. Изминаха три дни, преди да телефонира и да ме помоли да се срещнем за разговор по „лични въпроси“, както се изрази. Когато пристигнах, той ме помоли да го изслушам, без да коментирам:

— ... Пол, ти направи достатъчно за мен — повече, отколкото един мъж би могъл да иска от друг. Знам, че обичаше Джули и я подкрепяше в моментите, когато тя се нуждаеше от моята подкрепа. Не изпитвам ревност. Благодарен съм ти за това. Радвам се, че момчето ми има своя чичо Пол. Радвам се, че имам теб, един истински приятел... Искам да запазя нашето приятелство. При сегашното състояние на нещата се боя, че мога да го загубя. Затова бих желал да се оттеглиш като директор на „Арлекин и Сие“.

— Когато кажеш, Джордж. Още днес, ако желаеш.

— Тогава днес. Ще накарам Сюзи да напише писмото. Можеш да го подпишеш, преди да си тръгнеш. Оттеглям и пълномощията ти и те освобождавам напълно от отговорност за този период. Двамата с Карл Крюгер ме прикрихте с петнадесет милиона. Върнах ви парите плюс лихвата за този срок.

— В моя случай това не беше необходимо.

— Редно беше, Пол. Освен това възстанових загубите ти на борсата от акциите ти в „Криейтив Системс“.

— За Бога, Джордж!

— Моля те, Пол! Обеща да ме изслушаш. Приготвил съм изявление за пресата по повод твоята оставка. Бих желал да го прочетеш, да го коригираш, ако пожелаеш, и да го оповестя днес. Веднага щом приключим в Ню Йорк, ще уволня Сюзън с щедра според мен компенсация. Мисля, че тя има нужда от свобода. Тя трябва да вземе решения...

— А ти какво ще правиш?

— Каквото трябва — ще се грижа за детето и ще възстановя бизнеса.

— Мога ли да те попитам как възнамеряваш да постигнеш това?

— Разбира се. Ще се споразумея с Базил Янко.

— Искаш да кажеш, че продаваш?

— Не, ще се споразумея с него. Ти и Карл Крюгер сте обсъдили най-важните условия. В лични преговори вероятно ще успея да ги направя още по-изгодни. Това зависи до известна степен от успеха на

Майло Фром в Лондон и от вида на компромиса, който ще постигне между администрацията и агенцията. По този въпрос не мога да направя нищо.

Той бе преднамерено неясен, но няхах настроение да го притискам. И без това исках да се оттегля. Даваше ми възможност да го направя с достойнство. Можехме да останем приятели; но приятелството ни нямаше да бъде същото, защото той се промени, а аз не можах. Все пак беше по-добре да си изясним нещата.

— Предполагам знаеш, че помолих Сюзи да се омъжи за мен?

— Не, не знаех. Но се радвам. Мисля, че идеята е чудесна.

— Тя още не е дала съгласието си.

— Защо?

— Още е влюбена в теб. Винаги е била.

Той ме погледна леко изненадан, сякаш говорех за цената на доматиите.

— Но аз не съм влюбен в нея.

— Това ме интересуваше. Благодаря ти, Джордж. Ще изчакам в Ню Йорк, докато тя приключи. После ще заминем... Сега нека уредим тези документи, а?

През следващите няколко дни се чувствах странно потиснат и излишен. Бе настъпил краят на една епоха в моя живот. Стоях настрана от борсата и клуба, защото не исках да отговарям на въпроси относно моите планове или да се присъединя към клюките за Арлекин. Не четох вестници, защото всички новини бяха лоши, индексът падаше и колкото по-малко играех на борсата, толкова по-добре.

За да запълвам свободното време, посещавах корабни инженери и корабостроители и разговарях с тях за една моя стара мечта — моторна яхта, с която да прекося Пасифика. Обикалях хелингите^[1] в търсене на забравени или изоставени яхти. Вечерно време се отбивах в „Салвадор“, пийвах по чашка с Арлекин, играех малко с кръщелника си, а после отвеждах Сюзън при Гъли Гордън и след това обратно в апартамента.

Тя също бе объркана и разтревожена. Работата ѝ вече бе временна. Не можехме да я споделяме. Благоприличието изискваше да не засягам поверителни теми, от участие в които бях официално лишен. Отношенията ни станаха обтегнати и неискрени. Разменяхме си остри думи. Чувствах, че тя ме отдалечава от себе си. Обвини ме, че

я притискам прекалено силно и я лишавам от времето за взимане на решение, което ѝ бях обещал. След една малко шумна вечеря с Карл Крюгер и Хилде тя избухна в плач и каза, че предпочита да не се виждаме няколко дни. Посетих няколко приема с Мендй Дюкейн и приятелите ѝ, след което се почувствах, изтощен, кисел и по-самотен от всякога. Една сутрин, когато се връщах в три часа сутринта, открих бележка, пхнатата под вратата: „Cheri, съжалявам. Трябва да те видя. Сюзи.“ Обадих ѝ се по време на закуска, поговорихме половин час и се разбрахме да се срещнем на вечеря вкъщи.

Същата сутрин, като нямах какво да правя, се разходих до магазина за цветя на Трето авеню и поисках да видя Арон Богданович. Този път бях поканен в разхвърляна задна стаичка, където майсторът на терора бе зает с прозаичното изчисляване на сметки.

Покани ме да седна, надраска няколко числа, след което се облегна назад и ме изгледа със сардонично удоволствие.

— Е, мистър Дезмънд, как се чувства човек без работа?

— Свиквам. Вие как сте?

— Гробарите и цветарите са винаги заети. А и продължавам да се числя във ведомостите на „Арлекин и Сие“.

— Това е ново за мен.

— Така си и мислех. Защо напуснахте?

— Бях помолен да се оттегля.

— Знаете ли защо?

— Бяха изтъкнати някои причини.

— Те задоволиха ли ви?

— Не.

— Защо киснете в Ню Йорк?

— Очаквам да се ожения за Сюзън... надявам се.

— Тя е подходяща за вас.

— Благодаря.

— Защо дойдохте тук?

— Искам да ви покана на обяд.

— Благодаря. Аз никога не обяждам, но след като сте тук, ще ви дам един съвет.

— Моля...?

— Аз нямам приятели, мистър Дезмънд. Не мога да си ги позволя. Има няколко човека, които уважавам. Арлекин е един от тях.

Той е човекът, който бих искал да бъде при друго стечение на обстоятелствата. От друга страна, той няма необходимите знания и умения да бъде това, което съм аз...

— Продължавайте.

— Помоли ви да се оттеглите, за да не бъдете обвинен в съучастничество в неговия план.

— Който е...?

— Същият, както и преди — да убие Базил Янко.

— Не вярвам. Не мога! Той ми каза...

— Че ще се споразумее с Базил Янко. Да. После ще го убие. И естествено, ще открие, че това не е решило нещата. Помоли ме да му помогна. Ще го направя, защото моите хора искат Янко да бъде премахнат. Сега, за разлика от преди, вече виждам как да стане това. Няма да го спрете. Бзсмислено е да опитвате. Предполагам, че бихте могъл да останете, за да помогнете на Джордж Арлекин да се изправи на крака или поне да се погрижите за сина му.

— Щяхте ли да ми го кажете, ако не бях дошъл тази сутрин?

— Да... но едва снощи научих какво е решил.

— Това е абсурдно! Това наистина е абсурдно!

— Кое, мистър Дезмънд?

— Арлекин ме освобождава, вие ме замесвате отново.

— А вие не сте го искал никога, мистър Дезмънд. Искате и вълкът да е сит, и агнето да е цяло. Искате почтеност без сила, владение без заплахата, удоволствие без заплащане. Искате наемници, които да убиват вместо вас, и слепци, които да погребват вашите мъртъвци. Няма начин! Вече няма никакъв начин! Мъченик или убиец — това е изборът! Освен ако не искате да се присъедините към върволицата каторжници, оковани с обща верига, плачещи за Месията, който никога няма да дойде!

Ако той не бе толкова разпален, щях да го пропусна. Ако той не бе толкова уверен, нямаше да обърна внимание на дребното мъчително съмнение, което от дълго време бях захвърлил в дълбините на мозъка си. То бе толкова неясно, че се наложи да потърся думи, за да го изразя.

— Мисля... мисля, мистър Богданович, че вие ни манипулирате

— Арлекин и мен, и двамата.

Навъсеното му лице не трепна. Очите му бяха пусти прозорци към пуста душа.

— Какво точно искате да кажете, мистър Дезмънд?

— Валери Халстрьом...

— Какво тя?

— Да се върнем на реда на събитията. Претърсват апартамента ѝ. Напускате го. Виждате да влиза един мъж. Виждате я да се прибира вкъщи. Виждате мъжът да си тръгва. Връщате се и я намирате мъртва. Така ми казахте.

— Да.

— Но тя беше ваш агент. Чакал сте отвън, докато са я убивали...

— И?

— Знаел сте какво става. Позволил сте то да се случи.

— Точно така.

— Защо, мистър Богданович?

— Валери си бе изпяла песента. Тя флиртуваше в бара на Гъли Гордън и приказваше прекалено много — както в случая с вас, мистър Дезмънд. Прикритието ѝ бе разрушено. Янко нареди да я убият. Позволих това да се случи, както се изразихте. Сега си разчиствам сметките. Янко ще умре много скоро. Двамата с Арлекин сме уредили подробностите. Ще се съгласите, че сме си заслужили хонорара.

— Продължавам да твърдя, че ни манипулирате.

— Обиждате ме, мистър Дезмънд. Забравил сте споразумението ни: ако килимът се изцапа с кръв, аз го чистя, а вие от своя страна обещахте да мълчите. Ако играта не ви понася, оттеглете се и се приберете вкъщи. Все още имате това право.

— Ще говоря с Арлекин.

— Направете го на всяка цена. Не вашата жена е била убита в Мексико Сити. Не вашето дете увисна от прозорец на петия етаж в Женева.

Той не бе ядосан. Дори не бе категоричен. Сигурно бе чел мислите ми като детски буквар. Когато станах, за да си тръгна, ме спря с ръка и със странна, снизходителна насмешка ми каза:

— Уверен съм в това, което казах. Детето ще има нужда от вас. А може да се наложи и да помогнете на вашия приятел да се изправи на крака. Стойте наоколо. Няма да бъде толкова лошо, колкото си мислите. Смъртта винаги е нещо банално.

Оставих го да пресмята приходите и разходите от цветята и се разходих за около час сред обедната блъсканица на Ню Йорк. Не бързах. Никой не се нуждаеше от компанията ми, никъде нямаше да почувстват отсъствието ми. Зяпах витрините на магазините и виждах бъркотия от безсмислени неща. Вглеждах се в лицата и виждах само маски на актьори. Усетих мириса на храна, но не ми хареса. Облизах устните си и изпитах желание да пия нещо, но знаех, че ще ми се повдигне от първата глътка. Исках да поговоря с някого, но щях да побягна при първите думи за поздрав. В душата ми бе пусто и бях опозорен. Моята крехка философска система бе разбита на пух и прах, моят морален кодекс бе пълен с дупки като швейцарско сирене. Арон Богданович ме бе разтърсил до дъното на душата, но аз не можех да го поместя на милиметър от твърдото му убеждение, че животът е една нелогичност, на която е по-лесно да сложиш край, отколкото да я поправиш.

След малко започнаха да ме болят главата и краката и се прибрах вкъщи. Такеши ми направи кафе. Не исках да мисля повече. Избрах наслуки една книга от библиотеката и без дори да погледна заглавието, се зачетох в първата страница, на която отворих:

„... Не знам кой — или какво — постави въпроса. Не знам и кога е бил поставен. Дори не помня да съм отговорил. В един момент аз отвърнах «да» на някого — или нещо — и от този час вече бях уверен, че съществуването има смисъл и следователно саможертвата ми... е подчинена на определена цел...“

Погледнах за първи път заглавната страница. Книгата се наричаше „Бележки“ — личните записки на онзи странен, объркан човек Даг Хамарскьолд. Продължих да чета.

„... В този момент, разбрах какво означава «да не се обръщам назад» и «да не мисля за утрешния ден». Преведен... през лабиринта на живота, аз стигнах до време и място, където осъзнах, че Пътят води до триумф, който е катастрофа, че цената на убийството е позор и че единственото възможно издигане е в дълбините на унижението...“

Не го разбрах, но ме развъълнува по особен начин. Почувствах внезапно желание да то препиша на последния лист на бележника си, където нямаше да пропусна да го поглеждам всеки ден. Току-що бях свършил, когато влезе Такеши, изкашля се, изсъска, поклони се и помоли да му отделя минутка от изключително ценното си време.

— Да, Такеши. Какво има?

— Има нещо, сър, което трябва да ви кажа. Не е лесно.

— Седни тогава, не се притеснявай.

— Не, сър, благодаря ви. Нещата, които се случеха с вас, с вашите приятели...

— Нещата, които се случиха... да?

— По телевизията. Деня, в който провесиха детето през прозореца...

— Продължавай...

— Човекът, който го държеше, бе моят племенник — онзи, на когото винаги изпращах вашите пощенски марки.

— Знаеше ли, че той е член на „Ренго Секигун“?

— Разбрах, когато дойдоха от ФБР и ми зададоха въпроси. Преди това не бях сигурен.

— Защо не ми каза?

— Имам роднини в Калифорния и на Хаваите. Те са добри хора. Добри японци, добри американци. По време на войната бяха затворени в лагери, сякаш бяха врагове.

— Защо не каза на мен?

— Вие бяхте в Мексико.

— Но след това? Тези хора можеха да дойдат за мен, за мис Сюзън... Предупредиха ни за тази възможност.

— Ако племенникът ми беше дошъл тук, щях да го убия.

— Той щеше да убие първо теб, Такеши.

— Човек знае подобни неща, сър. Човек не им вярва. Сега, когато е твърде късно, вярвам.

— Трябваше да ми кажеш преди това.

— Трябваше. Но се срамувах. Ако нямате нищо против, сър, ще напусна сутринта.

— Такеши...

— Сър?

— Защо искаш да си отидеш?

— Моят племенник ме опозори, аз опозорих вас.

— Достойнството е като тръстика, Такеши. То се огъва при натиск.

— На какво тогава да се опаняме, сър?

— Такеши, седни, за Бога! Изморяваш ме да те гледам прав... Помниш ли човека, който спи в гроб...?

— Да, сър.

— Днес той ми каза, че няма среден път. Или трябва да умреш заради своята истина, или да убиеш заради нея. Трябва ли да му повярвам?

— Същото казва и племенникът ми.

— А какво казваш ти, Такеши?

— Ако искате едно цвете да разцъфти, не го режете.

Каква полза има мъртвецът от истината... Вие срамувате ли се, защото не спите в гроб?

— Не, понеже нямам смелостта...

— По време на войната, когато четяхме за атаките на нож с виковете „Банзай!“ и пилотите камикадзе, баща ми поклащаше глава и казваше, че умният страхливец е за предпочитане пред храбрия глупак. Мисля, че беше прав.

— Такеши, наистина ли трябва да напуснеш? Имаш ли по-добра работа?

— Не, сър.

— Защо тогава не останеш за малко и да продължим да разчитаме един на друг.

Той не се унижи да покаже задоволство, но го изрази с трикратен поклон и се съгласи. После попита дали не съм изгубил вяра в кулинарните му способности или грижите му — и ако не — защо тогава мис Сюзън не стои тук, а в онзи голям претъпкан хотел?... Което не бе лишено от смисъл, стига да можех да я накарам да го проумее.

В пет сутринта пристигна Саул Уелс. Докладвал редовно на Джордж Арлекин. Останал с чувството, че услугите му вече не са особено ценени. Чудеше се защо бях подал оставка. Парите — добре, но не разбирал създалата се ситуация. Не искал той да бъде виновен. Надявал се да го осведомя по въпроса.

Казах му част от истината: Арлекин беше преживял много. Трябваше да работи усилено. Трябва да контролира абсолютно всичко. Не исках приятелството ни да бъде помрачено от конфликти по въпроса за линията на действие. Саул прие думите ми с известни резерви. После го попитах за Бърни Куниг. Той веднага се оживи.

— Куниг е странен случай. Той е дребен наемен убиец и наема горили за комарджиите и лихварите. Това, което не знаехме и което ми отне толкова време, за да открия, е, че той е работил за Базил Янко в Калифорния, който тогава е бил женен за втори път — за онази, която хвъркнала във въздуха със скутера. Куниг е вършел същата работа като Лемиц в Ню Йорк — шофьор, телохранител, момче за всичко. След злополуката той напуснал Калифорния и дошъл на изток. Тогава разполагал с пари — много пари — но ги профукал и започнал да работи за мафията. След като Лемиц умрял, той се уплашил...

— Говори ли с него?

— Не. Богданович е говорил.

— Тази сутрин го видях. Не ми каза.

Саул Уелс ми хвърли странен кос поглед и разви нова пура. Доста време му бе необходимо, докато отреже края ѝ и я запали. Накрая каза смутено:

— Вижте! Аз съм едно обикновено еврейче. Изпращам пари в Израел и ходя на синагога. Арон не е обикновен и върши други неща. Никога не го питам защо ги прави, как ги прави. А дори и да ми каже, ще знам, че съм получил само част от отговора. Той е като вълшебник, който слага куп пари в устата ти и източва лимонада от лакътя ти. Това е трик. Вие очаквате да откриете връзка между две събития и се оказва, че такава няма. При Арон винаги има връзка. Например, някакво момиче ляга с някого в Париж, а друг човек купува самолетен билет до Лима, Перу и след четири дни в Делъуер плува тяло... Значи Богданович е разговарял с Бърни Куниг и не ви е казал нищо?

— Какво друго можеш да ми кажеш, Саул?

— Базил Янко се свърза с мен.

— По дяволите! За какво?

— Иска „Лихтман Уелс“ да поеме грижата за сигурността на „Криейтив Системс“. Това е голяма сделка.

— Ще постъпиш глупаво, ако я отхвърлиш, Саул.

— Така ли? Предложи ми също и лично възнаграждение от сто хиляди.

— За какво?

— Копие от докладите ми до „Арлекин и Сие“ и всички други документи, които успея да намеря. Отговорих му, че ще си помисля. После разговарях с Арон.

— И той какво каза?

— Реши, че идеята е добра — при положение че той подправи документите, преди да ги предам на Янко.

— Арлекин знае ли?

— Естествено. Нямаше нищо против. След като Арон го предложи, той се съгласи.

— Защо ми го казваш, Саул?

— Защото смятам, че и двамата се намираме в една и съща лодка, мистър Дезмънд — без гребла срещу течението. Арлекин ви изолира. Арон направи същото с мен. Те са опасна двойка. Не искам да попадна в месомелачката. Когато разговарях с Арон, той каза: „Вземи си парите в брой, Саул. В затвора не издават чекове, а в случай на смърт банката не ги осребрява.“

— Попита ли го какво иска да каже?

— Вие не ме слушате, мистър Дезмънд — каза тъжно Саул Уелс. — Който не разбира думите на Арон, не заслужава да ги чуе.

Все още се опитвах да преглътна този горчив хап, когато пристигнаха Карл Крюгер и Хилде, задъхани от лудо харчене на пари по Пето авеню. Краката на Хилде бяха отекли, но се бе сдобила с три нови рокли и диамантена брошка. Портфейлът на Карл бе олекнал доста и той изпитваше силна жажда. Саул Уелс гледаше опулен обилния сексапил на Хилде. Когато тя се сви на канапето, той седна колкото се може по-близо и започна да говори бързо, докато Хилде отпиваше от чашата си и се усмихваше замечтано по време на монолога. Да пукна, ако разбираше една дума от десет, но Саул беше мъж и Хилде не би могла да иска нещо повече, преди той да го направи — и тогава той щеше да има нужда от всеки цент от стоте си хиляди.

Карл Крюгер разположи едрото си туловище в един фотьойл, погълна за рекордно време пинта^[2] светла бира, оригна се доволно и поиска уиски за успокоение на нервите. Жените, заяви той, били най-прекрасните божии създания, стига да си нямаш нищо общо с тях, преди да се стъмни. Пазаруването било забавление за кретени, от които той бил най-големият. Когато го попитах как се развиват нещата между Арлекин и Базил Янко, той изсумтя гневно:

— ... И защо трябва ти да питаш мен, а? Казах на Джордж, че е глупак, защото ти е позволил да се оттеглиш... Нещата напредват. И двамата са одобрили предварителното споразумение, което адвокатите

са готови да препоръчат. Говоря с Джордж; говоря с Янко. През цялото време се питам как е възможно полицията или ФБР да не се намесят. Той е престъпник.

— Не и преди да го докажат, Карл.

— Но дали искат, а? Никога през живота си не съм чувал за сложен закон. В тази страна, ако си богат, можеш едва ли не да пренапишеш законите и властите ще ти помогнат да го направиш.

— Само ако ги устройва, Карл, а в момента това е точно така. Как намираш Джордж?

Той млъкна изведнъж и се намръщи.

— Веднъж ти бях казал, че в него има някаква слабост. Вече не! Той е твърд като гранит. Той изслушва, взима решение. След това нищо не е в състояние да го разколебае. Янко съжалява, че му се е изпречил на пътя.

— Но ще се споразумеят ли?

— О, да! Но трябва да го направят с достойнство. Арлекин има нужда от това, ако иска да възстанови позициите си на пазара. Не е достатъчно просто да спечели. Трябва да спечели с благородство. Казах му го. Хърбърт Бахман — също.

— Арлекин съгласи ли се?

— О, да. Той каза: „Карл, аз съм много добър актьор. Хората ще повярват на това, което искат да видят. Всички ще останат доволни, освен мен.“

Хилде стана от канапето, прекоси стаята боса, обви ръце около врата ми и прошепна:

— Пол, за Бога, отърви ме от този *klumpen*^[3]!

Саул Уелс я последва, за да бъде спрял от Карл Крюгер, който го хвана с голямата си ръка за китката и го задържа.

— Искам да говоря с вас, мистър Уелс! Чух, че сте специалист по въпросите на сигурността. Какво е това, приятел? Сигурност за какво и срещу кого...?

Хилде ме притисна в ъгъла на бара, хвана ме за ръка и настоя да научи:

— Пол, какво ще правите със Сюзън. Тя е затворена като калугерка в онзи проклет хотел. По цял ден чука на пишещата машина. Гледа Джордж Арлекин с онези големи очи на кошута и казва: „Да, сър“, „Не, сър“, а той въобще не я чува, сякаш говори санскритски!

Боже милостиви! Толкова изгубено време! Не харесвам жените, но тя е свята. Чуй ме, *schatz*! Ние всички остаряваме и се сбръчкваме! Не пропилявай хубавите си години. Не пропилявай и нейните!

— Хилде, скъпа, вече я помолих да се омъжи за мен. Отвърна, че й трябвало време.

— Пол, ти си по-голям *klumpen* от онзи там! На жената не й трябва време. Без мъж тя не знае как да си прекарва времето. Погледни Карл. Той е много дебел, много стар и някой ден ще се строполи мъртъв, докато отива на работа — но аз го обичам. Когато замине, се свивам като зимна ябълка.

— Хилде, обичам те, но ти си пияна.

— И аз те обичам, *scliatz*, но ти си по-трезвен, отколкото е полезно. Кога ще видиш Сюзи?

— Довечера, ако успея да ви изхвърля оттук.

— Кажи й тогава! Не я моли! Кажи й просто: „Сега или никога.“ Ако тя започне да спори, изпрати я вкъщи и ми се обади. Карл! Ставай! Пол очаква гости. Вие също, мистър Уелс. Вън... вън...! А ти, Пол, ми се обади, когато се разберете, дай ми портфейла си и ще ти доведе най-хубавата булка, която някога си виждал... Боже! Колко глупави са мъжете! Мистър Уелс, донесете ми обувките. Карл, глупако, тръгваме си... веднага!

Отидоха си след водопад от сбогувания в облак от тютюнев дим и алкохолни пари. Побързах да се обръсна, изкъпя и облека, докато Такеша, който мърмореше заплашително, проветряваше и разтребваше стаята. Четиридесет минути по-късно въздухът бе чист и в нея бе спокойно като в градината на някой храм. Масата бе подредена, коктейлите — смесени, свещите блещукаха, а Ойстрах изпълняваше Бетховен, но Съюзън все още не бе пристигнала.

Закъсня с един час, дойде раздърпана и готова да заплаче. Не се бе преоблякла. Косата ѝ бе в безпорядък. Бе донесла дрехи и грим в една чанта. Трябваше ѝ още един час, за да се изкъпе и преоблече. Такеша, този благороден син на самураите, я увери, че вечерята ще бъде поднесена и в полунощ, ако тя пожелае. Налях ѝ две чаши и злорадствах тайничко, докато тя изливаше мъките си от този ужасен, ужасен ден.

Сутринта била изпълнена с делата, на банката — напускането на Лари Оливър, продължителен разговор със Стендиш, телеграми от

Женева и клоновете в чужбина, доклади за състоянието на пазара, проблеми на клиентите, движението на парите, нервни обаждания от Европа за даване на поръчки и получаване на комисионни. Следобед дошъл Майло Фром, току-що пристигнал от Лондон. Това означавало, че тя трябвало да бездейства, докато той и Джордж Арлекин се били заключили в продължение на два часа. Малкият Пол имал колики, което означавало търсене на лекар и успокояване на френските дядо и баба. После, в пет и половина — това трябва да е най-нецивилизованата страна в света — се състояла среща между Арлекин и Янко в присъствието на техните адвокати и тя трябвало да изчака, докато изявленията станат готови, докато ги стенографира, напечата на чернова и после да ги напечата отново след поправките, продължили половин час... И след всичко това Джордж си тръгнал без нито една дума на благодарност или извинение. Това било прекалено. Нямала търпение да... да...

Не я попитах какво ще стане тогава. Изпратих я в спалнята и я оставих да се съвземе, а през това време прочетох още малко от Даг Хамарскалд, а Такеши си тананикаше фалшиво над тенджерите и тиганите.

Вечерта мина добре. Ядене, пиене, слушане на музика и комплименти за Такеши всеки път, когато се покажеше на вратата. Не говорихме много, защото думите нарушават хармонията. Просто се усмихвахме, докосвахме си ръцете, гледахме се, отново се усмихвахме, вдигахме чаши и отпивахме от сухото вино на краткотрайното щастие. После, когато Такеши си отиде, се сгушихме като котки в сумрака и аз я попитах:

— Ще останеш ли тази нощ?

— Подготвила съм се за това — ако нямаш нищо против.

— Това е въпросът, скъпа — няма да се прибираш обратно.

— Причинявам ти болка, cheri. Съжалявам.

— А аз съм объркан. И аз съжалявам.

— Пол, мислил ли си някога за Джули?

— През деня — не. Понякога сънувам кошмари, виждам я на алеята, в болницата, а аз съм вързан и не мога да стигна до нея. Защо питаш?

— Нощта, когато бяхме при Франсис Мендоса, се любихме и ти заспа. Дълго не можах да затворя очи. Ти говореше насън. Викаше

нейното име, не моето. Това не ми даваше покой... После, когато Джордж ме помоли да остана в „Салвадор“, изпитах задоволство. Въобразявах си най-различни неща, като малко момиче: че той ще се събуди сам през нощта, ще дойде при мен; аз ще го чуя неспокоен и бълнуващ в мрака и ще отида при него... Нищо не се случи. Затова се скарах с теб. Следващата нощ го сънувах, както ти трябва да си сънувал Джули. Той беше там, но не можех да го достигна. После бях свободна, но него вече го нямаше... Когато се събудих, всичко бе свършило — край. Следващата вечер дойдох тук много късно. Ти беше излязъл. Пъхнах ти бележката под вратата. Глупаво, нали? Сънуваме други хора, а не можем да понесем раздялата между нас!

— Скъпа, преживели сме доста особено аз. Не можем да го заличим. Не би трябвало да опитваме. Това ни обогатява. Кой обръща внимание на книга, пълна с празни страници? Всички сме влюбени във фантоми. Всички имаме златни сънища — както и кошмари — но в сънищата си сме сенки, преследващи други сенки. Когато се събудим...

— Точно това ме безпокои, cheri. Как става, когато се събудим?

— Търсим познатото лице, приятелската усмивка. Докосваме познатото тяло, вдишваме аромата му, изпитваме удоволствие от него, притискаме се към него за успокоение. За да обичаш, трябва да познаваш. В Противен случай не сме сигурни дори дали сме самите ние. Сънуваме несбъднати неща, но се събуждаме благодарни за това, което е, и този, който е. Не можем да живеем с призраци. Те са безплътни и студени... По дяволите! Говоря като някой евтин философ.

— Искане ми се да го бе казал отдавна.

— Тогава не го знаех... Или може би го знаех, но бях прекалено горд, за да го кажа. Сюзи, скъпа, да не отлагаме повече. Кажи „да“ и да заживеем наистина заедно. Времето лети и ние остаряваме.

— Един въпрос, Пол — обещавам да бъде последен. Можем ли да останем до Джордж, докато всичко свърши?

— Можем и ще го направим.

— Тогава, да, скъпи... Да! О, cheri, толкова е хубаво да си бъдеш у дома.

Беше странно: мигът бе съвсем обикновен. Беше тих и спокоен, като плаване от подветрената страна, далеч от вятъра, далеч от бурното

море. Продължавахме да чуваме бурята, да виждаме черните облаци, струпани над планинските върхове, но се намирахме на сигурно място в пристанището и можехме най-после да се помолим за останалите бедни моряци.

На сутринта отидохме заедно в „Салвадор“ и казахме на Джордж Арлекин. Той отвърна, че се радва и за двама ни и че е доволен от решението на Съюзън да изчака, докато уреди нещата в Ню Йорк. Попита къде и кога ще се оженим. Казахме му, че ще изчакаме, докато се върнем всички в Женева, за да отпразнуваме събитието заедно. Той не бе сигурен в тава. Плановите му били неопределени. Трябвало да направим приготовленията, без да се съобразяваме с него. Ако имал възможност да бъде с нас, щял да се радва, разбира се.

Когато го попитах кога смята да приключи с Янко, той започна, да увърта: много скоро, след седмица или малко повече. Имало още въпроси, които трябвало да бъдат уредени с Майло Фром. Не спомена какви. Реших, че имам право да попитам Майло Фром. Позвъних му от телефона във фоайето. Каза, че може да ми отдели един час преди обяд и ще бъде готов, ако не и щастлив, да се срещнем в моя апартамент. Предисловието се оказа по-трудно, отколкото бях очаквал.

— ... Мистър Фром, озовах се в трудно положение. Както знаете, не заемам никакъв официален пост в компанията на Арлекин. Личното ми положение също се промени. Той бе категоричен в нежеланието си да участвам в делата й за в бъдеще. Все пак аз си оставам негов приятел и се безпокоя за него. Бих желал да разговаряме неофициално. Имате ли нещо против?

— Не. Но разбирате, че не мога да ви кажа всичко.

— Разбирам. Приемам го.

— Какъв е вашият проблем, мистър Дезмънд?

— Ако се опитам да го формулирам, няма да успея да го направя както трябва. Да започнем с обстоятелството, че Джордж изгуби жена си и бе подложен на тежко изпитание с детето. Той се е затворил в някакъв негов собствен ад...

— И вие искате да го измъкнете оттам?

— Боя се от това, което може да извърши, докато е там.

— Продължавайте, мистър Дезмънд.

— Знам, че се подготвя споразумение с Янко, Аз бях този, който уговори първите условия.

— Да?

— Сега не виждам как то ще даде резултат. Страхувам се да не се окаже прелюдия към трагедия, по-тежка от тази, на която бяхме свидетели.

Майло Фром се замисли върху думите ми, но не ги отхвърли. Той се впусна във внимателно боязливо обяснение.

— ... Да поговорим за споразумението, което всъщност не е споразумение, а много деликатна сделка... Не го харесвам. Подложен съм на натиск да го приема. Арлекин също не го харесва, но той е подложен на още по-силен натиск... Никой от нас не се съмнява, че Янко е в основата на всичко, което се случи. Някои неща можем да докажем, други — не. Някои бихме могли да докажем само след продължително разследване и вероятно неуспешен съдебен процес. Всяко наше действие има силно политическо отражение... Правосъдието е най-малката ми грижа, защото то не може да възтържествува. Не можем да върнем мъртвите. Следователно това, което се опитваме да постигнем, е илюзията, че правосъдието може да възтържествува чрез взаимен компромис извън съдебната зала. Сега смятам, че това не е правилно. То дискредитира закона. То отслабва обществения ред, който от този момент лежи на плещите на много крехък апарат, зает с поддържането му. Както и да е, аз съм човек, който изпълнява заповеди. Разследвам, докладвам и съветвам. Не мога да разреша действия. На практика съм принуден да приема противоположното мнение, според което, ако не можете да повдигнете добре подплатено обвинение — по-добре въобще да не го повдигате. По-добре е да си затваряме очите пред високопоставен престъпник, отколкото да заявим публично, че сме безсилни срещу него. Теорията гласи, че трябва да подриваме властта му, но не и да го предизвикваме открито... Последствията от този курс са задълбочаване на пропастта между политика и морал — за което накрая се плаща страшна цена.

— Вие не изопачавате ли също закона, мистър Фром?

— Това не е съвсем точно, мистър Дезмънд. По-правилно ще бъде да кажем, че вие използвате закона изопачено. Пример: признанието на Педро Галвес. То е автентичен документ. Представете го пред съда и защитата, при това доста здраво, ще атакува неговата достоверност. В нашето положение трябва да признаем, че то няма да издържи пред съда. Нищо нередно няма в това. Арлекин и републиката

са ищци. Те имат право свободно да изберат доказателствата, които да представят — дори в случай на убийство. Не казваме, че сега или за в бъдеще Янко има имунитет срещу правосъдието. Ние просто преоценяваме стойността на нашите доказателства...

— Срещу щедро финансово споразумение с Янко. Което е подкуп.

— Щеше да бъде, ако ставаше въпрос, за възнаграждение. В действителност става въпрос за доброволни репарации за щети...

— Нанесени от престъпен заговор...

— ... От страна на служители, срещу които мистър Арлекин великодушно отказва да повдигне обвинение.

— И с това всичко приключва?

— Знаете, че не, мистър Дезмънд. Споразумението зависи от цяла комбинация от политически позиции, пазарен натиск и законови действия, които да го направят жизнеспособно. За да бъде стабилно, е необходимо пълно мълчание.

— По-точно укриване на углавно престъпление.

— Което е адски трудно за доказване. Опитях веднъж и ме разбиха на пух и прах... Не, мистър Дезмънд, ако сключим споразумение, то трябва да бъде стабилно.

— Няма да бъде. То е уязвимо отвсякъде. Янко постига оттегляне на заплахата, но не и пълен имунитет. А, Джордж Арлекин получава пари срещу мъртвата си жена. Не мога да повярвам, че някой мъж може или ще бъде доволен от това.

— Янко няма избор. Той ще приеме.

— И Джордж Арлекин ще приеме, но...

— Но какво, мистър Дезмънд?

И двамата знаехме, че оттук нататък започвах да вървя по ръба на пропастта. Казах внимателно:

— Предвиждам или фантазирам, или измислям следващата стъпка — нова сделка, при която Янко е елиминиран, а Джордж Арлекин получава имунитет.

Думите ми отново не го изненадаха. Този път той ги заобиколи.

— И това ви безпокои, мистър Дезмънд?

— Това ще унищожи човека, който е мой приятел от двайсет години.

— Но според вашето предположение той ще получи имунитет.

— Но не и срещу самия себе си, мистър Фром. Сами сме и разговаряме неофициално. Според вас възможно ли е фантазиите ми да се сбъднат?

— Да.

— А вие като служител на закона ще го одобрите ли?

— Не. Казах само, че би могло да се случи.

— Ако Арлекин беше ваш приятел...

— Той е, мистър Дезмънд. Станахме много близки. Уважавам го много.

— Опитайте ли се да го разубедите от тази следваща стъпка?

— Изтъкнах опасностите, които тя крие.

— И...?

— Споразумяхме се относно един принцип. Бил е изложен от Джордж Мейсън, делегат от Вирджиния, при изработването на конституцията на Съединените щати: „Може ли някой човек да застане над правосъдието? Най-вече може ли този човек, бидейки над него, да извърши най-голямата несправедливост...?“

— Джордж Арлекин говори за убийство.

— Не пред мен — отговори спокойно Майло Фром, а пред вас, и то, ако сте го разбрал правилно. Разговорът е бил поверителен и той е бил разпален от страст... Бяхте много откровен. Приемам го като комплимент. Ще се опитам да го върна. Ще предам вашата загриженост на Джордж Арлекин.

— Това е много предпазлива фраза, мистър Фром.

— Аз съм предпазлив човек отвърна с усмивка Майло Фром. Трябва да бъда. Вървя по опънато въже. Бих желал да бъда оръдие на правосъдието. Работя като служител на закона, което въобще не е същото, въобще...

Остави ме да се чудя върху зловеща загадка и напразно да търся ключове към отговора ѝ. В Ню Йорк бе дванадесет. В Калифорния бе девет сутринта. Обадох се на Франсис Ксавиер Мендоса и му съобщих добрите новини за Съюзън и мен. Зарадва се неописуемо. Щял да пристигне в Ню Йорк в събота и да даде вечеря, с която да отпразнува нашия годеж. Изсмях се на старомодната дума. Той отвърна, че я харесва още повече на испански — *espohsales*. Той дори можел да се разчуства толкова, че да напише песен, която да изпее на вечерята.

Щял да се обади на своя нюйоркски дистрибутор, за да запази вина. Менюто щял да подбере лично той, и то с голямо удоволствие.

... А как бил моят приятел? Проследил целия ужас на отвличането. Всяка нощ се молел за благоприятен край. Разбирал сегашните ми страхове. Може би, като пристигне в Ню Йорк, би могъл да се срещне с Джордж Арлекин. Реших, че идеята може да се окаже плодотворна... Самият аз няхах стратегия и се намирах в безизходица. Мендоса ме смъмри и каза, че съм най-щастливият човек. Трябвало да остана близо до Арлекин и да продължа да му задавам въпроси. Трябвало да се отнасям със Сюзън като със скъпоценност и въобще да не ѝ задавам въпроси... Бе сигурен, че скоро ще си разделим онази ценна бутилка.

Още същата седмица, в сряда, Базил Янко направи изявление, което бе публикувано дословно от финансовия печат.

„... Предложението на «Криейтив Системс Инкорпорейтид» за купуване «Арлекин и Сие» е оттеглено. Неотдавнашните статии в пресата и поредицата трагични събития, сполетели мистър Джордж Арлекин и неговото семейство, създадоха обстановка, която не благоприятства планираното сливане и вреди на интересите и на двете страни. Разследванията, извършени от упълномощени от закона агенции в различни страни, разкриха сериозни недостатъци в сигурността на компютърните услуги, извършвани от «Криейтив Системс» за «Арлекин и Сие». Недостатъците вече са отстранени и «Криейтив Системс» поема отговорност за загубите и вредите, понесени от нейните уважавани клиенти. В края на седмицата мистър Базил Янко и мистър Джордж Арлекин ще подпишат споразумение, което ликвидира тази отговорност срещу изплащането на значителна сума в брой. Споразумението ще сложи край на всички съдебни спорове между двете страни.“

Изявлението бе последвано от предпазлив редакторски коментар. Той възхваляваше здравия разум на двамата и самообладанието, с което са водили трудните преговори. Превъзнасяше „откровеността, с която са били признати грешките, и бързината, с която са били уредени законните претенции“. Наблягаше се на важността на „сътрудничеството между упълномощените от закона агенции и всички, които били загрижени за почтеността в деловата практика“. Предсказваше „незабавно покачване цената на акциите на «Криейтив

Системс» и нарастване на уважението към «Арлекин и Сие» в областта на международните инвестиции“. Като се махнеха празните приказки, оставаше дълбока въздишка на облекчение и молба да не се обърка пазар, който и без това е изпаднал в адска бъркотия.

Същата вечер се отбих за малко в клуба и бях приветстван като отдавна изгубения брат. Всички бяха прочели изявлението. Повечето се съгласиха, че то е разумен начин за уреждане на въпроса. Никой не съжаляваше, че е настъпил краят на една мръсна история. Бяха доволни, че Базил Янко отпи от чашата на унижението, за разнообразие. Още по-доволни бяха онези, които, закупили акции на „Криейтив Системс“ след падането им, същия ден ги бяха продали и спечелили доста пари на борсата. Никой не искаше да говори за убийство, отвличане или измама. Съществуваше всеобщо споразумение, че в наши дни си струва да стоиш в сянка и да запазваш политическите си убеждения за себе си. Арлекин се бе справил отлично. Висока класа! Европейски стил, а! Защо не го доведе на коктейл някоя вечер...? Тръгнах си след час, окъпан в славата, оразена от един изпечен хитрец, който бе разгромил борсата.

По пътя за вкъщи се отбих в „Салвадор“, за да взема. Сюзън. Тя още работеше и Джордж Арлекин поиска да говори с мен.

— Утре ще видим края, Пол. Янко вече депозира средствата у трето лице. Те ще ни бъдат предадени веднага след като разменим документите утре в пет часа. Ще ти бъда благодарен, ако дойдеш. Ще присъстват Карл Крюгер и Хърбърт Бахман.

— Базил Янко?

— Естествено.

— Защо е този прием?

— Не е прием. Това е условие на сделката. Янко се съгласи да даде изявлението за пресата. Ние обещахме да осигурим доказателство за помирението. Карл Крюгер представя европейците. Хърбърт — „Уол Стрийт“. Ти си плаващият свят. Наех фотограф. Знам, че това е безсмислена отстъпка, но бе най-малката, която Янко щеше да приеме, и най-голямата, на която можех да се съглася.

— Много добре. Ще дойда. Колко плаща Янко?

— Общо двадесет и пет милиона.

— Колко печелим?

— След компенсиране на загубите от дъмпинга на акции, около два милиона.

— Значи случаят е приключен и можем да се върнем у дома.

— Да. Заминавам в понеделник с кораб. Родителите на Джули се страхуват да пътуват със самолет. О, между другото, обади се приятелят ти Мендоса. Покани ме на вечеря с теб и Сюзън в събота, за да отпразнуваме годежа ви. Казах му, че ще дойда с удоволствие. Искате ли аз да бях дал вечерята, но сега не е възможно.

— Но ще присъстваш на сватбата в Женева?

— Да... да. Надявам се.

— Джордж, Майло Фром спомена ли ти за разговора ни?

— Да. Благодаря за твоята загриженост, но нямаш основания да се притесняваш.

— Щастлив съм да го чуя, Джордж. Безпокои ме и нещо друго. Арон Богданович каза...

— ... Дължим му пари. Въпросът е уреден. Не се притеснявай.

— Нямах предвид парите, Джордж. Каза ми, че двамата сте се подготвили да убиете Базил Янко.

— Да, Пол.

Втренчих се в него с отворена уста. Той се усмихна снизходително.

— Не мислиш, че съм забравил, нали?

— Джордж, това е лудост! Това няма да ти върне Джули. Няма да промени случилото се. Това е абсолютна лудост.

— О, това е нещо повече, много повече!

— Изслушай ме, за Бога! Аз те поведох по този път. Нося отговорност за всичко, което се случи. Няма да го забравя до последния си дъх. Но ти казвам, умолявам те, това е ужасна безсмислица: зъб за зъб за... за какво? Джордж, аз те уважавам, обичам те като брат от двадесет години. С удоволствие бих пожертвал живота си, ако това можеше да върне Джули. Но не може, не могат и сто, и милион живота. Единственото, което мога да направя...

— Аз решавам — отвърна студено Арлекин. Аз определям условията. Утре в пет. След това всички дългове се анулират.

Бях победен и го съзнавах. Не можех да го спра, защото той бе прекалено хитър, а Арон Богданович познаваше занаята си прекалено добре. Не можех да го убедя, защото бе прекрачил от системата на

човешките ценности в хаоса на унищожителите. Собственият или нечий друг живот за него вече нямаха стойност. Оставих го, застанал по средата на стаята, глух и сляп, загубил последната капка жалост.

Същата вечер спорих цял час със Сюзън. Вече не можех да имам нищо общо с Джордж Арлекин. Сюзън — също. Тя трябваше незабавно да подаде оставка. Не се нуждаеше от заплата или пенсия или някакви други прокълнати пари, изцапани с кръв. Този човек бе недостижим за всякакво съчувствие, довод или разум. Той бе изпълнил собственото си пророчество, както бе убеден — и обеща — от самото начало. Той обичаше да заговорничи. Присъедини се с радост към убийците. Е, тогава да прави каквото ще!

Сюзън оспорваше всяка моя дума. Добре! Заклел се да го убие. Може да се откаже. Може да бъде спрял в последния момент. Той бил прекалено необикновен, за да можем с лека ръка да го причислим към безумците. Тя била работила с него от години. Да, той може би заговорничел, но не мисля ли, че за това е допринесло и рязкото ми осъждане...? Каквото и да смятал той, тя не вярвала, че е способен да убие. Въпреки всичко тя щяла да продължи да работи до последния ден на уговорката. Аз трябвало да платя дълга си, както той настоява, и да присъствам на срещата. Мисля ли, че ще се опита да ме замеси? Не, никога не съм казвал подобно нещо. Тогава трябвало да бъде там. Ако не отида, никога вече нямало да вярва на обещанията ми. Отвърнах ѝ, че съм изпълнил всичките си обещания. Не, не било вярно. Двамата сме били обещали да извървим и последната крачка от последната миля заедно с Джордж, а тази последна крачка още не била направена... И така нататък, и така нататък, докато оглупяхме и озлобяхме и всеки от нас чакаше другият да отстъпи. Както обикновено Сюзън имаше последната дума.

— Пол, нищо не може да се случи на срещата. Стаята ще бъде пълна със свидетели. Ти ще бъдеш един от тях. Когато срещата приключи, ще помолиш Янко да почака в моята стая. Тогава ще говориш насаме с Джордж. Ще му кажеш, че ако не ти обещае тържествено да не посяга на Янко, ти ще го предупредиш, преди да напусне хотела. С това ще се освободиш от отговорност. Аз — също. Звучи ли ти разумно?

— В разсъжденията ти има пропуск. Ако Джордж е готов да убие, той е готов и да излъже.

— Тогава и при най-малкото съмнение ти ще предупредиш Янко и ще кажеш на Джордж, че ще го направиш.

— Ако някога се изправя пред съда, скъпа, се надявам ти да ме защитаваши.

— След като веднъж стана твоя, cheri, аз съм твоя завинаги. Така че, ако искаш да избягаш, сега е моментът.

Легнахме си миролюбиво; но някъде между полунощ и зазоряване се събудих с нова и ужасяваща мисъл. Ами ако срещата въобще не се състои. Документите бяха подготвени, вестниците щяха да отразят намеренията ни. Ако Янко не пристигнеше, ако смъртта го настигнеше по пътя, споразумението можеше и вероятно щеше да бъде подписано от новия президент на „Криейтив Системс“. Янко щеше да бъде мъртъв, а парите — на сигурно място в джоба на Арлекин. И Арон Богданович, и Джордж Арлекин имаха чувство за хумор, а точно този случай бе едно предизвикателство за изтънчения им вкус.

---

[1] Хелинг (нем.) — наклонена брегова площадка за изваждане и спускане във вода на кораби при строеж, ремонт и др. — Б.пр. ↑

[2] Пинта (исп.) — 0,5506 литра. — Б.пр. ↑

[3] Klumpen (немски.) — глупак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Пристигнах в „Салвадор“ в пет без десет. Спрях за малко при Съюзън, после влязох и се присъединих към Арлекин, който проверяваше документите заедно със своите адвокати. Точно в пет дойдоха Карл Крюгер и Хърбърт Бахман, а по петите им вървеше мургав, брадат младеж с два фотоапарата, провесени на врата. Пет минути след уречения час пристигнаха адвокатите на Янко и заедно с колегите си се заеха да сравняват документите.

В пет и десет Янко все още не бе пристигнал и Джордж Арлекин направи язвителна забележка относно това колко неточни са гениите. Когато в пет и петнадесет той все още не бе дошъл, адвокатите му видимо се изнервиха. Единият от тях телефонира в офиса на Янко, откъдето му съобщи, че той вече е тръгнал. Промърмори някакво извинение и отново се зарови в книгата.

В пет и двадесет Арлекин започна да се разхожда из стаята, зачервен и ядосан. Базил Янко пристигна в пет и двадесет и пет и се извини безцеремонно със задръстванията по улиците.

Арлекин отвърна остро:

— Нашето време също е ценно, мистър Янко. Базил Янко остана невъзмутим:

— Това кратко посещение ми струва двадесет и пет милиона долара. Мога ли да видя документите, ако обичате?

Трябва да ги бе чел поне десетина пъти преди това, но му достави удоволствие да им направи разбор и анализ за още десет минути, преди да заяви, че е готов да подпише. Тогава Джордж Арлекин настоя адвокатите на Янко да прочетат дословно преамбюла и клаузите на договора.

„Никоя от страните не се обвързва, нито пък може да се задължи да приеме каквото и да било условие, което е в противоречие със закона...“

„Когато някоя от страните се въздържа от действия или бъде възпрепятствана да действа, подобно въздържане или възпрепятстване

не съдържа и не може да съдържа укривателство на углавно престъпление...”

„Отговорността, поета от «Криейтив Системс Инкорпорейтид», е ограничена стриктно до посочените по-долу условия. Уговорените и компенсирани щети са уредени изцяло съгласно иска...”

„Арлекин и Сие“ и лично мистър Джордж Арлекин се съгласяват да не повдигат обвинения за измама или заговор за измама срещу служители на „Криейтив Системс Инкорпорейтид“. Повдигнатите вече обвинения ще бъдат оттеглени...

„Разследванията, започнати от «Арлекин и Сие» и извършвани по тяхно нареждане и от тяхно име, ще бъдат прекратени незабавно...”

„Разследванията, предприети и извършвани от упълномощени от закона агенции, са извън властта на двете страни и не влизат в обсега на това споразумение...”

„Всяка от страните ще се въздържа от публикации под каквато и да била форма или коментар, независимо дали е основан на факти или спекулации, които могат да бъдат разгледани като спорни или вредни за другата...”

Следваха още и още клаузи. Изреждаха се всевъзможни подробности и редица документи. Накрая двамата седнаха на масата, а адвокатите застанаха до тях. Фотографът помоли да ги снима поотделно. Янко отказа ядосан. Не подписването било важно, а груповата снимка след това: петима уважавани финансисти с чаши в ръце как наблюдават доволни неговите пари. Подписването слагало край на един конфликт. Питиетата и усмивките означавали всичко, от което пазарът имал нужда: сигурност, взаимно доверие, братска любов. Арлекин сви рамене в знак на съгласие. Карл Крюгер отбеляза, че това е доста безцеремонен начин да се отървем от толкова много *geld*^[1]. Хърбърт Бахман каза спокойно, че *geld* е много по-маловажно от добрата воля.

Когато скромната церемония приключи, адвокатите на Янко ни подадоха чек за двадесет и пет милиона долара. Арлекин го пхна в портфейла си, сякаш бе квитанция за паркинг, което предизвика киселата забележка на Янко да внимава да не го загуби, защото втори нямало да има.

Адвокатите събраха книгата си и си тръгнаха. Арлекин ги придружи до асансьора и се върна с един от швейцарските си

телохранители, който щеше да вземе поръчките за пиене. Всички избрахме скоч, с изключение на Янко, който, вбесяващ както винаги, поиска доматиен сок с капка табаско^[2], изцеден лимон, без сол и със стръкче джоджен. Телохранителят излезе. Фотографът се суетеше наоколо, въртейки в ръцете си светломер, в търсене на ъгли, от които да снима.

Настъпи неловка пауза, а после влезе гувернантката с малкия Пол, освежен от банята и готов за вечеря. Арлекин взе детето в ръце, целуна го, поигра си с пръстите му и го разведе сред нас, за да каже лека нощ. Когато стигна до Базил Янко, той попита:

— Имате ли деца, мистър Янко?

— Не, мистър Арлекин. Никога не съм имал това щастие. Имате много красиво дете.

— Прилича на майка си.

— Никога не съм имал удоволствието да познавам мадам Арлекин...

— Това дете — също, мистър Янко... Заповядайте, госпожице, вземете го. Лека нощ, малкия. Ще дойда по-късно да ти разкажа приказка.

Карл Крюгер промърмори нещастно. Хърбърт Бахман се изсекна шумно. Аз се обърнах, за да скрия омразата в очите си.

Арлекин каза на фотографа:

— Можете да започнете веднага щом поднесат питиетата. Колко време ще ви е необходимо?

— Десет минути. Ако вие и вашите приятели просто игнорирате присъствието ми и се държите, все едно че ме няма, аз ще снимам около вас.

Няколко минути по-късно влезе телохранителят с поднос питиета и чиния *canapes*^[3]. Арлекин му нареди:

— Никакви обаждания, никакви посетители, докато не свършим.

Хърбърт Бахман вдигна чашата си за тост:

— За края на разногласията, господа.

Арлекин вдигна втория тост:

— Благодаря ти, Карл, за усилията.

— Ще пия за това — каза Базил Янко. — И за теб, Хърбърт. Благодаря ти, че дойде днес. Оценявам високо това.

— Направих го заради Джордж — отвърна сухо Хърбърт Бахман.
— Освен това имам известни задължения към колегите си на пазара.

Базил Янко го понесе спокойно, но изрази съжаление:

— Скъпи Хърбърт, аз съм от малкото хора в света, към които не могат да се отнасят с пренебрежение. Грозен съм — винаги съм бил, още от дете. Но за всичко останало — знам кой съм и какво искам. Колцина от уважаваните ти колеги могат да кажат същото за себе си?

— Мислех — намеси се спокойно Джордж Арлекин, — че трябва да изглеждаме щастливи.

Базил Янко го погледна с леко презрение.

— Боя се, че развалям празненството ви, мистър Арлекин. Ще си тръгна, ако ме извините.

Фотографът протестира:

— Моля ви, сър! Само още няколко снимки.

— С удоволствие щях да мина и без снимки — заяви Джордж Арлекин. — Те бяха ваша идея, не моя.

Базил Янко вдигна чашата си отново.

— Ще почакам... Мистър Дезмънд, колко време ще останете в Ню Йорк?

— Седмица, може би. Не повече.

— Чувам, че ще се жените.

— Точно така.

— Ти си щастлив човек — каза Хърбърт Бахман. — Надявам се, че го знаеш.

— Знам го, Хърбърт.

— Когато го срещнах за първи път — обади се Карл Крюгер, — той беше голям будала.

— А сега — Базил Янко бе почти сърдечен, — разбирам, че сте напуснал „Арлекин и Сие“. Бих желал да ви напомня, че предложението ми е все още в сила.

— Отхвърлям го, мистър Янко.

Джордж Арлекин подхвърли язвително:

— Мисля, че постъпваш разумно, Пол. Това е опасна работа.

Янко избухна:

— Заяждате се, мистър Арлекин. Мога ли да ви напомня, че така нарушавате споразумението, което току-що подписахте?

— Не чух никакво заяждане — каза Карл Крюгер. — А ти, Хърбърт?

— Не, Карл. Освен това аз малко недочувам.

Базил Янко изпразни чашата си на един дъх и я остави.

— Прекалено стар съм за детски играчки, господа. Трябва да тръгвам.

— Ако мръднете — любезно каза фотографът, — сте мъртъв. — Той бе насочил по-големия от двата фотоапарата право в лицето на Янко. — Този е смъртоносен. Изстрелва шест куршума с цианид.

Джордж Арлекин протестира:

— Какво означава това, по дяволите?

— Моля! — Фотографът нетърпеливо махна с ръка. — Седнете всички на масата. Сложете ръцете си отгоре.

— Етажът е пълен с охрана — възмути се Базил Янко — и да се случи това! Какво искате? Пари?

— Седнете!

Седнахме в полукръг, поставили длани на полираната повърхност. Фотографът се настани срещу нас, опря фотоапарата на масата, без да отделя пръст от спусъка.

Каза директно какво иска.

— Ще застрелям всеки, който помръдне или извика. Ако някой ни обезпокои, мистър Арлекин, вие ще се справите със ситуацията. Ние провеждаме съвещание и не трябва да ни прекъсват.

— Вече съм дал такива нареждания.

— Може да се наложи да ги повторите. И така, кой съм аз? Господин Никой. За какво съм тук? — Той извади от вътрешния си джоб сгънат лист, напечатан на пишеща машина, и химикалка и ги остави на масата пред себе си. — Аз съм тук, за да чакам, като всички вас... Мистър Янко, току-що изпихте чаша доматен сок. С прискърбие трябва да ви съобщя, че в него имаше отрова.

Вцепенихме се от изненада, след което ахнахме от ужас.

Единствено Базил Янко продължи да седи надменен и невъзмутим.

— Не ви вярвам.

— Аз не ви карам да ми вярвате — любезно отвърна фотографът. — Съобщавам ви факт. Много скоро ще се почувствате отпаднал и ще ви се доспи. После ще загубите способност да контролирате мускулите

си. Ще заспите. Малко след това ще умрете. Няма да бъде болезнено. Няма да продължи дълго. След около петнайсет минути ще изпаднете в безсъзнание.

— Не можете да го направите — каза Джордж Арлекин. — Не можете просто да наблюдавате как умира един човек.

— Една поправка, мистър Арлекин. Ние всички ще го наблюдаваме как умира.

— Няма! — Карл Крюгер повдигна големия си юмрук. Фотоапаратът се насочи право към гърдите му. Той свали ръка. — Защо Янко? Защо не някой от нас?

— Това... — фотографът държеше сгънатия лист, — това е списък на жертви. В него има шест имена и описание на смъртта на всеки човек поотделно. Ще ви прочета имената: мисис Базил Янко, взривена в скутера ѝ; мис Ела Дийн, блъсната от кола; мис Валери Халстрьом, застреляна; мистър Франк Лемиц, застрелян; мис Одри Леви, отвлечена в Лондон, вероятно мъртва; мисис Джордж Арлекин, застреляна... Всички тези убийства са били организирани и финансирани от Базил Янко.

Базил Янко седеше неподвижен на стола си. Той се изсмя остро и мрачно и поклати глава.

— О, не! Най-старият трик в света! Вие ли го организирахте, мистър Арлекин? Вие, мистър Дезмънд?

— Никога през живота си не съм виждал този човек — отговори Джордж Арлекин. — До тази вечер не бях разменял нито една дума с него.

— Така е, мистър Янко. Разбирате ли, Валери Халстрьом ми беше колежка. Одри Леви, която трябваше да наблюдава Лемиц в Лондон, също... Играете грубо. Ние — също.

— Не можете да докажете нищо и го знаете.

— Единствено полицията трябва да доказва. Не и ние. Как се чувствате? Малко отпаднал? Това е нормално... Не, мистър Янко! Ако се опитате да станете, ще ви застрелям, а това ще бъде много болезнено... Все още сте в по-добро положение от хората, които убихте. Вие умирате, но умирате спокойно. Без болка. Кротко... Вие се изпотявате, мистър Янко. Това означава, че организъмът ви се съпротивлява. Безполезно е. Просто се отпуснете.

— Какво, по дяволите, искате от мен?

— Нищо. Беше ни интересно да научим за съпругата ви. Бърни Куниг ни каза. Вие сте бил в Ню Йорк. Той е сложил бензина. Когато е натиснала стартера — бум! Чудихме се защо не сте го ликвидирал като Франк Лемиц. Вероятно в онези дни сте бил по-мек — или по-неопитен. Как се чувствате? Свийте пръсти! Реакциите са малко бавни. Всичко се развива добре... — Той побутна химикалката през масата. — Трябва да прочетете това, докато все още можете да се съсредоточите... Това е особена субстанция, господа. Можем да го спасим по всяко време през следващите петнадесет минути и той ще бъде добре. Ако не направим това, той е *kaputt*! Както виждате, мистър Янко, този документ е вид самопризнание. Желаете ли да го подпишете?

— Вървете по дяволите!

— Не, мистър Янко. Ще наблюдаваме как вие ще отидете там.

— За Бога, човече! — Гласът на Хърбърт Бахман бе дрезгав и разтреперан. — Това е мъчение.

— Знам, сър. — Фотографът разсъждаваше съвсем логично. — Но мистър Янко е непроницаем за страданията. Мадам Арлекин умря с куршум в стомаха. Детето й увисна от прозорец на петия етаж... детето, което видяхте тази вечер. Одри Леви вероятно е била измъчвана, преди да бъде убита... Както и да е, ако мистър Янко пожелае да сложи край на това мъчение за вас и за самия него, той трябва само да подпише признанието. Тогава аз ще си тръгна, а вие все още ще имате време да повикате лекар.

Борецът в Янко не се предаваше. Говореше малко неясно, но иронията си пролича.

— Виждате ли, казах ви, че е клопка.

— Ако не подпишете, мистър Янко, тя ще се превърне, в пропаст, чрез която ще пропаднете в ада. Не ме интересува. Речта ви става неясна. Крайниците ви сигурно изтръпват.

— Подпиши, човече! — отчаяно се обади Хърбърт Бахман. — Това е единственият ти шанс.

— Животът му си е негов — каза Карл Крюгер. — Остави го да прави каквото иска.

Джордж Арлекин изрече без злоба:

— Каквото и да кажа, няма да ми повярва.

Настъпи продължително мълчание, след което видяхме смаяни как Янко се опитва да овладее отпуснатите си мускули, хваща химикалката и написва името си отдолу на листа.

— Върнете ми го, ако обичате — каза фотографът. Той го сгъна бавно и го прибра в джоба си. После каза:

— Мистър Янко, сега ще заявите, че сте подписал този документ по принуда. Значи той не е достатъчен, за да спася живота ви. Край масата има четирима свидетели — без мен, защото аз идвам и си отивам. Отговорете на въпроса ми с една дума. Вие ли организирахте убийствата на тези хора? Да или не?

— Вие казахте... вие обещахте...

— Този път ще изпълня обещанието си. Да или не?

— Да.

— Благодаря ви, мистър Янко... Не! Не мърдайте, господа! След пет минути той ще бъде мъртъв.

— Но вие обещахте...

Не издържах повече. Бутнах стола си назад, станах и се насочих, към Янко. Чух изщракването на зарядния механизъм и резкия, леден глас на фотографа:

— Седнете, мистър Дезмънд.

Фотоапаратът бе насочен към кръста ми. Върнах се бавно до стола и седнах. Базил Янко се бе отпуснал върху масата, мърмореше и клокочеше като пияница. Наблюдавахме в безсилно мълчание, докато той се строполи с главата напред върху масата.

— За Бога! — каза Хърбърт Бахман. — Получихте каквото искахте. Сега да повикаме лекар!

Фотографът се ухили и поклати глава.

— Той няма нужда от лекар. Като се наспи, ще му мине. Това е просто един съвременен вариант на стария „Мики Фин“...^[4] Между другото, господа, по-добре да ви покажа това, в случай че ви призоват да свидетелствате...

Той отвори фотоапарата и ни накара да го разгледаме един след друг.

— Както виждате, това е обикновен фотографски инструмент. Няма нищо смъртоносно. Можете да кажете това на Янко, когато се събуди.

Хърбърт Бахман ни изглежда един по един. Беше шокиран и ядосан.

— Кой организира този... този ужас?

— Аз отвърна: фотографът. — Не беше приятно за гледане, нали? Но е доста разпространен, макар и жесток метод за разпит. Преподават го в полицейските училища и въоръжените сили. Вие плащате за това, мистър Бахман. Вие субсидирате хора, които го преподават на вашите съюзници — някои от които въобще не се нуждаят от уроци. — Той извади листа от джоба си и го подаде на Джордж Арлекин. — Това трябва да стигне до Майло Фром.

— Благодаря. Ще го предам. Кажете на Арон, че ще му се обадя.

— Кой е Арон? — попита Хърбърт Бахман.

— Някой, за когото никога не сте чувал — отвърна фотографът.

Карл Крюгер повдигна отпуснатата ръка на Базил Янко, напипа пулса, след което я остави да тупне на масата.

— Какво ще направите с него?

— Момчетата ми ще го свалят долу. Шофьорът му ще го откара вкъщи и ще го сложи в леглото. Вих желал да бъда там, когато се събуди. Бих искал да говоря с него.

Всички зададоха въпроси. Реших, че имам правото на последния:

— Ти получи парите му, Джордж. Получи и признание, което съдът няма да уважи, но което ще го компрометира завинаги. Какво друго има да говорим?

— Тази вечер той умря — отвърна мрачно Джордж Арлекин. — Винаги съм се чудил какво ли е изпитал Лазар, когато е излязъл от гроба.

— Аз ще ти кажа, Джордж. Видял е какво си правят хората един на друг и се е помолил да се върне обратно.

Това беше вик на отчаяние, израз на абсолютна духовна самота. Дълго след като Хърбърт и Карл си отидоха, а Янко бе изнесен, думите витаеха из стаята като последното богохулство, за което нямаше да има прошка. Кръгът на моето проклетие се затвори. Бях взел участие в насилие. Бях наблюдавал разрушаването на един живот. Бях убил чрез отричането му като нещо мръсно.

Когато погледнах часовника си, очаквах да открия, че времето е спряло. Останах изненадан от това, че часът е едва седем вечерта, че Съюзът още пише на машината, че Джордж Арлекин разказва приказки

на ококореното от учудване дете, че хората още се прибират вкъщи за вечеря. Не можех да понеса чакането. Излязох, минах покрай охраната и забързах слепешком към другия край на града, за да се присъединя към останалите самотни души в бара на Гъли Гордън.

След час или може би два, защото Гъли вече вечеряше, заведението бе полупразно, а аз седях самотен и мрачен, когато влязоха Джордж Арлекин и Сюзън. Седнаха от двете ми страни, така че да не мога да избягам.

Сюзън взе отпуснатата ми ръка в своята и каза:

— Джордж иска да говори с теб, cheri.

— Какво има да говорим? Всичко свърши. Да го забравим.

— Ние се нуждаем и от прошка, cheri.

— Не я заслужаваме. Ние сме същите убийци като Базил Янко...

Не ти, ние двамата с Джордж. Това е истината, нали, Джордж?

— За мен да. Не и за теб, Пол. Ти се опита да ме спреш. Никой не можеше да ме удържи. Ти се опитваше до последния момент.

— Какво си ти сега, Джордж — изповедник?

— Не. Опитвам се да се разкая. Не е толкова лесно, колкото ти се струва.

— Очакваше ли да бъде лесно?

— Най-малкото — възможно.

— Джордж, опрощенията и индулгенциите ми свършиха. Нямам дори за себе си.

— Аз имам — каза сериозно Сюзън. — Обичам ви и двамата... Това е последната крачка, Пол. Направи я заради мен.

— Какво друго искаш?

— Всичко, Пол. Това е любовта.

— О, Боже...!

Джордж Арлекин седя дълго време вперил поглед в чашата, след което с мъка започна да допълва признанието си:

— Исках го мъртъв... Исках да го видя треперещ и безпомощен в очакване на екзекуцията. Разговарях с Арон Богданович. Той ми предложи десетина варианта, преди това нямах представа колко прости и хитри начини за убийство съществуват: спрей в лицето, докато слиза по стълбите, убождаване с отровна игла, бомба в колата, писмо, което ще експлодира в ръцете му, куршум на снайперист, вирус в чашата... Достави ми удоволствие да ги изучавам, да ги разигравам един след

друг като шахматен гамбит. Това е символът, разбира се, шахматната игра. Фигурите са неодушевени. Те са късчета дърво, метал или слонова кост. И имат имена, но са безжизнени, бездушни... Ти разискваш съдбата им като интелектуално упражнение. Разискванията са забележително разумни и Арон Богданович ги изложи до едно. Законът не може да възстанови справедливостта — трябва да действаш извън закона. Политическата система не може да бъде реформирана — трябва да я унищожим, за да построим по-добра. Не можеш да постигнеш идеала си — трябва да се удовлетвориш с малкото. Палачът триумфира — ти трябва да го елиминираш. Крадецът се наслаждава на пляката — ти трябва да го задавиш с откраднатото злато. Демокрацията е измама, защото хората биват лъгани заради гласовете им и мамени от политика, която не разбират. Всички мъже са предатели и всички жени — курви, стига цената да е достатъчна... Тези разсъждения нямат отговор, освен действие в името на вярата, което вече не мога да направя... Странно! Ти, Сюзи, и ти, Пол, го направихте вместо мен. Вие вярвахте, че съм по-добър, отколкото аз исках да бъда. Не можехте да ме убедите, защото от много отдавна сте ми прекалено близки. Можех да ви заблудя и да заблудя себе си, и да създам илюзии за всички нас... Но не можех да заблудя Богданович и той не ми позволи да се заблудя... Дойде денят, в който трябваше да взема решение. Отидох в цветарския магазин, за да се срещна с него. Той си играеше с едно котенце, помиярче, което бе дошло от улицата. Поиска да кажа точно какво искам. Отвърнах му: парите и живота на Янко за този на Джули. Той не ми възрази. Просто прекърши врата на котето и го сложи на бюрото пред мен. После каза: „Вашето искане означава това, мистър Арлекин. Можете ли да го направите?...“ Знаех, че не мога. Не можех да докосна тялото.

— Но въпреки това можа да наблюдаваш агонията на един човек...

— Да. Това е срамът. Можех и го направих, и вярвах, че така възтъжествува справедливостта.

— Продължаваш ли да вярваш?

— Не. Видях терор, сразен от друг терор... Е, това е то! Нищо не се е променило. Реших, че имаш право да знаеш.

Той се опита да стане, но не можа да го направи в тясното сепаре. Хванах го за ръката и го задържах.

— Остани, Джордж!... Извинявай. Аз също не се гордея със себе си. Богданович произнесе присъда и над мен. Каза, че искам почтеност без сила, владение без заплаха, удоволствие без заплащане. Еснафът, който си затваря очите за всяко престъпление по света, за да не си разваля обяда. Ние сме чудесна двойка, нали?

— Имам новини и за двама ви — каза спокойно Сюзън. — Опитайте се да се справите извън закона и ето ви тук, унизени от присъдата на един убиец. Мисля, че трябва да смените компанията.

Разговорът спря на тази горчива забележка, защото Гъли Гордън се върна, приветства ни с поклон и ни помоли да кажем каква музика желаем.

През следващите четиридесет и осем часа не се случи нищо интересно. Сюзън бе заета с уреждането на делата на Арлекин, преди той да замине за Европа. Аз се мотаех из апартамента, досаждах на Такеши, взимах книги и ги захвърлях след първата страница, обърквах сам себе си с планове, проекти, разписания за бъдещето. Четях вестници и се чудех защо не съобщават за арестуването на Янко. Свирех, без да чувам нито нота. Бях като момчето от приказката, което изгубило сянката си и не можело да живее щастливо, докато не я намери.

Бях изгубил нещо повече от сянката си. Бях изгубил частица от самия себе си, която бе останала непокътната след години на странстване и нерешени битки. Бях изгубил един приятел — един от малкото, на които вярвах с цялата си душа. Бях открил жена, която да обичам. Бях загубил уважението, без което любовта не можеше да продължи година. Сега ме очакваше мъчението на една вечеря, давана от човек, когото не бих наскърбил за нищо на света, за да отпразнуваме обещание, което се съмнявах, че някога ще бъде изпълнено. На три пъти вдигах слушалката, за да се откажа. Всеки път губех кураж и частица от собственото си самоуважение. Сюзън бе любяща и внимателна; дори когато ѝ отвърщах със същото, чувствах, че съм неискрен, но бях прекалено страхлив, за да си призная.

Не само моят свят се бе преобърнал. Светът отвъд прозореца ми също бе едно враждебно място. Никога вече не можех да застана срещу него с чиста душа и невъоръжен. Винаги трябваше да нося ризницата на циника, кинжала и пистолетите на пътешественика. Трябваше да ухапя всяка монета, преди да я взема, да обвържа

всекиго към обещанието му със заплаха, да не се доверявам на жена и да се поглеждам по два мъти в огледалото, за да се уверя, че все още съм самият аз. Така обезверен — нормално за възрастта ми, но не и за мъж, който ще присъства на годиша си — отидох със Сюзън на вечеря с Джордж Арлекин и Франсис Ксавиер Мендоса.

Срещата ни бе на един от онези ъгли в Ню Йорк, все още запазени от варварите — винарска изба на Първо авеню, опасана отгоре до долу с избрани вина, обзаведена с дълга тясна маса, обслужвана от майстор готвач и трима сервитьори, един от които специалист по вината, всичките дълбоко убедени, че храненето и пиенето са свещен ритуал, началото и край на всеки земен път. Арлекин вече бе там и пиеше арак^[5] с Мендоса, благоговеещ като всеки ученик пред своя гуру.

Мендоса ни приветства като мъченици, избавени от лъвовете. Целуна Сюзън по бузите, стисна ръцете ми, огледа ме от глава до пети и обяви резултата:

— Не е зле! Най-малкото си оцелял! Арлекин ми разказа твоята история. Чудя се как си останал цял-целеничък. Сега нека ти покажа какво сме приготвили... За начало *sapare* с рокфор и орехи, придружени от мое собствено паломино^[6] и приятен разговор. *Susana querida*, знам! Те не са се отнасяли добре е теб. Тук ти и само ти си от значение. Отворихте ли вече бутилката ми?

— Още не, Франсис. Те не са готови за това.

— *Au de mi!* А аз ги взех за цивилизовани хора. Няма значение, двамата ще ги опитомим. Джордж. Знаех, че Пол е вестгот. Очаквах от теб повече.

— Аз съм глупак — каза Джордж Арлекин. — Необходимо е време, за да забравиш.

— Време и вино — имаме достатъчно и от двете. Сега за менюто: мус от съомга с пино, много сухо, реколта, с която съм извънредно горд... Джордж, никога ли не си се замислял, че ислямът е мъдра религия? Тя обещава това, което разбираме — чиста вода и цветя, вино и любвеобилни жени... Ние, християните, обещавам арфи, на които никой не може да свири, и ангелски гледки, от които никой нищо не разбира.

— Но ние копнеем за това, Франсис. Самото познание, самото удоволствие...

— А! Именно, Джордж! Глупостта — единствената, неизменната. Това е тайната, която научаваме накрая на човешкия си живот.

— И никога не успяваме да разберем.

— Сюзън, защо жените са по-прости от мъжете?

— Такива ли са, Франсис?

— Винаги и навсякъде. Ние, мъжете, сме глупави, сложни. Ние се събуждаме, положили глава на гърдите на жена. Ако имаме късмет, умираме в същата прегръдка. Изминаваме милиони мили, за да се върнем там, откъдето сме тръгнали. Какво ще кажеш, Пол?

— Паломиното е добро, Франсис.

— Добро, гледай го ти! Оттук до Херес де ла Фронтера няма по-добро — и дори там е трудно да откриеш... А сега, приятели, следва *filet de boeuf en crouste*^[7] със *sauce Perigueux* и това мое каберне от шейсет и пета... чудесна година, топла зима, идеалното количество валежи, мечтата на винаря! Пием го сега, осем години и половина по-късно, във времето на нашата зрялост. Приятели, няма значение какво се е случило, няма значение какво може да стане утре, ние сме щастливи — щастливи да знаем, щастливи да се наслаждаваме, щастливи да изпитваме благодарност. Ще се присъедините ли към моята молитва?

Станахме, допрели ръце, свели глави, докато той я произнасяше:

— Ние се храним, докато другите гладуват. Смей се, докато другите са тъжни. Благодарни сме за това, което имаме. Приеми молбата ни да помним, че другите нямат, и където можем, да го възстановим. В името на Отца, Сина и Светия Дух. Амин.

Подкани ни да седнем на местата си: Сюзън — от дясната му страна, Арлекин — от лявата, а аз — срещу него, и каза:

— Никога не съм знаел каква молитва да отправя. Никога не съм разбирал защо Всемогъщият е толкова различен в милостта си.

— Може би защото е сляп — отвърнах непочтително аз.

— Или пък ние сме слепи — обади се Сюзън.

— Или използваме погрешни критерии — каза Джордж Арлекин.

— По-вероятно — изрече Франсис Ксавиер Мендоса. — Добър апетит, приятели!

Ядохме, пихме, говорихме за различни неща — хора, изпитващи краткотрайното щастие от присъствието на един добър човек, който бе

като сянката на огромно дърво в изгорено от слънцето поле. Правихме глупави шеги. Смеяхме се така, както не го бяхме правили отдавна. После, прекалено бързо за мен, дойде време за тостове, които, както каза Франсис Мендоса, трябваше да бъдат вдигани не с вино от Новия свят, а от Стария — отлежало порто, леко, с цвят на рубин.

Бяхме малка компания, но той настоя да спази формалностите. За Джордж Арлекин, полиглот, той говори на испански, после на френски заради Сюзън и накрая на английски заради мен:

— Скъпи приятели! Това е момент на обещание — обещание между Сюзън и Пол, които откриха късно любовта си сред всички нас, които толкова много се нуждаем един от друг. Ако не можех да разделя това вино с вас, щях да бъда най-самотният човек в света, а виното щеше да загине неотворено в бутилката. Ако не успеете да споделите болката, която сте изпитали, и опрощението, от което всички имаме нужда — *ау!* — вие също ще живеете и за вас виното на живота ще бъде винаги горчиво. Благослових ви, когато дойдохте. Моля ви, да ме благословите, когато си тръгнете заедно, приятели...

— Така да бъде — каза Сюзън.

Нямах думи. Джордж Арлекин седя дълго време, без да промълви дума, след което стана бавно. Той също говори първо на испански, после на английски:

— Франсис, имаме честта да бъдем поканени на твоята маса и щастието да бъдеш с нас. Всички ние ти благодарим. Благодаря на приятелите си, които бяха до мен в труден период и споделиха болката ми, видяха ме да върша зло под слънцето и въпреки това намериха сили да не ме изоставят и да ми простят. С ваше позволение бих желал да направя един подарък на Пол и Сюзън. Предавам им го с девиза на моя пралядо, който е бил клоун: „Ако се засмеете, ще ям. Ако заплачете, Господ да ми е на помощ!“

Той извади от джоба си един плик и ми го подаде през масата. Взех го в ръка, претеглих го, помолих се да не е това, на което прилича — подарък, дарение. Ако сега се опитах да ме купи, щях да го намразя завинаги.

— Отвори го, Пол!

Франсис Мендоса ми подаде ножа за сирене. Разризах плика и го подадох на Сюзън. Тя го погледна, след което изсипа съдържанието му в чинията си — втори плик, пълен с парченца хартия, накъсани и

нарязани като конфети. Вперихме погледи в Арлекин. За първи път от цяла вечност видях старата хитра, присмехулна усмивка. Някой трябваше да зададе въпроса. Този някой трябваше да бъде Пол Дезмънд.

— Какво е това, Джордж?

— Не можеш ли да се досетиш?

— Аз мога — обади се Сюзън.

Бях ви казал, че съм тъпо говедо. Бях забравил, че той е клоун и илюзионист. Не разбрах шегата, докато Сюзън не събра късчетата хартия в една чиния, а Франсис Ксавиер Мендоса не изля върху тях най-хубавото си бренди и не запали самопризнанията на Базил Янко.

---

[1] Geld — пари. — Б.пр. ↑

[2] Табаско (Tabasco) — пикантен сос, приготвян от люти червени чушки. — Б.пр. ↑

[3] Сапаре — вид сандвич от препечен хляб (бисквита) с хайвер, риба или сирене. — Б.пр. ↑

[4] Мики Фин (Mickey Finn) — алкохолно питие, съдържащо наркотик, пургатив или други подобни. — Б.пр. ↑

[5] Арак (араб.) — обобщено название на спиртни напитки, добивани в Близкия или Далечния изток. — Б.пр. ↑

[6] Паломино — вид вино. — Б.пр. ↑

[7] Filet de boeuf en croustade (фр.) — говеждо препечено филе. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.